

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 86

Ple del Parlament

Sessió 41, segona reunió, dimecres 23 de novembre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre l'estat del projecte Hard Rock a Tarragona 310-00398/13	3
Pregunta al Govern sobre les mesures per a afrontar l'increment dels preus de l'energia 310-00399/13	5
Pregunta al Govern sobre les prioritats en matèria de turisme 310-00400/13	6
Pregunta al Govern sobre el compliment dels compromisos adquirits en matèria de salut 310-00408/13	8
Pregunta al Govern sobre les polítiques per a erradicar la violència contra les dones 310-00405/13	10
Pregunta al Govern sobre el criteri amb relació a l'organització dels actes a les diverses delegacions a l'exterior 310-00406/13	12
Pregunta al Govern sobre les polítiques al Pirineu 310-00407/13	13
Pregunta al Govern sobre l'impuls de les polítiques de mobilitat sostenible 310-00396/13	15
Pregunta al Govern sobre la política industrial 310-00402/13	17
Pregunta al Govern sobre els atacs bèl·lics al Kurdistan 310-00403/13	18
Pregunta al Govern sobre la tasca del Cos de Mossos d'Esquadra a Barcelona 310-00404/13	20
Pregunta al Govern sobre la despesa sanitària 310-00395/13	21
Pregunta al Govern sobre la situació al sistema de salut 310-00401/13	23
Pregunta al Govern sobre les modificacions legislatives en matèria de dret civil 310-00394/13	24
Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació de l'economia catalana 317-00225/13	26

Pregunta al president de la Generalitat sobre la incapacitat del Govern per a aconseguir el suport de majories parlamentàries	28
317-00226/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a rescatar la sanitat pública	30
317-00228/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les conseqüències de la reforma del Codi penal per a milers d'activistes	32
317-00231/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el marc de prioritats del Govern per a contribuir al benestar dels ciutadans	33
317-00229/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la confiança amb què compten el president i el Govern per part del Parlament	35
317-00233/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el creixement de la inversió d'empreses estrangeres a Catalunya	37
317-00232/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la negociació dels pressupostos de la Generalitat per al 2023	38
317-00230/13	
Procediment per a designar tres membres del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic	40
284-00007/12	
Proposició de llei d'implantació del programa trilingüe d'alternança de llengües i del programa de capacitació intensiva en llengua anglesa per a docents (debat de totalitat)	41
202-00043/13	
Proposta de resolució sobre l'exercici del dret de petició davant el Parlament Europeu amb relació al ciberespionatge polític per mitjà del programari Pegasus	66
250-00875/13	
Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 17/2020, de modificació de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista	83
300-00244/13	
Interpel·lació al Govern sobre l'abordatge de les violències sexuals	91
300-00246/13	
Interpel·lació al Govern sobre l'accessibilitat al sistema públic de salut	96
300-00248/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 41.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, bon dia a totes i a tots, reprenem la sessió.

(*Fora remor de veus.*) Si us plau. Reprenem la sessió amb el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre l'estat del projecte Hard Rock a Tarragona

310-00398/13

La primera pregunta al Govern a respondre en el Ple sobre l'estat del projecte Hard Rock a Tarragona la formula –la pregunta– el diputat Rubén Viñuales Elías, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rubén Viñuales Elías

Bé, vostè va sortir a defensar el passat Ple que el projecte Hard Rock a Tarragona seria una realitat. Com valora que el 17 de novembre diputats i membres d'Esquerra hagin signat un manifest que demana la retirada immediata del projecte?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori (Juli Fernández i Olivares)

Bon dia. Gràcies, diputat. Com vaig fer fa quinze dies i com he tingut l'ocasió de fer en la compareixença, en diferents interpellacions, preguntes parlamentàries al Govern, el Departament de Territori el que fa és continuar tramitant la modificació del pla director urbanístic del CRT, que, com vostè bé sap, és conseqüència d'una sentència judicial.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Rubén Viñuales Elías.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies. Miri, conseller, amb les coses de menjar no s'hi juga. No ens deixa de sorprendre la seva total i absoluta manca de contacte amb la realitat de les catalanes i els catalans i ja ni l'hi explico respecte la realitat de la província del sud, Tarragona. A Tarragona som un exemple de convivència de la indústria i el turisme. Som motor essencial en ambdues matèries, tot i que per al seu Govern siguem els grans oblidats. Per això, quan sentim el desgavell que suposa la seva forma de governar, on un dia diuen que no, un altre que sí, el següent dia que potser sí o que potser no, i a l'altre dia ja no saben ni què contestar, el que es genera és una sensació d'improvisació constant i perpètua, que no fa més que espantar tot aquell que vol invertir a casa nostra.

Sap, conseller, quina és la taxa d'atur a la província de Tarragona? Un 10,8. La taxa d'atur més alta de tot Catalunya. Crec que encara no són conscients de la gran oportunitat que suposa per a Tarragona i per a tot Catalunya el projecte de Hard Rock. I no es deixin portar per aquells que diuen que no a tot. Ni per les afirmacions catastrofistes que diuen que és un projecte de macrocasinos, on Sodoma i Gomorra semblaran Eurodisney al seu costat.

Vostè sap perfectament que aquest projecte és molt més que un casino, que és una oportunitat de situar-nos com un destí turístic de primer ordre que enllaça perfectament amb un relat amb Tarragona capital com a ciutat conjunt patrimoni de la humanitat per la UNESCO; la Costa Daurada, amb les seves platges inigualables; Port Aventura, com un parc temàtic que competeix a nivell mundial; amb la nostra gastronomia i qualitat de vida i amb la nostra cultura, tant material com immaterial, amb els castells com a gran referent.

Conseller, quan membres del seu partit i d'aquest Parlament signen un manifest on demanen renunciar a aquest projecte el que estan fent és dir a milers de famílies de Tarragona que volen prescindir de generar llocs de treball per a ells, que volen prescindir de generar riquesa al nostre territori. Els estan dient que vostès els obliguen a renunciar al seu futur. I tot, pel seu caprici infundat, pueril i de política mancada de valentia, que només serveix a uns interessos, els de tenir contents la CUP i, de pas, intentar mantenir un temps més la cadira, tot i que em sembla, conseller, que ni aturant el Hard Rock, l'ampliació de l'aeroport, els jocs d'hivern o l'òrbita de la terra al voltant del sol la CUP estarà contenta.

Millor faci contents la majoria de catalanes i catalans i tirin endavant Catalunya. Poden començar deixant clar que el seu Govern dona suport al projecte Hard Rock.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, senyor Viñuales. Ho reitero i ho he intentat fer sempre que he pogut de la mateixa manera. El Govern treballa de manera sol·vent i seriosa i de manera exigent, també amb aquest pla director urbanístic, amb aquesta modificació del pla director urbanístic, perquè no pot ser d'una altra manera. Estem en una tramitació administrativa, urbanística, on hi ha requeriments i on crec que tots i totes estarem d'acord en que cal ser exigents per donar la millor resposta a solucions que han de ser adequades a la realitat que vivim. I segur que les compartirem.

Per tant, la nostra feina és aquesta. És generar certes des del Govern, és treballar. I en aquest projecte que vostè plantejava, és el que estem fent. Ho he dit avui, l'hi dic a vostè, i he tingut, en un mes i una setmana, moltes oportunitats de dir el mateix. Per tant, li reitero el que he dit en altres ocasions. El que crec que no pot ser i crec que no és veritat i que potser ha sigut un excés d'inflamació és considerar que el Govern oblida el Camp de Tarragona. El Govern hi treballa de manera insistent. Li posaré un exemple. Una de les majors inversions que hi haurà a Catalunya en l'àmbit industrial és a Mont-roig del Camp, Iljin, Elecfoil, amb una aportació industrial i amb una creació de llocs de treball pel Camp de Tarragona que crec que compartim que té un gran valor.

El TramCamp, la transformació de la mobilitat del transport públic del Camp de Tarragona amb Cambrils-Vilaseca, però amb la segona fase Tarragona-Reus, crec que transforma de manera important la mobilitat al Camp de Tarragona. I podem arribar a que hi hagi gairebé un vint-i-cinc per cent de mobilitat en el Camp de Tarragona en transport públic. Per tant, el nostre Govern treballa per la Catalunya sencera, socialment i territorialment. A tot arreu i per a tothom. I, per tant, també ho fa al Camp de Tarragona.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el ple sobre les mesures per afrontar l'increment dels preus de l'energia.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a afrontar l'increment dels preus de l'energia

310-00399/13

Formula la pregunta el diputat Raúl Moreno Montaña, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, vicepresidenta. Honorable conseller Campuzano, les famílies vulnerables estan patint molt per l'increment del preu de l'energia. Moltes d'elles tenen problemes i dificultats per pagar la factura. D'altres, directament han optat per no escalfar casa seva. El Govern té dos elements importants per fer front a aquesta situació. La Llei 24/2015 i el bo social de l'electricitat. Dos instruments que considerem que no s'estan utilitzant prou bé.

I ho dic perquè, amb la que està caient, senyor conseller, fa mig any que no es reuneix la taula de pobresa energètica. No s'està complint amb el conveni del seu departament amb Endesa. I només el trenta per cent de les famílies que tenen un informe de vulnerabilitat disposen de bo social de l'electricitat. Senyor conseller, quan espera resoldre aquesta situació? Abans o després de l'hivern?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor Moreno pel seu interès. Sàpiga que el Govern, des de que hem entrat en aquesta nova etapa, ha entrat ja en matèria. La consellera Jordà va portar fa pocs dies al Govern el reforçament per desenvolupar el bo tèrmic. I jo mateix, la primera setmana de ser conseller, em vaig reunir amb Endesa per activar el compliment del conveni. Hi estem compromesos.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, conseller. No és només una qüestió de compromís. Miri, 38.000 famílies catalanes disposen d'un informe de vulnerabilitat que els serveis socials emeten per tal que no se'ls talli el subministrament elèctric. D'aquestes famílies, aquestes tenen un deute de 47 milions d'euros. El tenen les famílies, no el té el Govern, ni Endesa, el tenen les famílies en aquests moments, i això és perquè la taula de pobresa energètica fa mig any que no s'ha reunit i és la que ha de dir de quina manera s'eixugarà aquest deute. Reuneixi, per tant, conseller –amb urgència– la taula de pobresa energètica.

Per altra banda, el conveni de la seva conselleria amb Endesa indica que les persones que tenen un informe de vulnerabilitat han de demanar el bo social elèctric. Doncs només una de cada tres famílies ho ha fet. Per tant, estem comprovant com el seu Govern tampoc arriba, novament, a les persones més desfavorides. En termes generals, 108.000 famílies a Catalunya disposen del bo social elèctric, que és menys de la meitat d'altres comunitats autònomes. Per exemple, com Andalusia. Tampoc s'ha avançat en la creació del fons d'atenció solidària, ni s'ha ampliat el conveni amb la resta d'empreses energètiques per arribar al vuitanta-cinc per cent de les llars, que era el compromís del seu Govern.

Cal ser proactius, senyor conseller. Vagi a buscar les famílies als serveis socials. Informi'ls i faciliti'ls que demanin el bo social de l'electricitat per reduir la seva factura entre un seixanta i un vuitanta per cent. Faci també una campanya per donar-lo a conèixer al conjunt de la ciutadania. Fa tard, senyor conseller. I miri que era fàcil preveure que l'hivern arribaria, però el Govern no ha actuat amb previsió. Tenen les

eines, però no tenen ni la celeritat, ni la determinació que s'espera d'un govern que el que intenta és protegir les famílies més vulnerables del país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Presidenta, senyor Moreno... El conveni amb Endesa es complirà. En els propers dies es pagarà el deute. Hem d'agradir a les quatre diputacions que ens hi acompanyin. Li hem de demanar, també, que l'Ajuntament de Barcelona i l'Àrea Metropolitana s'hi afegeixin, encara no ens han dit que hi seran. Hi són les diputacions, no l'ajuntament ni l'àrea metropolitana.

I, efectivament, tenim un problema amb el bo social. El problema és que no el gestionem nosaltres. El bo social elèctric el gestiona Endesa i el regula l'Estat. I és més, la informació sobre el bo social, sobre el nombre d'usuaris a Catalunya, està en mans del Ministeri de Transició Energètica, no està en mans d'aquesta conselleria. Què és el que farà aquesta conselleria, en col·laboració amb Endesa, on hem ja establert un grup de treball? Que el bo social arribi, en aquests propers mesos, a trenta mil catalans més. I això, en part, també té un altre problema, amb la regulació del bo elèctric.

El bo elèctric, tal com està regulat, necessita ser més fàcilment accessible per als ciutadans catalans. I això tampoc depèn de la conselleria de drets socials. Depèn del Ministeri de Transició Energètica. És més, si aquesta política l'estiguéssim gestionant des de Catalunya i en la definició del bo elèctric tinguéssim més llibertat per determinar les seves condicions segurament també fariem que les persones que viuen a les àrees metropolitanes tinguessin un bo elèctric millor que el que avui tenen, amb majors recursos.

Si tinguéssim la capacitat de gestionar la informació del bo elèctric segurament podríem combinar millor les polítiques socials amb la gestió del bo elèctric. Ajudi'ns, senyor Moreno, a que la vicepresidenta Ribera col·labori amb el Departament de Drets Socials, accedim a la informació i adaptem el bo elèctric a la nostra realitat.

I, finalment, estem a punt de signar un acord amb el Ministerio de Inclusión Social justament per desenvolupar una acció pionera a tot l'Estat amb fons Next Generation per habilitar edificis de llars vulnerables i acompanyar les famílies en la seva formació per gestionar la crisi energètica. Espero que en aquestes qüestions ens hi ajudi. El Govern estarà, aquest hivern afrontarem aquesta crisi en col·laboració amb el tercer sector, en col·laboració amb les companyies i esperem que també amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i l'Àrea Metropolitana.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les prioritats en matèria de turisme.

Pregunta al Govern sobre les prioritats en matèria de turisme

310-00400/13

Formula la pregunta el diputat Juan Luís Ruiz López, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Juan Luis Ruiz López

Moltes gràcies, vicepresidenta. Honorable conseller, sense cap mena de dubte, tot i que encara no hem arribat a les xifres del 2019, podem afirmar que la temporada tu-

rística d'aquest passat estiu ha significat una important recuperació per al sector turístic, i ho celebrem, no?

Tot i això, el sector –com vostè sap– té molts reptes importants a afrontar. I aquí el paper de l'Administració és cabdal. És per aquest motiu, senyor conseller, que volem saber com pensa complir amb el seu compromís adquirir el passat 10 de maig en aquest mateix plenari, de que tindriem una nova llei de turisme durant el primer semestre del 2023.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent i Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, de fet sí que les hem superat les dades del 2019, eh?, hem fet un cinc per cent més de visitants aquest 2022 respecte al 2019. A més a més, amb més pernoctació de mitjana, eh? Hem passat de 3,2 nits a 3,5 nits. Per tant, les dades –efectivament– exemplifiquen, demostren aquesta recuperació del sector. I el sector, òbviament, es mostra satisfet amb la campanya d'estiu que hem viscut aquest 2022.

Però justament aquestes dades, i sense que això sigui una contradicció, més aviat al contrari, ens interparen i ens obliguen a la transformació del model que volem per al futur. Hem de decidir quin model turístic volem per Catalunya en els propers anys, tenint en compte les circumstàncies presents, però sobretot les dinàmiques des d'un punt de vista socioeconòmic, que hem de viure. I, en aquest sentit, és evident que la transformació ha d'anar en la línia del que en diem les quatre des: desestacionalització, desconcentració, diversificació i major despesa. O, dit d'una altra manera, cap a la sostenibilitat. I aquest 2023 serà clau, efectivament, en aquest sentit. La llei és molt important, i ara en parlaré, certament, però abans de la llei hi ha d'haver el compromís nacional per un model de turisme responsable, que ha de ser la base filosòfica, el puntal que ha de construir després aquesta llei. Per tant, el 2023 serà, efectivament, un any crucial des d'aquest punt de vista.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Juan Luis Ruiz López.

Juan Luis Ruiz López

Moltes gràcies. N'és conscient, de que no m'ha contestat, eh? Miri, vostè torna a parlar del compromís nacional pel turisme. Sap quant fa que parlem d'aquest compromís nacional pel turisme? Diu, mira, fa més d'un any, concretament el 30 de novembre de l'any passat, vostè ja anunciava que anaven a impulsar aquest compromís nacional pel turisme, pas previ a la nova llei de turisme, fa un any, senyor conseller, i encara no s'ha materialitzat, aquest acord, ni amb el sector, ni amb els diferents grups parlamentaris, no?

De fet, aquest mateix plenari va aprovar fa set mesos que el Govern presentaria un calendari i una metodologia per tal de que aquest compromís nacional pel turisme fos una realitat aquest mateix any. Seguim esperant, senyor conseller, i l'any s'acaba. Potser en la compareixença de la setmana vinent que nosaltres hem demanat, potser, ens anunciarà alguna qüestió referent a aquesta qüestió, no?

I miri, d'altres destinacions turístiques molt properes a nosaltres, doncs, estan fent els deures i són un exemple de bona governança en turisme.

Miri, vostès, que tant els agrada exigir als altres –ho acabem de veure amb la resposta de l'honorable conseller Campuzano– siguin autoexigents també amb vostès mateixos i compleixin amb els seus propis compromisos, i que una nova llei de turisme a Catalunya sigui realitat al més aviat possible. El sector ho està esperant, pot comptar amb nosaltres, només falta que el Govern governi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, diputat. Si vostè vol literatura, si vol un document basat en terrenys comuns, que no digui res, tenim el compromís demà, però justament nosaltres som aquí per transformar i fer-ho de la mà del sector privat, i, per tant, de tots els agents de l'ecosistema del turisme de Catalunya, per assentar les bases del futur, no per tenir un document que quedi bé aquí al Parlament i que ens hi sentim tots molt a gust perquè està basat en obvietats, sinó que vagi a l'arrel de la transformació del model. Hi estem treballant, és clar que hi estem treballant en paral·lel amb el pla estratègic de turisme 2023-2027, amb el pla de màrqueting 2023, també 2027, aprofitant la digitalització, i per tant aprofitant el *big data* i les dades per millorar com ens presentem al món des d'un punt de vista turístic. En definitiva, estem procurant aquesta transformació en paral·lel a aquest gran consens que hem d'establir amb el sector i amb el qual estem treballant, i, com li deia, el 2023 serà clau en aquest sentit.

Però anem fent i anem avançant, i, de fet, hem presentat i estem desplegant l'estratègia enogastroturística, justament una estratègia que ens ajuda a dibuixar aquest model que volem molt més sostenible; hi destinem 12 milions d'euros fins al 2027 per erigir-nos com una destinació referència mundial en l'àmbit del vi i en l'àmbit de la gastronomia.

Per cert, parlant de gastronomia, aprofito per donar l'enhorabona a tots els cuiners i cuineres catalans que ahir van ser reconeguts amb estrelles Michelin, i si m'ho permeten... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el compliment dels compromisos adquirits en matèria de salut.

Pregunta al Govern sobre el compliment dels compromisos adquirits en matèria de salut

310-00408/13

Formula la pregunta la senyora María Elisa García Fuster, del Grup Parlamentari de VOX.

María Elisa García Fuster

Señor Balcells, ¿piensa usted continuar despreciando al personal sanitario?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells i Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Il·lustre diputada, no he menyspreat mai, només faltaria..., al contrari, valoro en la seva justa mesura, que és molta, a tot el personal sanitari de totes les categories professionals, només faltaria.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Miren, la sanidad pública en Cataluña está en la UCI y con pocas expectativas de salir adelante. Las políticas sanitarias que usted lleva a cabo, centradas en la ideología, junto a los feroces recortes que llevan décadas ejecutando los sucesivos gobiernos separatistas y que ya están enquistados en su departamento, no hacen más que

castigar a las plantillas, deteriorando la calidad asistencial y poniendo en peligro la seguridad de los pacientes. Reflejo de ello es cómo privan a la sanidad de los medios necesarios para dar una correcta asistencia, y esto aumenta, entre otras cosas, las listas de espera y ataca a la salud. El último caso lo tenemos en las pruebas para detección de cáncer, anuladas por falta de material.

El tema del personal sanitario es especialmente flagrante: ni más personal sanitario, ni mejores retribuciones. Han llegado ustedes al final del camino con el personal médico hastiado y al borde de la desesperación. Lo han sobrecargado aumentando la presión asistencial a coste cero. Y se permite el lujo de afirmar que no necesitamos tantos médicos porque su trabajo lo podría hacer enfermería, exponiendo a estos últimos a una responsabilidad que no les corresponde. Son ustedes unos imprudentes.

Todo esto repercute directamente en la calidad asistencial de todos los catalanes que ven cómo la sanidad pública se evapora mientras el Govern se lava las manos. Eso sí, muchos aplausos y bonitas palabras vacías.

No, no es eso lo que llevan años pidiendo los profesionales; lo que quieren es que les paguen un sueldo acorde a sus responsabilidades, que contraten más personal para no tener que doblar turnos y poder ver a sus familias, y que les den una formación continuada de la que carecen por falta de tiempo.

Si no es capaz de solucionar el problema, señor Balcells, póngase a un lado y deje paso. No hay tiempo que perder, y usted lo está perdiendo.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, vicepresidenta. Miri, diputada, l'altre dia, a la comissió, en la compareixença d'aquest conseller, vaig tenir l'oportunitat d'explicar a bastament totes les polítiques sanitàries, l'estat de la situació, també, que en aquest moment té la salut de Catalunya. No devia escoltar o devia estar distreta, perquè totes aquestes qüestions que vostè planteja van sortir allà.

Miri, hi ha tensions a la sanitat catalana, només faltaria. Però per la tranquil·litat del conjunt de la població, hem de dir que té un nivell de resolució magnífic, amb alguns problemes que estem abordant, no? Però hem de saber, i això convé que tothom ho sàpiga, que tota patologia greu és atesa i ben atesa, que tota la patologia vinculada a l'oncologia i a les intervencions de cor, les intervencions que afecten a nivell vital estan en un temps de resolució igual que l'any 2019, en un temps molt acceptable. Que tenim tensions? Naturalment; sortim d'una pandèmia, els professionals estan cansats. Això ho estem abordant.

Vaig anunciar a la mateixa compareixença que, amb la proposta de pressupost, que estaria molt bé que tinguéssim, del 2023, hi ha una aportació suplementària de 1.000 milions de pessetes que aniran bàsicament a... (*remor de veus*) –perdó, mil milions d'euros (*el conseller riu*), que són molts milions de les antigues pessetes–, que aniran bàsicament a abordar els problemes que tenim. Perquè estem treballant pel conveni del Siscat, estem treballant pel conveni de l'ICS, estem treballant perquè la primària tingui el vint-i-cinc per cent del pressupost general del Departament de Salut, per millorar aquesta accessibilitat a les llistes d'espera amb actuació presencial a la primària; estem millorant..., perquè les condicions de treball dels professionals, que valorem en gran mesura, millorin i que tothom tingui el nivell que correspon. I cadascú ha de posar-hi del seu costat. Nosaltres hi estem posant des del Govern tot l'esforç; l'hi continuarem posant amb la mirada posada bàsicament a la ciutadania i amb el suport de tots els professionals.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques per a erradicar la violència contra les dones.

Pregunta al Govern sobre les polítiques per a erradicar la violència contra les dones

310-00405/13

Formula la pregunta la diputada Aurora Madaula i Giménez, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Aurora Madaula i Giménez

Bon dia, presidenta Borràs, membres de la Mesa, membres del Govern, diputats, convidats, treballadors del Parlament. Consellera, segons han denunciat diferents federacions i associacions de familiars d'alumnes i tots nosaltres hem pogut seguir a les xarxes, l'extrema dreta ha iniciat una ofensiva fonamentalista contra l'educació sexoafectiva als nostres joves.

Quines accions s'ha emprès des del seu departament per garantir i blindar programes com el Coeduca't?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, el programa Coeduca't forma part integral de l'educació d'aquest país, incloent l'educació sexoafectiva, i per tant garantirem que aquesta no sigui en cap cas malmesa, sinó tot el contrari, que sigui aprofundida en tots els centres.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Aurora Madaula i Giménez.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, consellera. Des del Parlament, ja hem iniciat un seguit d'accions per aturar aquesta ofensiva fonamentalista i que no entrin amb els seus actes al Parlament de Catalunya, amb actes d'odi. Però, des del 2019, aquest Parlament va aprovar una moció on s'aprojava un seguit de polítiques en educació sexoafectiva per tots els alumnes als centres de Catalunya, amb l'objectiu, com ja saben, d'afavorir el coneixement, normalitzar la diversitat i evitar les violències masclistes, com ha quedat demostrat en diferents sistemes de països europeus que ja ho han instal·lat. Però no s'ha aconseguit la implementació transversal a totes les assignatures, i ens trobem amb tot un seguit de recursos disponibles als centres que, amb sort, passen a ser que els docents rebin una formació de trenta hores, com a molt, o dos cursos, dos cursets de formació en el marc del Coeduca't, que resulten del tot insuficients i que, sobretot, no tenen cap sentit si el centre no ho incorpora al decret de centre i a les competències obligatòries, com està passant a molts centres de Catalunya.

I és el Govern qui té l'obligatorietat de fer el seguiment i el compliment i una avaluació dels resultats que no s'està fent, i que això significa que cada centre fa el que vol i el que pot.

Cal blindar l'educació sexual i afectiva com una matèria curricular més per garantir-ne el seu futur, i governi qui governi. Alhora, cal que les defensores de drets sexuals i reproductius estiguin protegides davant dels atacs de l'ofensiva conservadora de l'extrema dreta, i el departament no està fent res per protegir-les jurídicament.

Quin pla tenen per defensar les defensores? Quin pla tenen per defensar aquelles defensores que veuen com els seus noms formen part de llistes en pàgines webs d'extrema dreta?

Cal acabar amb les violències masclistes, és urgent, i cal que el Govern faci molt més que declaracions públiques i programes d'intencions; cal garantir els drets sexuals i reproductius, perquè són drets, i cal garantir la seguretat de les dones que lluiten contra el fonamentalisme antidrets i antigènere, aquí i a tot arreu.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, vicepresidenta. De fet, en aquesta legislatura, en aquesta nova etapa, hem posat més recursos que mai, més eines que mai als centres educatius perquè la coeducació sigui una realitat. I li podem donar exemples concrets. El decret d'ordenació de l'ensenyament bàsic, incloent infantil, primària i secundària, per primera vegada inclou l'educació sexoaffectiva com a contingut curricular.

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de la consellera.) ...els nous currículums aprofundeixen també en la inclusió de la perspectiva de gènere com a competències en totes les assignatures.

És a dir, malgrat que teníem sis lleis que reconeixien la coeducació com un principi del sistema educatiu, faltaven eines, faltava concreció en els instruments que tenen els centres, la inspecció educativa, el conjunt de la comunitat educativa, per desplegar-la. I, per tant, això ho estem treballant ara. Hem dotat els instruments; cal desplegar-los.

Fixi's si considerem important l'educació sexoaffectiva, que forma part també del model d'abordatge de les violències sexuals que presentàvem la setmana passada. I això vol dir, doncs, com deia, desplegar aquest contingut curricular, entrar també de manera sistemàtica a la fase de zero a tres anys per fer la prevenció de les violències sexuals en la infància. I vol dir també poder desplegar tot un conjunt..., o fer una promoció de continguts en matèria d'educació sexoaffectiva en l'àmbit digital, en l'àmbit dels espais infantils i d'adolescents a nivell de mitjans de comunicació, perquè també necessitem que sigui en aquests mateixos espais o que siguin els mateixos i les mateixes joves que s'estiguin dirigint als seus propis iguals per fer aquesta pedagogia i per transmetre valors igualitaris.

Pel que fa a la defensa de les defensores i defensors de drets humans, la setmana que ve tenim una jornada organitzada. A l'estiu havíem fet una enquesta per detectar quins eren els atacs que patien, per quines vies principals els patien. En aquesta jornada de la setmana vinent proporcionarem formació en una sèrie d'eines de prevenció; presentarem també els serveis que posem a la seva disposició.

I en les últimes setmanes, com deuen haver vist, hem interposat una denúncia a la fiscalia de Barcelona contra la campanya «40 Dies per la Vida», hem aturat el bus d'Hazte Oír, com no havia fet cap govern del conjunt de l'Estat. Per tant, hi estem plenament compromeses.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el criteri amb relació a l'organització dels actes a les diverses delegacions a l'exterior.

Pregunta al Govern sobre el criteri amb relació a l'organització dels actes a les diverses delegacions a l'exterior

310-00406/13

Formula la pregunta el diputat Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Presidenta Borràs... Consellera Serret, l'agost del 17 Catalunya va patir uns atemptats brutals: setze morts, de vuit nacionalitats; més de cent ferits, de trenta-quatre nacionalitats diverses. I, malgrat el moment del xoc, Catalunya va saber actuar amb sentit d'estat.

L'atenció... Els Mossos van desarticular de forma immediata la cèl·lula; els serveis sanitaris, l'atenció a les víctimes, als familiars, als mitjans de comunicació i les autoritats estrangeres ens van fer sentir orgullosos del país que teníem. El Govern Puigdemont, del qual vostè formava part... i vull, de forma molt especial, destacar el paper que van tenir els consellers Forn, Romeva i Comín en aquests actes (*alguns aplaudiments*) i, de forma encara més especial, l'entrega i la professionalitat que van mostrar centenars, milers de servidors públics –sanitaris, d'emergències, de manteniment i neteja, policies, etcètera.

Però si Catalunya va actuar amb sentit d'estat, malauradament, la resposta postatemptat de l'Estat espanyol va ser molt deficient. L'Estat espanyol s'ha negat en dues ocasions a fer una comissió parlamentària d'investigació. De fet, és l'únic país europeu on hi ha hagut un gran atemptat on no hi ha hagut una comissió d'investigació. Es va produir per l'11-M, però no pel 17-A. La va demanar la presidenta Borràs, llavors també portaveu del Grup Parlamentari de Junts a Madrid, i els partits que donen suport al règim del 78 s'hi van negar.

I el sistema judicial va donar una resposta encara més deficient, sense voler investigar, sense voler saber la veritat. No es va investigar les connexions internacionals de la cèl·lula, no es va investigar les relacions entre l'imam i el CNI, la negligència més que evident dels serveis secrets espanyols.

I per això era molt important, per aquest dret de conèixer la veritat, l'acte que s'organitzava a la Delegació del Govern a Brussel·les per posar de manifest aquests dubtes internacionalment i emfatitzar el dret a saber la veritat.

Per què es va suspendre l'acte, consellera?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Meritxell Serret i Aleu, consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, i diputades i diputats, molt bon dia. Primer de tot, evidentment, tot el respecte i tot el reconeixement a les víctimes de l'atemptat del 17 d'agost del 2017, i els que ho vam viure en diferents moments el tenim molt viu, el record.

A partir d'aquí jo vull fer un recordatori de que les delegacions, igual que tota l'acció exterior del Govern, es regeixen per uns criteris que són els d'utilitat, rigor, credibilitat i reputació. L'objectiu principal de tota l'acció de govern, també de les delegacions, és el d'estendre ponts, és el de cultivar les relacions, en tots els àmbits –socials, econòmics–, de tot tipus de relacions. I el que volem sempre és, com dic, enfortir la relació i la reputació d'aquestes institucions de la Generalitat, de totes les institucions catalanes i de tota la societat.

Dit això, sobre aquest acte..., i en vam fer un incís també en la compareixença, no?, que vam fer aquesta setmana passada, i ja vaig deixar clar que pel Govern és un tema molt delicat; és un tema molt delicat i que ens mereix tot el respecte i que, per tant, ja els hi vaig dir que no en volíem fer polèmica, que per part nostra no en farem

polèmica. I creia que vostès havien agafat el guant, però avui aquí demostren que l'únic que volen és fer polèmica, simple i barata.

A partir d'aquí, l'aclariment que els vaig fer aquell dia els hi torno a fer. Hi va haver un canvi al capdavant del Govern i al capdavant d'aquest departament. Com és normal, es va fer un replantejament del que eren els actes organitzats; precisament perquè aquest és un acte que ens volem prendre també molt seriosament, és un tema que és, com dic, molt delicat en tots aquells criteris que els deia –d'utilitat, de rigor, de credibilitat i de reputació–, i que, en aquest sentit, el que vam decidir és que el primer acte fos la presentació del nou delegat, com també és normal i obvi, que el primer acte sigui aquest.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí; per repreguntar, té la paraula el diputat Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

L'acte estava completament organitzat, cosa que vostè va negar en seu parlamentària. I, per tant, o l'enganyen a vostè i hauria de cessar algú, o vostè no va dir la veritat i llavors ens hauria de demanar una disculpa. Tinc aquí tots els documents que ho acrediten.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques al Pirineu.

Pregunta al Govern sobre les polítiques al Pirineu

310-00407/13

Formula la pregunta el diputat Jordi Fàbrega i Sabaté, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, vicepresidenta. Presidenta Borràs... Honorable conseller, aquesta legislatura s'han iniciat dos processos indestructibles i imprescindibles pel progrés econòmic i social dels territoris de muntanya: l'agenda estratègica Pirineu 2030 i la nova llei de muntanya, elements claus pel present i pel futur del quaranta-sis per cent del territori català, on hi vivim menys del quatre i mig per cent de la població.

Ens pot dir en quin procés es troba el procés participatiu de l'agenda estratègica i quan tenen previst que comenci o que s'aprovi la llei de muntanya i comenci el tràmit parlamentari?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat. I content de poder debatre amb vostè com a company anteriorment. Com vostè sap, l'agenda estratègica Pirineus està en el seu procés participatiu; crec que la setmana que ve, el proper dia 15..., no, el proper dia 15 de desembre, encara no és la setmana que ve, hi ha una sessió prevista al Solsonès i en tenim d'altres previstes que no hi eren, perquè creiem que cal ampliar aquest procés participatiu i poder recollir al màxim les percepcions i les necessitats que tenim.

Per tant, és un compromís d'aquest Govern, treballar en l'agenda estratègica Pirineus, i també –i no és amb acritud– afegir-hi l'agenda rural com un element que pot ser també estratègic per l'agenda Pirineus.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Bé, esperem que –conseller, també és un plaer debatre amb vostè– aquestos terminis es respectin, eh? Com bé sap, fa just una setmana es va presentar la copa Amèrica de vela del 2024 a Barcelona, un esdeveniment que accelerarà les millores que el port de Barcelona necessita per ser més competitiu, una inversió publicoprivada d'uns 70 milions d'euros, un esdeveniment que s'acull sense cap referèndum i amb el suport incondicional també de comuns i d'Esquerra.

A molts pirinencs ens hagués agradat una aposta pels jocs olímpics tan decidida com la que vostès ara s'han sumat a la copa Amèrica. Els jocs olímpics poden representar per al Pirineu el mateix que la copa Amèrica per al port de Barcelona: l'oportunitat per accelerar projectes i inversions que necessitem per millorar serveis i oportunitats per a tots.

Si tant condicionen les polítiques a Madrid, per què no van «apretar» el senyor Pedro Sánchez per fer que el senyor Lambán no bloqueges els jocs?

No obstant, els jocs olímpics han posat el Pirineu en l'agenda del Govern i del país. Mai s'havia parlat tant del Pirineu com en aquests dos anys i no podem perdre aquesta oportunitat.

Com sap, el pla de govern es compromet a aprovar una nova llei de muntanya que atregui capital humà, residents permanents i activitat econòmica tot l'any, posi en valor els recursos i ajusti les polítiques públiques i la governança a aquests territoris.

És imprescindible atreure i fixar població; no hem d'aturar el despoblament, hem de fer el repoblament. Necessitem incentivar el desenvolupament econòmic amb llocs de feina qualificats tot l'any i diversificant l'economia. Cal posar en valor el nostre patrimoni –natural, arquitectònic, cultural i paisatgístic– i anticipar els efectes del canvi climàtic.

L'objectiu de la llei és fer de la muntanya un territori atractiu per l'activitat econòmica i la residència permanent; tenir-hi gent vivint i treballant. L'accent ha de ser l'activitat econòmica, l'emprenedoria i la prestació innovadora de serveis. En aquest sentit, l'agenda estratègica és el què per transformar el Pirineu i dotar-nos d'oportunitats i serveis, i la llei de muntanya és el com.

Des de Junts per Catalunya estarem molt atents a aquestes dos qüestions. No ens podem aturar, ens hi va el Pirineu, el present i el futur. No permetrem que abandonin el Pirineu. Catalunya no s'ho pot permetre.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Diputat..., i crec que estic content i és una bona notícia que compartim prioritats i que, a més a més, tinguem aquesta capacitat de treballar conjuntament en un projecte legislatiu que acabarà sent aprovat per aquest departament, que és la llei de muntanya.

Per tant, des del Govern farem tota la feina del procés participatiu durant la primavera i espero que el nostre avantprojecte de llei pugui arribar al més aviat possible, després d'aquest procés, al Parlament i que puguem construir aquí, perquè és aquí on es construeixen les majories que fan possible aprovar les lleis. I, per tant, prenc el seu guant per poder treballar conjuntament perquè aquesta llei de munta-

nya sigui una realitat, perquè és així com aconseguirem fer polítiques que millorin la vida de la gent.

Miri, hi ha alguna qüestió que he intentat deixar clara des de que he sigut conseller, i una d'elles és que el Pirineu és un espai estratègic, un espai important. El meu primer acte com a conseller va ser a Isil, al Pallars Sobirà, i va ser-ho de manera conscient i volguda per reiterar i refermar aquest compromís amb el Pirineu i fer-ho en un àmbit de lideratge que és poc intuïtiu, que és el transport públic autònom a Isil. Per tant, aquest compromís hi és, des del Govern. A Ripoll, transport públic a demanda, la setmana passada, amb el programa Clic.cat. La integració tarifària de l'Alt Pirineu i l'Aran amb la regió de Lleida serà una realitat. El programa d'habitatges rurals per arrelar gent i de rehabilitació d'habitatges de l'Agència Catalana d'Habitatge. Per tant, eines al servei de la Catalunya sencera per tothom i a tot arreu, també al Pirineu.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'impuls de les polítiques de mobilitat sostenible.

Pregunta al Govern sobre l'impuls de les polítiques de mobilitat sostenible

310-00396/13

Formula la pregunta el diputat Marc Parés Franzi, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, bon dia. En un context d'emergència climàtica i amb l'actual crisi de preus que afecta directament les famílies més vulnerables, és del tot necessari fer una aposta clara i decidida per una mobilitat ambientalment sostenible i econòmicament assequible.

Sap vostè que el nostre espai polític, i especialment des de l'Ajuntament de Barcelona, vam liderar la bonificació del transport públic que el passat mes de setembre va donar lloc a la gratuïtat de Rodalies i a la reducció de fins al cinquanta per cent de les tarifes de les ATM de Catalunya.

Tenint en compte la utilitat de la mesura i la perllongació i les conseqüències de la situació inflacionària que estem vivint, pensa el Govern de la Generalitat donar continuïtat a aquesta mesura durant el proper any?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernández i Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Senyor Parés, el Govern de la Generalitat de Catalunya està preparat per continuar fent el que fem, però són accions que són coordinades i compartides i que crec que s'ha de treballar d'aquesta manera.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Marc Parés Franzi.

Marc Parés Franzi

Gràcies. Crec que els 40 milions que hem acordat en els pressupostos generals de l'Estat són una mostra clara del compromís de totes les parts per mantenir aquesta mesura. Celebrem que vostè també tingui un compromís clar i decidit per una condició que per nosaltres és imprescindible perquè Catalunya pugui tenir uns pressu-

postos el proper any; uns pressupostos que han d'avançar tant en un escut social, amb mesures com aquesta, com en el desplegament d'una mobilitat sostenible per al conjunt del país.

Li proposem, en aquest sentit, algunes mesures més. Miri, primer, vostès van anunciar l'ampliació de la T-jove fins als trenta anys, mesura amb la que estem d'acord, però creiem que també cal ampliar la gratuïtat de la T-16 per a tot el territori, i no només dins la zona de residència, com passa actualment.

En segon lloc, considerem també imprescindible dotar-nos d'un sistema tarifari integrat per a tot el país, que acabi amb les zones i les discriminacions tarifàries a nivell territorial. No pot ser que sigui més car baixar amb autobús de Llavorsí a Barcelona que volar amb avió de Barcelona a Brussel·les. La integració tarifària ha de ser una realitat el proper 2023. S'hi pot comprometre?

Miri, nosaltres creiem que avançaríem més i més ràpid si el control accionarial de Soc Mobilitat passés a estar en mans públiques i no en mans d'Indra, Caixabanc, Moventia o Fujitsu, com passa actualment. Per això cal que Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya amplii el seu capital, com ha fet recentment TMB. Estan disposats a fer-ho?

I, per últim, comprometre's, conseller, a desplegar la llei de finançament del transport públic de l'any 2015, perquè només amb un bon finançament podrem tenir els serveis i les infraestructures per lluitar contra l'emergència climàtica amb criteris de justícia territorial i justícia social.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, senyor Parés. Crec que és important, i ara m'hi centraré en la part excepcional que estem vivint i que vostè ens plantejava, però crec que també és important abordar la part estructural, les tarifes, no?, i, per tant, jo crec que també hem d'abordar com abordarem l'any vinent. I jo li puc dir que, des del Govern de la Generalitat, la nostra proposta és que les tarifes de transport públic durant l'any vinent quedin congelades, que no s'incrementin. Aquesta serà la proposta que farà el Govern de la Generalitat, i que la farem, doncs, de manera coordinada i conjunta amb la resta d'institucions que participen.

Els 40 milions d'euros que vostè parlava. Jo crec que són importants, que és un pas important, però des de l'estructuralitat. És a dir, aquesta és l'aportació que havia fet ja el ministeri, que, per tant, tornem a tenir 149 milions d'euros per a l'ATM, però cal abordar el compromís del trenta per cent que aporta l'Estat, i que és el que hem d'aconseguir tenir, perquè, si no, ens podríem trobar en una situació en la que Rodalies fos una competència d'altres sistemes de transport, i que el que estiguéssim fent és traspasar viatgers de transport públic d'un tipus a un altre transport públic, fent que hi haguessin problemes no només per als usuaris, sinó també de viabilitat per a aquell sistema de transport.

I, per tant, jo crec que hem de pensar també en les mesures estructurals i en les conseqüències, i qui assumeix les conseqüències d'aquests fets. I, per tant, per això li deia que el treball en l'àmbit de la gratuïtat l'hem de fer conjuntament.

Tenim una eina molt potent que esperem que durant l'any 2023 acabi amb la integració tarifària a Catalunya, que és la T-Mobilitat.cat. Aquesta és la previsió, i espero que sigui així, i que tinguem la capacitat de que, a partir d'aquí, puguem no només tenir la integració, sinó canviar la manera de pagament, i avançar cap al pagament per quilòmetre, que al final és el que fa que canviï totalment l'accés i l'ús del transport públic.

Per tant, en això, vostès saben, i crec que podrem treballar i arribar a acords, perquè el nostre compromís és el transport públic per a tothom i a tot arreu del país adaptat a les necessitats que hi hagi a cada espai.

Moltíssimes gràcies, senyor Parés.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la política industrial.

Pregunta al Govern sobre la política industrial

310-00402/13

Formula la pregunta el diputat Jordi Albert i Caballero del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Avui ens posarem les ulleres perquè haurem de llegir i l'edat no perdona. Diputats, diputades, consellers, conselleres, treballadors i treballadores del Parlament... Conseller, bon dia, i esperem que sigui un gran dia. Durant massa anys, els economistes i els responsables polítics van viure pel mantra neoliberal de que la millor política industrial era la que no es feia. Una noció que avui sabem del tot equivocada i desfasada. Sabem que la política industrial no va de guanyadors ni de perdedors, sinó d'identificar els reptes que tenim com a país i posar-hi remei, resoldre aportant-hi recursos, de liderar des del sector públic per mobilitzar recursos públics i privats per a transformar la nostra economia i la nostra societat.

El pacte nacional per a la indústria estableix les bases i les inversions per a la política industrial del nostre país en els propers anys, anys de transformació que marcaran el futur del sector. Aquest gran acord de país és un èxit en si mateix, i ara, a desplegar-lo amb tota la seva extensió i amb tota la seva fermesa, i per liderar els processos de transformació industrial, és imprescindible per a la innovació i també l'I+D.

Les millores en el teixit industrial han de ser necessàriament millores en les condicions materials de la classe treballadora del nostre país. I, en aquest sentit, que s'hagi confirmat que el grup Volkswagen Seat aposti per l'electrificació de la planta de Martorell, per tot el que significa per a una comarca combativa, lluitadora i treballadora com la del Baix Llobregat i per al teixit productiu del país, és una bona notícia.

Ara bé, el Govern de la Generalitat ha fet tota la feina de forma intensa per aconseguir un PERTE que el Govern de l'Estat ha demorat en excés en el temps, posant en risc la inversió del grup Volkswagen Seat, i quan ha arribat, ha estat amb menys recursos dels que s'esperaven i es demanaven. Amb tot, conseller, quina valoració en fa?

D'altra banda, una altra de les claus del desenvolupament industrial i de millora de la qualitat del treball és tenir èxit en els processos de reindustrialització. I el cas de Nissan ha generat gran preocupació durant molt temps, amb la implicació directa dels governs de la Generalitat durant tot el conflicte per minimitzar les conseqüències negatives del tancament per als treballadors i les treballadores de les plantes de Nissan al nostre país. I més enllà de l'acord fruit de la negociació col·lectiva que es va tancar, la taula de reindustrialització era cabdal per evitar la pèrdua de llocs de treball, i som coneixedors de totes les dificultats per aconseguir inversors i finançament per culminar els treballs d'aquesta taula de reindustrialització.

Conseller, en quin punt estem en la resolució del procés de reindustrialització de les plantes de Nissan? Avui un parell de preguntes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula, senyor. Roger Torrent Reunió conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, un parell de preguntes, però molt importants, eh? Efectivament, la política industrial, la millor política industrial, no només és la que existeix, sinó en la que es manifesta, eh? Per exemple, amb el pacte nacional per a la indústria, que és un document referencial i que ens situa un horitzó, l'horitzó del vint-i-cinc per cent del valor afegit brut de la nostra economia el 2030. Per arribar-hi, el sector de l'automoció és cabdal, és crucial. Ho ha estat en el segle xx, ho ha de ser en el segle XXI amb un nou paradigma, el de la mobilitat elèctrica.

I, justament per això, la notícia de l'aposta del grup Volkswagen per Martorell, per la fabricació de la plataforma elèctrica a Martorell, és una excel·lent notícia. De fet, probablement la millor notícia en termes de transformació de model productiu, en termes de transició cap a la mobilitat verda. I nosaltres ens hi hem bolcat com a Govern de la Generalitat de Catalunya, en tot aquest procés, hem acompanyat. Per tant, estem satisfets de la decisió de l'aposta per Catalunya, però ho hem fet malgrat totes les dificultats.

I aquí cal dir que el PERTE del vehicle elèctric s'ha gestionat malament, molt malament, i ha generat molta frustració. De fet, s'han repartit només un trenta per cent dels fons, cosa que d'alguna manera dimensiona aquesta mala gestió. Sempre hem dit que els fons Next Generation s'han de gestionar de manera descentralitzada, cooperativa, i que nosaltres hi hem de poder dir la nostra, efectivament, perquè tenim una relació molt més directa amb el teixit empresarial del país.

Per tant, la notícia de Seat és una excel·lent notícia. Hem acompanyat, malgrat el PERTE, tant com hem pogut, i és importantíssima per mirar el futur. I també ho és Nissan, efectivament. I, en aquest sentit, ja entrem a la fase culminant, ara sí, d'aquest procés de reindustrialització. Estem convençuts de que acabarà amb èxit, que vol dir que continuarem amb els llocs de treball, amb l'activitat industrial i vinculada al sector de l'automoció. No s'entendria, en aquest sentit, que l'Estat no acceptés els contraavalis per part de l'Institut Català de Finances, de l'ICF.

Però, en qualsevol cas, ja veiem la llum al final del túnel de la reindustrialització de Nissan. Un procés imprescindible, també, des d'un punt de vista de reindustrialització del país, però específicament amb un sector en el qual tindrem un nou fabricant, un nou manufacturer, que ajudarà a fixar aquest pes del sector de la mobilitat, del sector de l'automoció, en el nostre país. Hem de pensar que correspon a un deu per cent del producte interior brut, en aquests moments, i que tenim un any, el 2035, com a horitzó. Volem arribar-hi en les millors condicions. Estem convençuts de que ho farem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els atacs bèl·lics al Kurdistan.

Pregunta al Govern sobre els atacs bèl·lics al Kurdistan

310-00403/13

Formula la pregunta el diputat Ruben Wagensberg Ramon, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ruben Wagensberg Ramon

Bon dia, consellera. Bon dia a tothom. Nit d'intensos bombardejos al nord-est de Síria, emmarcats en una escalada bèl·lica de primer nivell contra la població kur-

da. Turquia i el règim d'Erdogan porta quatre dies bombardejant la regió i aquesta nit les principals ciutats del Kurdistan siriana han estat intensament bombardejades. Bombardejos que segueixen, que continuen a hores d'ara. Derik, Amuda, Heseke, Tal Tamir, Kobani –on s'inicià la revolució i l'alliberament d'Estat Islàmic, aplaudit mundialment– i la regió de Sheba, on hi ha actualment 200.000 persones refugiades del cantó d'Afrin, on van patir la invasió de Turquia el 2019.

A més a més, el Kurdistan iraquiana també està intensament bombardejat per part de Turquia a la zona oest, a les muntanyes de l'oest, i, per part de l'Iran, a la zona est, a la zona Sulaimaniya, on a més a més estan arribant totes les persones desplaçades derivades de les protestes conegudes a l'Iran. I, per si no fos poc, a l'Iran continua la repressió, la repressió en forma de guerra, en aquest cas, contra el Kurdistan iranià, on s'inicia i on és l'epicentre de totes les protestes.

Creiem que aquest setge generalitzat al Kurdistan mereix una condemna a l'alçada dels conflictes més recents i els quals seguim amb atenció, i aquest Parlament va reconèixer ara fa un any l'Administració del Nord i Est de Síria; estela que, a més a més, estan a punt de seguir altres parlaments estatals del món, com és el cas del Parlament xinès. Un reconeixement que vinculava, a nivell institucional, allò que ja unia la societat civil amb forts lligams, a través de la cooperació, a través de l'internacionalisme. És en base a això, aquest reconeixement, que preguntem quina és la posició del Govern davant d'aquests atacs de Turquia i de l'Iran al Kurdistan.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Meritxell Serret i Aleu, consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, certament, és inacceptable des del punt de vista humanitari i de drets humans el que està passant, aquests bombardejos d'aquests últims dies al territori contra el poble kurd. És sobretot inacceptable perquè és un territori que ha patit molt. Encara està tenint les conseqüències del que va ser la guerra contra el Daesh i creiem fermament que tots els demòcrates hauríem d'estar agraïts i hauríem d'estar demostrant aquest agraïment i aquest reconeixement a la lluita i al combat que va fer la població kurda, i especialment les seves dones, per derrotar el que és el terrorisme islàmic.

Des del Govern, estem compromesos amb el que és la cultura de la pau, amb el que és la defensa dels drets humans, i, per tant, condemnem i condemnarem sempre qualsevol atac que vagi contra la població civil. I, certament, aquests dies els atacs s'estan centrant sobretot contra la població civil, contra infraestructures essencials. Han destruït sitges de gra, centrals elèctriques, hospitals fins i tot. Per tant, des d'aquí, reconeixem, com a govern, el que va aprovar aquest Parlament, aquest reconeixement de l'Administració Autònoma del Nord i Est de Síria, i expressem també el respecte a les resolucions d'aquest Parlament, que han donat tot el suport al poble kurd.

Estem actualment revisant el que és el pla director, el pla director de cooperació dels anys 2023-2026, en el qual, i d'acord amb les entitats del sector, volem reforçar tot aquest esforç en la defensa dels drets humans individuals i col·lectius, els drets de les dones, el que és l'aprofundiment democràtic i la diversitat cultural i lingüística, i, per tant, també, en aquest pla director estem mirant de recuperar tot el que és la cooperació amb el que són –i que tenim assumit sempre– com a pobles sense estat, el que és el poble saharauí, palestí i també el poble del Kurdistan, el poble kurd.

En aquest sentit, el Parlament ens va instar al seu dia a treballar amb l'Administració Autònoma del Nord i Est. Hem tingut ocasió, també, de reunir-nos amb ells representants del Departament i explorar possibles vies de col·laboració. Estem actualment ja amb diferents projectes de cooperació, de suport al poble kurd i el que farem sempre és treballar per ajudar, a través de la cooperació i de manera coordi-

nada, si cal, amb altres institucions i organitzacions, per estar a favor de la pau i els drets humans del poble kurd.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la tasca del Cos de Mossos d'Esquadra a Barcelona

310-00404/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la tasca del Cos de Mossos d'Esquadra a Barcelona. Formula la pregunta el diputat Ernest Maragall i Mira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ernest Maragall i Mira

Gràcies, presidenta. Conseller, vostè mateix deia fa pocs dies: «L'ordre és d'esquerres». No hi puc estar més d'acord. També sabem aquella altra pregunta: «Què és la ciutat, sinó la gent?». Ho deia Shakespeare. I no fa tant, per cert, ho repetia un alcalde de Barcelona prou reconegut. Avui a Barcelona molta gent creu que no disposa d'un espai públic endreçat, amic, ordenat. Un espai públic que sigui generador de convivència, compartit i amb plena llibertat de moviments.

El sentiment de seguretat, conseller, s'ha afeblit o inclús a vegades ha desaparegut. Ara en diem «percepció negativa», una percepció que es manté o augmenta, malgrat les millores objectives que les dades disponibles ens anuncien. A determinats indrets, conseller, es viu sota la presumpta hegemonia de la por. Per massa gent, el normal –el normal– és viure amb por. Tenir por. Prendre precaucions en el seu espai vital, també a casa, també en tots els moments del dia. Ho constatem dia sí dia també en la conversa i escolta amb la ciutadania de tants barris barcelonins. Ahir mateix, en un dels barris del nord de la ciutat. La conclusió és clara: hem de fer molt més i ho hem de fer molt millor.

La seguretat depèn, en bona mesura, tots ho sabem, del que succeeix en altres àmbits –economia i treball, habitatge, educació–, tot el que influeix en..., un nivell de desigualtat social. Però és obvi que la funció seguretat i com s'exerceix és determinant. La presència i la permanència i l'atenció localitzada i personalitzada dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana són factors determinants. Uns Mossos i una Guàrdia Urbana degudament dotats, coordinats i dirigits.

Per tot això, conseller, conscient de la determinació del seu departament per abordar aquesta qüestió amb la màxima ambició, també amb la màxima ambició transformadora, voldria preguntar-li quines línies d'actuació està adoptant el seu departament i quins resultats creu que se'n derivaran en positiu per a la ciutadania de Barcelona i d'arreu del país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena García, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena García)

Vicepresidenta, diputats, diputades... Diputats, efectivament, sí, l'ordre és d'esquerres, perquè hi ha una màxima que no falla mai: a més igualtat, més seguretat. I això vol dir que les polítiques de seguretat també són les polítiques d'espai públic, també són les polítiques d'educació, també són les polítiques de mediació, també són les polítiques d'ocupació o d'habitatge, etcètera. I això ens interpel·la a totes les administracions. Aquesta mirada integral de la seguretat és fonamental per abordar-la amb intel·ligència i amb eficàcia.

Però és evident que des de la conselleria d'Interior, a més a més de fer aquesta reflexió, que em sembla que és necessària, alhora també és imprescindible que s'hi posin mitjans. I durant masses anys no s'han posat mitjans al Cos de Mossos d'Esquadra, durant masses anys ha estat sense tenir promocions i ha anat perdent efectius. I aquesta situació, una de les primeres coses a fer és revertir-la. I és en aquest sentit que hem incorporat, doncs, més efectius al Cos de Mossos d'Esquadra i ho seguirem fent en els propers anys, fins a arribar l'any 2030 als 22.000 Mossos d'Esquadra que volem. I a la ciutat de Barcelona també: 656 mossos més en el darrer any i mig.

És fonamental fer-ho i seguir-ho fent. I alhora, també és essencial la coordinació amb el Cos de la Guàrdia Urbana de Barcelona. I en aquest sentit, campanyes com les que hem fet aquest estiu, compartides, han donat bons resultats. I és veritat que els resultats efectius a vegades no es corresponen amb la percepció, però és imprescindible seguir treballant en aquesta direcció. I així ho farem, com hem fet aquest estiu, com hem fet amb la signatura del protocol de violències en l'àmbit de la llar, que permet incorporar la Guàrdia Urbana de Barcelona en molts àmbits de treball. Com les operacions que estem fent a molts barris, especialment a alguns que tenen índexs d'incidències més elevats, i una percepció, com vostè deia, notable d'inseguretat. També en l'àmbit de l'oci nocturn, i l'altre dia fèiem una operació molt rellevant. Com també dispositius no logotipats. O intensificar la investigació. Molt important: intensificar la investigació per desarticular xarxes vinculades a la droga.

Més efectius, més presència, més coordinació i, sobretot, fugir de la confrontació estèril dels qui volen utilitzar la seguretat al servei dels seus interessos electorals. Aquí nosaltres no hi entrarem.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la despesa sanitària.

Pregunta al Govern sobre la despesa sanitària

310-00395/13

Formula la pregunta la diputada Anna Grau Arias, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Doctor i conseller Balcells... ¿está el Govern de la Generalitat en condiciones de hacer frente al gasto sanitario de 2022 y a los próximos doce meses?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; moltes gràcies, vicepresidenta. Diputada, com vostè sap, estem a l'espera de l'aprovació per part d'aquest plenari del decret de 376 milions d'euros que de forma poc explicable, diguem-ne, se n'ha anat ajornant la seva aprovació, i que ens permetrà afrontar en la seva totalitat la despesa de sanitària del 2022.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Doctor i conseller Balcells..., usted sabe que yo sé que usted sabe que, si no consiguen sacar adelante este decreto para conceder un suplemento de 376 millones de euros para este ejercicio, las cuentas de la sanidad catalana no es que no le vayan a salir, es que le van explotar. Todos sabemos que este decreto estaba pensado para votarse y aprobarse en este Pleno. Y si eso no es así, no lo han traído, se explica por-

que tienen miedo de perder la votación. Como en catalán se suele decir, *perquè el més calent és a l'aigüera*.

Claro que este jubiloso y optimista decreto que lleva la firma de la nueva *consellera d'Economia*, honorable señora Natàlia Mas, pero no sé hasta qué punto conserva las trazas, o así sea el aroma, del *senyor* Jaume Giró, da por hecho que estos 376 millones se pueden financiar íntegramente con cargo a la tributación extra prevista para este año, sobre todo a cargo del impuesto de patrimonio, que este año les ha cundido mucho, o eso dicen. Entre esto y haber subido el impuesto de sucesiones durante la pandemia, se han marcado ustedes y sus antiguos socios de gobierno, toda una declaración de principios y de buena gestión económica, social y humanitaria.

Bueno, pues parece que ni así, ni consolidando una especie de rescate crónico como el de los fondos para la covid van a salir ustedes airosos de este trance. Ciutadans ya sabe, porque yo se lo dije la semana pasada a usted en comisión, que le votaría a favor este decreto, así sea con la nariz tapada, sin pedir nada a cambio. Solo que de la ingente cantidad de recursos que ustedes dilapidan en embajadas y *agit-prop* separatista, en fin, pues a ver si cae algo para nuestros profesionales sanitarios, que parece que a puntito están de ir a la huelga como los de Madrid. Y no digamos para los pacientes, que por desgracia no tienen la opción de ir o venir de la huelga, solo la de rezar, porque ustedes, y ese extraño el mejunje de socios de gobierno y de oposición que hay aquí, porque ni ellos se atreven a meterles una moción de censura, ni ustedes a convocar elecciones, consigan enderezar algo.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, vicepresidenta. Il·lustre diputada, ja li vaig agrair l'altre dia, i l'hi torno a agrair, el seu posicionament al voltant de l'aprovació d'aquest decret que es portarà a votació, si tot va bé, al proper Ple, 13 de desembre, i estic convençut de que la resta de grups, amb el seu exercici de responsabilitat, també el votaran a favor. Estem parlant d'una despesa –2022–, una despesa ja feta, una despesa consolidada que, entre altres coses, s'ha portat a terme amb una conselleria que jo no n'era pas el titular. Per tant, en fi, no espero cap altra cosa que l'aprovació d'aquest decret.

I la seva pregunta em permet parlar de números, la qual cosa està molt bé. Perquè, miri, l'infrafinançament crònic de la sanitat catalana és un fet. I, aquest fet, el Govern de Catalunya està disposat a afrontar-lo i a anar-lo restituint en la mesura de les nostres possibilitats, de tal manera que el pressupost de 2021-2022, l'increment va ser d'un 9,69 per cent. La previsió del 2023, amb uns pressupostos que pel bé del conjunt de la població estaria molt bé que tinguéssim..., l'increment serà gairebé d'un deu per cent, la qual cosa ens situa en una posició de partida que serà la més dotada de tota la història.

I això, què ha de representar? Home, dues coses. Una és la voluntat del Govern de que els fons covid que l'Estat ha retirat, a Catalunya es mantinguin, cosa que ens dona una diferència substancial del que està passant a Madrid amb la realitat de Catalunya. Això ha de suposar la consolidació de les plantilles que es van incorporar, la millora de l'activitat assistencial, i, en conjunt, doncs, la millora de l'atenció que la societat de Catalunya es mereix, perquè el que ens mereixeríem és un finançament sanitari realment superior al que tenim per habitant, i que continuarem reclamant i continuarem treballant perquè així sigui.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació del sistema de salut.

Pregunta al Govern sobre la situació al sistema de salut

310-00401/13

Formula la pregunta la diputada Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Laia Estrada Cañón

Conseller Balcells, tal com li vaig traslladar durant la seva compareixença, el nostre sistema sanitari es troba al límit, fins al punt que les treballadores i les usuàries ja estan protagonitzant mobilitzacions i anunciant-ne de noves. I, francament, no sabem si vostès són conscients que anem cap a una situació de col·lapse i que això és realment insostenible. Què pensa fer de manera urgent, imminent per fer-hi front? Els 300 milions ho solucionen tot?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, som conscients de la situació de tensió que té el sistema i estem disposats..., i tenim un conjunt de mesures que amb molt de gust li detallaré.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Doncs miri, li vull recordar el que li vaig dir també durant la seva compareixença, que és que vostè no va ser capaç de concretar ni el què, ni el quan, ni el com pensa desplegar tots els grans titulars i totes les frases boniques que ens va deixar anar. I, a més a més, deixi'm dir-li que el seu Govern sistemàticament incompleix els compromisos que anuncia.

Però, bé, aquí del que es tracta és d'assumir que les professionals fa temps que ens estan dient que estan sota mínims, que falten mans, que falten recursos, que ja tenim les urgències col·lapsades –les urgències hospitalàries–, que les llistes d'espera són delirants –i vostè ho sap, conseller–, que cada cop és més difícil accedir a l'atenció primària, que les dades sobre salut mental del conjunt de la població, i concretament del jovent, són esfereïdores. Es tracta d'assumir aquesta realitat dura i donar-hi resposta.

I, conseller, sabem que vostè acaba d'arribar, però és que aquesta situació no s'ha gestat aquesta legislatura. El seu partit, Esquerra Republicana, no ha estat capaç de revertir les retallades i les polítiques privatitzadores que va impulsar el PSC i que va aplicar l'extinta Convergència. I és que allò que s'ha deixat de fer des de llavors, o el que s'ha fet des de llavors és el que ens ha dut a la situació en la que ens trobem actualment en la sanitat, que si encara no és de col·lapse és perquè tenim unes treballadores que ho aguanten tot i que ho donen tot i unes usuàries que, malauradament, han après a resignar-se davant la sensació creixent de desatenció.

I arribem a la conclusió que aquí hi ha hagut i que hi ha interès en deixar la sanitat pública cada cop més trinxada, amb les professionals més precaritzades, per afavorir la privada. I, si no és així –si no és així–, això ho han de revertir ja. Perquè no ho diem la CUP; ho diuen les treballadores i ho diu el conjunt d'usuàries, a qui s'està forçant a mobilitzar-se.

Nosaltres li hem traslladat, com vostè sap, un pla de xoc amb diferents mesures relatives a millorar les condicions laborals de les professionals, a enfortir els equips d'atenció primària –les metgesses i les infermeres– i a posar fi al drenatge de recursos públics a mans privades. En podem parlar o pot rebutjar-ho tot i aplicar altres mesures. La qüestió és que, si continuen sense garantir una sanitat pública de quali-

tat, obliguen la gent a mobilitzar-se. Nosaltres estarem al costat de qui es mobilitzi. Vosaltres què penseu fer?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, en la compareixença vam analitzar i vam parlar del què, i li vaig dir: «Deixi'm uns dies que parlarem del com abordar tot això.» Ara li puc començar a dir una mica el com. Però anem a pams. És a dir, la nostra voluntat com a govern és suport a una sanitat pública i de qualitat –això és la premissa principal. No estem per cap privatització, no estem per cap externalització, estem per consolidar el sistema públic de salut. I ens preocupen els professionals? Home, i tant que ens preocupen els professionals!; és la base del nostre sistema, no?

Vostès ens han fet arribar un conjunt d'accions i mesures per fer front a la situació crítica de la sanitat pública. I li he de dir que m'ha sorprès agradablement aquest conjunt de mesures que proposen, perquè estic convençut, sobretot en l'apartat 1, en les millores de les condicions laborals del personal sanitari, que quan desgranem tots els enunciats ens podrem posar d'acord en moltes coses; en altres, haurem de consensuar, i, segurament, en altres discreparem, com ja vam discrepar-ne a la compareixença, quant a la concepció de lo que és públic i lo que no és públic, que, això, no puc evitar-ho: jo li he dit moltes vegades que el Parc Taulí és públic públic, eh?, perquè és seixanta per cent, Generalitat; quaranta per cent, ajuntament. Això és públic –bé, és públic públic, diguéssim. Però vostè em diu que no, i aleshores aquí no ens hi posem d'acord, però, bé.

Pels professionals. Estabilitzar el personal. Ahir mateix, el Govern, el dimarts, va aprovar una estabilització de personal gairebé de quaranta mil treballadors que estan en el pla d'estabilització del professional en el sistema sanitari. Estem treballant, i vostè ho sap, en el conveni Siscat i en el conveni de l'ICS. Bé, els convenis són un instrument; és un instrument per millorar les condicions laborals, per aclarir situacions laborals, per consolidar millores. El debat sobre el conveni l'està fent qui l'ha de fer, i per tant no entraré en detalls, però la voluntat nostra com a govern és afavorir que hi hagin millores substancials que puguin permetre, no?, als professionals tenir unes millors condicions.

Hem d'establir, facilitar...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Salut

M'he quedat curt... *(Pausa.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les modificacions legislatives en matèria de dret civil.

Pregunta al Govern sobre les modificacions legislatives en matèria de dret civil

310-00394/13

Formula pregunta la diputada Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí. Gracias, presidenta. *Consellera*, ¿van a reformar el Código civil catalán para proteger a las familias de las mafias de ocupación?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Gemma Ubasart i González, consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria (Gemma Ubasart i González)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada. Doncs bé, jo el que li puc dir és que les ocupacions per delinquir ens preocupen, i m'atreviria a dir com preocupen a totes les persones que estan avui en aquesta cambra.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. La verdad es que era una pregunta muy sencilla, de sí o no, pero bueno, ya vemos las intenciones.

Hace apenas unas semanas, antes de que al Govern se le rompiera el amor, su predecesora, la señora Ciuró, anunció una reforma del Código civil para que ayuntamientos y comunidades de vecinos pudieran, pues, instar el desalojo de esos pisos que tienen ocupados en sus fincas. Y yo le pregunto dónde ha quedado este proyecto, *consellera*.

Mire, Cataluña registra el cuarenta y dos por ciento de las ocupaciones de toda España, según datos del Ministerio del Interior; en los primeros seis meses del año, alrededor de cuatro mil pisos se han ocupado en Cataluña. Y el dato no creo que vaya a mejorar, no porque yo tenga una bola de cristal, *consellera*, sino porque ustedes no están haciendo absolutamente nada para frenarlo, más bien todo lo contrario. ¿Decretos para proteger a los okupas? Varios. ¿Decretos para proteger a los propietarios? Ninguno. Así de simple y así de crudo. Y por lo que veo, usted va a seguir en esa misma línea.

Y yo le pregunto: ¿a usted le parece bien que se puedan empadronar en una vivienda que han ocupado ilegalmente? ¿A usted le parece bien que valga más la pata-da en la puerta que una escritura? ¿Le parece bien que haya familias que este verano no se hayan atrevido a irse de vacaciones por miedo a que al volver tuvieran su piso ocupado? ¿Le parece bien que en muchos de esos pisos se lleven a cabo actividades ilícitas, o que detrás de esas ocupaciones que ustedes favorecen se encuentren mafias? ¿Le parecen bien los problemas de convivencia que generan esos okupas a los vecinos, *consellera*?

Mire, este es Miguel Ángel, vecino de Cubelles. (*L'oradora mostra una fotografia.*) Así quedó tras la paliza que le propinó su vecino; sí, un okupa. Le han roto la nariz, el pómulo, el maxilar izquierdo, un dedo; tiene una mordedura del perro del okupa. Además, también le han amenazado de muerte, con múltiples contusiones y con golpes por todo el cuerpo. Así hace tres años que vive Miguel Ángel, con su mujer y sus dos niños pequeños, de tan solo cinco y siete años. Esto es lo que provocan sus políticas, *consellera*.

Mire, nosotros queremos que los vecinos puedan desocupar y desalojar a estos okupas que son violentos y que han atacado a Miguel Ángel. Y la pregunta es por qué no quieren ustedes; explíquemelo. O, mejor, explíqueselo a él, explíquelo a su familia y a tantas otras familias que viven con miedo en sus propias casas, *consellera*. Explíqueselo, si es que puede.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Senyora diputada, com ja li he dit, les ocupacions per delinquir ens preocupen. És un fenomen que afecta diversos municipis i per tant ens incumbeix, i ens incumbeix com a govern i ens incumbeix com a Parlament.

Des del meu departament li diria que estem treballant per tindre una diagnosi acurada i propostes d'actuació i, si cal, de modificació normativa que ens permetin avançar. Fa poc hem creat un grup de treball amb el Departament d'Interior per poder posar fil a l'agulla.

Ara bé, sí que li dic una idea: a problemes complexos, solucions complexes. Tenim l'obligació de pensar intervencions efectives i que minimitzin els efectes no desitjats. El Codi civil és una eina que és útil, però és una eina que serveix pel que serveix, i ens pot servir, però no ens hi cap tot al codi civil.

Nosaltres hem trobat una proposta inicial, doncs, d'aquesta que vostè em parla, de l'anterior equip i l'hem estudiat, com hem estudiat totes les propostes, i ens genera dubtes. Aquesta proposta proposava intervenir en l'article 553-40 en dues direccions. La primera, la modificació, especificar que els ocupants, en relació amb l'acció de cessació, ho són amb títol i sense títol. Aquesta és una interpretació que ja és possible amb l'actual redactat. L'altra qüestió, eh?, que es modificava era habilitar l'exercici d'una acció de desallotjament per part de la junta de propietaris contra l'ocupant en qüestió, sense necessitat de requeriment previ.

Més enllà del fons d'aquesta proposta, el que tenim clar és que la mesura implica una ampliació de la legitimació activa vigent regulada a la llei d'enjudiciament civil, que, com vostès saben, senyors del PP, és competència exclusiva de l'Estat en virtut de l'article 149.1.6 de la Constitució. No sé si vostès volen que aprovem quelcom que després el Tribunal Constitucional ens digui que no pot ser; no sé si vostès portarien aquesta proposta normativa..., la portarien al Tribunal Constitucional.

I, per últim, sí que voldria acabar amb una dada. A Barcelona, l'any 2021, el cent per cent d'ocupacions no ha tingut lloc en un domicili habitual...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

...primera i segona residència.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Abans de passar a les preguntes al president de la Generalitat, diputades, diputats, acabem de conèixer que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya finalment ha absolt l'expresident del Parlament, Roger Torrent, i els exmembres de la Mesa Josep Costa, Eusebi Campdepadrós i Adriana Delgado. (*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Se'ls jutjava per haver permès el lliure debat parlamentari en aquest hemicicle, precisament. Considerem inacceptable aquesta judicialització de la política de la que han estat víctimes per exercir els seus drets i per exercir els drets de totes i tots.

Precisament, aquest Parlament ha de ser el baluard de la democràcia del nostre país, una garantia que preservi els drets dels i les diputades per expressar-se lliurement. És imprescindible aturar aquesta judicialització de la política. Avui és una bona notícia pels membres de la Mesa del Parlament, a qui els hi enviem tot l'escalf, per aquesta cambra i també per la democràcia.

(*Aplaudiments.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació de l'economia catalana

317-00225/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula pregunta el diputat Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Parlamentari Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Celebro que aplaudan y acaten las sentencias judiciales. A ver si se les contagia y lo hacen siempre.

Bien, ¿cómo calificaría la situación de la economía catalana?
Gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, permeti'm que abans de donar-li resposta em sumi a l'alegria dels membres de la cambra per l'absolució del conseller Roger Torrent i la resta de membres de la Mesa. Parlar sobre autodeterminació i sobre monarquia en aquest Parlament no és un delicta, i l'U d'Octubre tampoc va ser un delicta. I, per tant, estic convençut que també guanyarem aquesta batalla.

Responent a la seva pregunta, l'economia catalana, en el marc d'un context internacional convuls, creix per sobre de la mitjana de la zona euro, modera el creixement de la seva inflació respecte a la mitjana estatal i té uns quants punts d'atur per sota de la mitjana estatal.

Per tant, tenim molts reptes, però, en termes comparats, crec que podem dir que anem en la bona direcció.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. La semana pasada se producía la comparecencia de la nueva *consellera* de Economía, la señora Natàlia Mas, que se felicitaba por la llegada de alguna inversión importante a Cataluña, algo que, efectivamente, siempre es positivo, pero que no podía ocultar el hecho de que en lo que llevamos de año el saldo entre empresas que han llegado y empresas que se han ido es negativo en 164, y demasiados años seguidos con datos de esas características están provocando la decadencia de la economía catalana.

Se me contestó que lo de la decadencia era poco menos que un mantra del pèrfido Partido Popular que no se ajustaba a la realidad. Pues bien, voy a citar textualmente la opinión de diversas entidades y particulares catalanes sobre esta cuestión. Uno, «el Cercle d'Economia alerta sobre la decadència de l'economia de Catalunya»; dos, Sánchez Llibre, presidente de Foment del Treball: «Cataluña ha dejado de ser la locomotora económica de España»; tres, Andreu Mayayo, de Esquerra Verda: «Cataluña está en decadencia»; cuatro, Joan Coscubiela: «En Cataluña hay un riesgo real de decadencia»; cinco, Jordi Alberich, economista: «Cataluña viene padeciendo una suerte de aluminosis económica»; seis, Ferran Brunet, economista: «Cataluña está en declive económico»; siete, Francesc Granell, que en paz descansa, Creu de Sant Jordi: «Cataluña vive síntomas claros de decadencia».

Fíjese en la variedad y pluralidad de perfiles que señalan exactamente lo mismo. ¿Acaso se han vuelto todos locos? ¿Acaso son ellos también *botiflers*, anticatalanes y todas estas lindezas que les sueltan a los que no opinan como usted? ¿Se han hecho de la noche a la mañana todos del PP? Ojalá. Pero me temo que no va a por ahí: se limitan a señalar una realidad que hoy es absolutamente indiscutible.

El señor Giró se resistió durante un tiempo a reconocerlo, pero al final tuvo que rendirse a la evidencia y acabar anunciando la deflactación del IRPF y, como mínimo, algo es algo, incrementar el mínimo exento del impuesto de patrimonio.

Ahora señala usted que de eso nada de nada. Pues yo le digo que sí, hágalo; evite y corrija la decadencia de la economía catalana; suprima el impuesto de patrimonio, el de sucesiones y deflacte el IRPF.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, jo respecto les opinions de tothom, evidentment, les que em poden agradar i les que no, però m'agrada a l'hora d'analitzar quina és l'evolució de l'economia més que les opinions, que també s'haurien de situar en el context en el que han estat formulades, les dades. I les dades són que, excepte l'any 2020, que és un any en què la pandèmia va fer que la caiguda del PIB fos més pronunciada a Catalunya, a Madrid, al País Valencià i a les Illes Balears que a la resta de l'Estat, en la resta d'anys, el creixement –el creixement– del producte interior brut de Catalunya ha estat sempre per sobre de la zona euro, sempre. Per tant, dades.

Més dades. Avui hi ha més filials d'empreses estrangeres que mai a Catalunya. Vostè fa servir una dada que és la de les societats domiciliades. Pot haver-hi una societat domiciliada que no tingui activitat o amb zero treballadors, o empreses que tenen centres productius a Catalunya, que tenen establiments i tenen persones contractades; tenen activitat, en definitiva, que és el que ens interessa. Avui tenim 9.155 filials d'empreses estrangeres establertes a Catalunya, un tres per cent més que abans de l'inici de la pandèmia.

Més dades. Una altra dada. Ja que vostè, doncs, m'ha demanat que fem rebaixes fiscals, miri, hi han territoris on fan rebaixes fiscals i tenen dos punts més d'atur que a Catalunya: Catalunya, nou per cent d'atur; Madrid, un onze. Aquest és el seu model. El seu, abaixar impostos als rics; el nostre, generar llocs de treball.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la incapacitat del Govern per a aconseguir el suport de majories parlamentàries

317-00226/13

Formula la pregunta el diputat Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Aunque yo creo que las consideraciones partidistas que usted ha hecho sobre la sentencia del Tribunal Superior de Justicia no son democráticas, puesto que se inmiscuyen en la división de poderes y además no expresan el parecer de todo este Parlamento, que no todos nos hemos levantado a aplaudir en esta ocasión al Tribunal Superior de Justicia de Cataluña.

Señor *president*, mi compañera Anna Grau ha preguntado hace un momento al *conseller* Balcells por ese decreto de 376 millones adicionales para la sanidad que se suponía que hoy iba a salir de este Parlamento y al que habíamos anunciado ya el voto favorable de Ciutadans. Pero ustedes han dejado el decreto ley en el cajón por miedo a perder la votación.

¿Va a ser esta la forma de actuar de su Gobierno en minoría, retirar las iniciativas antes que perder las votaciones?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, vostè ha fet una al·lusió a la separació de poders. M'ha demostrat que no en té ni idea, de la separació de poders. Qui

fixa els ordres del dia del Parlament és la Junta de Portaveus. El Govern de Catalunya va demanar que s'inclogués aquest decret llei en aquest Ple, però va haver-hi una majoria de la Junta de Portaveus, Junts per Catalunya i el Partit Socialista de Catalunya, que van decidir que no es votés aquest decret llei.

Per tant, nosaltres sí, volem que es voti. I si hi ha una majoria en aquest Ple, avui mateix expressada en aquesta sessió de control, demanariem que s'ampliés l'ordre del dia per portar-lo a aprovació en aquest Ple. (*Aplaudiments.*) Perquè la sanitat catalana no pot esperar que hi hagin 374 milions d'euros d'inversió, euros que necessiten i que en aquests moments estem veient com la sanitat està tensionada. No podem escatimar ni un sol recurs, especialment, als gestors dels centres sanitaris, que ja estan enfrontant una situació de dificultat.

Per tant, si d'aquesta sessió de control surt que ningú sap ben bé qui va excloure de l'ordre del dia el decret llei, demanaria una ampliació de l'ordre del dia perquè es pugui votar i puguem posar recursos a la societat catalana. No cal esperar als pressupostos; els podem posar ja ara.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Pues muy bien, señor presidente. Pídaselo usted a su portavoz, que amplíen el orden del día; a ver si lo hacen ya.

Usted sabe que hay muchas más necesidades, además de la sanidad: la eliminación de barracones en educación, múltiples carencias en servicios sociales... Y da la impresión de que ustedes lo van a dejar todo debajo de la alfombra por incapacidad para juntar las mayorías parlamentarias. Y no solamente se ha retirado este decreto; es que los presupuestos de la Generalitat del año 2023 tampoco se están atreviendo a presentarlos, señor Aragonès.

Todo el mundo sabe que en una democracia parlamentaria hay dos pilares fundamentales: uno, someterse al control parlamentario, y, otro, presentar unos presupuestos. Ustedes se suponía que los tenían preparados ya. Mi compañero Nacho Martín Blanco fue a entrevistarse con el señor Giró para una presentación previa a estas alturas del año pasado, y esta vez ni nos han llamado. Si usted quisiera hacer unos presupuestos para todos los catalanes, se reuniría con todos los grupos parlamentarios. Usted dice que quiere gobernar para todos los catalanes, pero si la «Cataluña sencera» le viene grande, convoque elecciones.

Lo que conocemos por la prensa –porque ustedes no informan– son pactos degradantes bajo cuerda con el Partido Socialista: reformas de la malversación, referéndums..., chalaneo puro y duro con el señor Salvador Illa, que, más que jefe de gobierno alternativo, es jefe de una oposición decorativa. Y los presupuestos aquí no vienen porque el miedo a perder le paraliza, señor Aragonès. Pero desde Ciudadans le exigimos que su miedo no paralice Cataluña.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, avui fa cent anys va néixer Joan Fuster. Per tant, vull aprofitar la intervenció... Crec que, a més, li agradarà especialment que parli de Joan Fuster en aquesta rèplica, a vostè. I Joan Fuster va deixar escrits molts aforismes. Un era: «No facis de la teva ignorància un argument.» Per tant, jo li demano que llegeixi o rellegeixi Joan Fuster.

Per què ho dic, això? Ho dic perquè el Govern de Catalunya està treballant des de tot el rigor i tota la responsabilitat per tal de fer avançar el país. Nosaltres no deixem les nostres responsabilitats; ni desertem ni dimitim de servir el poble de Catalunya i la ciutadania de Catalunya.

Per tant, nosaltres presentarem un projecte de llei de pressupostos. Ho farem en les properes setmanes. Això ha de permetre..., esperem, doncs, que es pugui tramitar i que pugui haver-hi un acord. Ho volem fer amb el màxim acord possible. Han de ser uns pressupostos de país i que tinguin el suport parlamentari perquè siguin viables i també el suport dels agents socials i del tercer sector, que estic convençut que també ens demanen i ens estan demanant a tots que puguin tirar endavant aquests pressupostos.

Per tant, nosaltres farem la nostra feina. Aquest Govern no té por a portar propostes en aquest Parlament. En tot cas, potser a vostè li fa respecte votar-nos-les, però estic convençut que si pensa en el bé dels ciutadans de Catalunya les votarà.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a rescatar la sanitat pública

317-00228/13

Formula la pregunta la diputada Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies. Bon dia a totes i a tots. President, el sistema està en fallida. Aquesta és l'expressió que ha utilitzat el sindicat de Metges de Catalunya per definir la situació de la sanitat pública del nostre país.

I, a més, ara tothom, qualsevol persona que ens està escoltant, sap que aconseguir hora amb el teu metge, metgessa de capçalera en el termini recomanat, que són quaranta-vuit hores, és pràcticament una loteria impossible. Estem parlant de dues setmanes, vint dies o fins i tot avisos del CatSalut que diuen que en els propers trenta dies no podrà ser visitada de manera presencial.

I per això, president, li preguntem què és el que té pensat per rescatar la sanitat pública, que, com diu el sindicat de metges, està en fallida.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputada, seguirem treballant per dotar el sistema públic de salut de recursos. He fet referència, en una de les meves intervencions anteriors, a aquest decret llei que aporta 376 milions d'euros més al pressupost de Salut i que, per tant, doncs, esperem que es pugui convalidar en aquest Parlament. Encara no entenc per què no s'ha convalidat.

Però, en tot cas, més enllà d'aquesta qüestió, àmbit estructural, finançament. Per tant, hi haurà un increment molt important en els pressupostos del 2023 per al Departament de Salut –àmbit estructural. I, per tant, treballar el que és sobretot la millora de la carrera professional i les condicions dels professionals, i també la generació de nous professionals a Catalunya en l'àmbit de la salut, en totes les disciplines i tots els rols, perquè n'hi ha molt diversos.

Enfortiment de la primària. Estem incrementant cada any el percentatge del pressupost destinat a l'atenció primària. I entendre que és absolutament necessari connectar l'atenció primària amb la resta de serveis vinculats a la salut comunitària. Per

això hem anat incorporant fisioterapeutes, nutricionistes, higienistes dentals..., fruit d'acords en aquest Parlament també.

Per tant, seguirem apostant per aquest camí i ho volem fer amb el màxim consens possible. I aquí, doncs, agraeixo la seva preocupació i les seves propostes.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Els diners del decret ja estan gastats; vull dir, és gairebé un apunt comptable.

En segon lloc, és un tema de recursos, de diners –és un tema de recursos i de diners–, però no només, sobretot de com es gestionen. I després també recordem que dels últims quatre consellers de Salut del nostre país, tres eren d'Esquerra Republicana. Per això, d'«anem treballant, anem treballant», bé, jo crec que ja és hora que treballen, però sobretot que posen solucions i donen resposta. Perquè, a més, també ens preguntem: en el moment en el que n'hi ha més recursos que mai, perquè vull destacar que enguany el pressupost de Salut executat superarà els 14.000 milions d'euros, no entenem com és que la sanitat catalana, i principalment els CAP, estan en pitjor situació que mai. I la resposta és que n'hi ha un problema de model. En el seu moment, quan es van fer les retallades, tres de cada cinc euros retallats a la sanitat del nostre país es van fer a primària, i encara no ens hem recuperat. I a més, en el tema de la primària, hem de pensar que no només és la porta d'accés al sistema, hauria de ser el cor del sistema, perquè fan una feina brutal de prevenció, que ens ajuda a salvar moltes vides, però sobretot també a estalviar diners en l'hospitalària. I aquest és el drama del nostre país: que una bona part dels hospitals de Catalunya estan en mans privades, i això vol dir que n'hi ha gent que fa negoci, i n'hi ha gent que no vol que es canvie el model.

I ara nosaltres, president, li diem: té l'oportunitat de demostrar de quin costat està, dels interessos privats o de la ciutadania. I si és així, li demanem bàsicament dues coses: la primera, el vint-i-cinc per cent del pressupost de Salut a primària i, a més, és urgent, hauria d'anar al 2023, ara estem en el divuit per cent, pràcticament; i, segon, més metges, més metgesses i més personal d'infermeria per atendre com cal, però sobretot quan cal, a la nostra gent.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, coincideixo amb moltes de les propostes de futur que vostè ha formulat, crec que són àmpliament coincidents en aquest arc parlamentari. Però crec que també és bo explicar què és el que hem estat fent, perquè, si no, semblaria, segons les seves paraules, que hem estat badant. No hem estat badant, al contrari, en els darrers anys s'ha pujat d'un 13 a un 17,9 per cent el percentatge de pressupost del Departament de Salut que es dedica a l'atenció primària. Nosaltres hem consolidat el personal que van contractar extraordinàriament amb els fons covid, malgrat que els fons covid de l'Estat s'han retirat. En alguns llocs es va fer fora el personal, aquí s'ha mantingut, i això també suposa un esforç. Per això és important facilitar la feina també de tresoreria als hospitals, i no demorar més el pagament de factures.

Un dels problemes és la presència de moltes places temporals. Ahir, el Govern vam aprovar una ampliació de plantilla a diverses entitats del sector públic de fins a cinc mil treballadors, que fonamentalment va destinada a l'àmbit hospitalari, convertint aquelles places que eren temporals en places estructurals, i això permetrà es-

tabilitzar plantilles al costat de tota la feina per reduir l'interinatge. Crec que també són mesures per enfortir la sanitat pública.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple, sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les conseqüències de la reforma del Codi penal per a milers d'activistes

317-00231/13

Formula la pregunta la diputada Eulàlia Reguant i Cura, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Abans de començar, volem mostrar tot el suport del nostre grup parlamentari al diputat Jové, el diputat Salvadó i a la consellera Garriga. La setmana... *(Aplaudiments.)*

Però anant a la matèria, la setmana passada vam conèixer que el Govern espanyol ha acordat amb vostès, president, la reforma del Codi penal per endurir les penes i ampliar les casuístiques per perseguir les mobilitzacions i les protestes. Són conscients de les conseqüències que tindrà aquesta reforma per a milers d'activistes d'aquest país?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, hem d'avançar cap a la resolució del conflicte polític amb l'Estat. Aquesta resolució del conflicte polític, que el Govern de Catalunya està impulsant a través del procés de negociació, té dues potes: una és el treball per avançar cap a l'amnistia i, per tant, tot el que ens acosti a l'amnistia és una bona notícia en aquest sentit; i el treball per avançar cap a un referèndum sobre el futur polític de Catalunya, un referèndum d'autodeterminació.

En la primera hi ha hagut un acord que deroga el delictes de sedició, com àmpliament s'havia reivindicat. Discrepo amb la valoració tècnica i jurídica que fa vostè d'altres modificacions que incorpora. De fet, la pena màxima es redueix. Es delimiten encara molt més els requisits de determinats delictes i, per tant, en cap cas, cap protesta que s'havia fet fins ara estarà més perseguida que ara, al contrari, s'elimina el delictes de sedició.

I crec que hauríem tots plegats de ser curosos en l'anàlisi, perquè si ens posem les ulleres de la més retrògrada de les visions amb què es pot mirar el Codi penal, en aquests moments, amb el vigent, la meitat d'aquesta cambra estariem empresonats. Per tant, crec que també hem de fer una defensa d'una visió sobre l'àmbit de les lleis penals, de defensa del màxim de drets possible, que també estan preservats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Miri, president, derogar la sedició, sí; però així, no. Com deia Fuster, avui que fa cent anys del seu naixement, «el que mana vol que els manats siguin dòcils». I hem de partir d'aquesta obvietat. Aquest país té un llarg recorregut de lluites i de denúncia de les injustícies. Lluites que han estat motor d'avenç en matèria de drets socials, polítics i democràtics: les ocupacions d'oficines bancàries per aconseguir la dació en pagament; el moviment feminista per assolir el dret a l'avortament; les vagues

generals en defensa de drets laborals; la defensa de l'escola pública; la defensa del territori, manifestant-se en contra del Quart Cinturó o les MATs; o el dret a l'auto-determinació.

Totes aquestes lluites es disputen a l'espai públic, ocupant-lo, amb mobilització, organitzant-se. De fet, tenen un punt de disruptiu a l'ordre públic, aquestes lluites, i sense això, sense aquest punt disruptiu, deixen de ser protestes i de tenir capacitat de transformar res. Totes aquestes lluites, amb la reforma del delictes de desordres públics, tindran conseqüències repressives cap a les persones que es mobilitzen, greus, amb penes mínimes, d'entrada, presó directa. I un exemple, li poso un exemple: ahir començava el judici dels set del 30 de gener. La fiscalia demana per a sis d'ells penes per desordres públics, atemptats i lesions lleus, entre tres i quatre anys de presó. El darrer encausat, el setè, només per desordres públics, li demana dos anys. Podria evitar la presó. Amb la reforma, les penes per al darrer encausat augmentarien, i la pena podria ser de tres anys i, per tant, entraria a presó.

Facin un pas enrere, escoltin una àmplia majoria que està alertant sobre aquesta reforma: les entitats sobiranistes; desenes de juristes, que cada dia es posen la toga per defensar les persones represaliades; el moviment per l'habitatge, que cada dia posa el cos per aturar desnonaments; el moviment ecologista; les organitzacions sindicals. Encara són a temps de no donar més eines al sistema judicial que persegueix, ara ja amb massa duresa, la gent que lluita.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, el Govern de Catalunya defensem el legítim dret a la protesta, el dret a la llibertat d'expressió i el dret a la llibertat de manifestació, i crec que ho hem demostrat canviant els criteris jurídics amb els quals, en molts casos, el Govern de Catalunya formava part d'alguns procediments judicials, entre d'altres, alguns que ha citat vostè, i dels quals aquest Govern va decidir deixar de formar part.

En segon lloc, les actuacions que vostè ha mencionat de protestes que són absolutament legítimes no tenen en cap cas una conseqüència penal més negativa amb la reforma que s'està impulsant que no pas en l'àmbit vigent, perquè hi ha un requisit, que és el requisit de la violència. I, per tant, tots coincidim que la desobediència civil no violenta és legítima, i l'hem de seguir defensant, i aquest és el camí que nosaltres defensarem.

Per tant, crec que tenim una oportunitat per continuar delimitant encara molt més el que és el marge d'actuació arbitrària que ens hem trobat en alguns casos per part del poder judicial. Aquesta és la voluntat del Govern i, en tot cas, el delictes de sedició queda derogat, que és molt rellevant.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el marc de prioritats del Govern per a contribuir al benestar dels ciutadans

317-00229/13

Formula la pregunta el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de Vox.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonés, ¿hasta cuándo va a seguir negociando beneficios para sus amigos, los delincuentes?

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. El Govern de Catalunya seguirem compromesos en la resolució del conflicte polític, en defensar l'amnistia i el dret a l'autodeterminació. Sempre, sempre seguirem compromesos fins a aconseguir-ho.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, su gobierno será recordado por los peores datos económicos, por cómo contribuyó usted a la ruina de las clases medias y trabajadoras, y por cómo permitió que nuestros barrios fueran más peligrosos y más inseguros. Pero también será recordado por su doble vara de medir. Contra los poderosos y los delincuentes, impunidad y benevolencia, y contra los más humildes, desidia y pasotismo. Para los traidores a Cataluña y los corruptos, ustedes piden amnistía. Para los inmigrantes ilegales que asaltan nuestras fronteras, ayudas y viviendas públicas. Sin embargo, a los catalanes corrientes, ustedes les ofrecen inseguridad, incertidumbre económica y un infierno fiscal que le sirve a todos ustedes para seguir gastando en su circo separatista.

Mire, señor Aragonès, la labor de todo gobierno consiste en defender a sus ciudadanos. Sin embargo, ustedes se han dedicado exclusivamente a defenderse a ustedes mismos, y a mirar hacia otro lado ante los problemas reales de los catalanes. Sus objetivos de esta legislatura no han sido fortalecer los servicios públicos, luchar para acabar con los problemas sociales o invertir en instalaciones energéticas que reduzcan los precios. No, sus objetivos han sido indultar a sus amigos, eliminar la sedición para poder dar un golpe de estado en los próximos meses, y reformar la malversación, para que todos ustedes puedan seguir robando a todos los catalanes.

Pero claro que quieren eliminar el delito de malversación. ¿Cómo no van a quererlo eliminar si todos ustedes son los mayores malversadores de Cataluña? ¿Y cómo no van a querer eliminar el delito de sedición si muchos de sus socios y amigos han estado y estarán condenados por dicho delito?

Mire, esto no es lo que quieren los catalanes, señor Aragonès. Los catalanes quieren un gobierno, como en muchas otras regiones, que lucha por mejorar sus hospitales, sus colegios, por reducir la factura de la luz, por aumentar su bienestar, en definitiva, día a día, y por garantizar el futuro de generaciones futuras. Pero está claro –y usted lo demuestra a diario con sus socios– que no está dispuesto a llevarlo a cabo. Es por ello que una vez más le pido que se vaya y nos deje vivir en paz.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bé, en aquesta sessió de control, acabem de sentir ara, doncs, com s'acusa el Govern de Catalunya de traïdor, de traïdor per treballar per la resolució del conflicte polític, de traïdor per treballar per acabar amb la repressió que ha afectat i afecta moltes persones del nostre país. Doncs que ho segueixin dient, que ens segueixin dient traïdors. Que ens ho diguin uns i que a vegades també ho digui algú altre. Nosaltres seguirem treballant per resoldre el conflicte polític, i per fer-ho amb els dos pilars que hem estat defensant sempre: l'amnistia i el referèndum.

En definitiva, que s'acabi la repressió i que la ciutadania de Catalunya pugui decidir lliurement el futur del país. I pugui decidir lliurement el futur del país per poder tenir totes les eines perquè a aquest país es visqui millor, per governar per a tothom, perquè nosaltres sí que fem polítiques socials per a tothom.

Nosaltres no diferenciem les polítiques socials en funció de l'origen o de la situació administrativa de les persones. Nosaltres treballem pel conjunt de la ciutadania, perquè tota la gent que viu a Catalunya, independentment d'aquestes condicions, són ciutadans del país i, per tant, com a ciutadania del país, han de tenir els mateixos drets i els mateixos deures. No garantir això és el millor aliment, és la millor manera de sembrar l'odi, de sembrar la tensió, de sembrar la divisió i d'aprofundir en les desigualtats del nostre país.

Per tant, volem totes les responsabilitats, volem que aquest país pugui decidir lliurement el seu futur. Ho fem també per poder posar totes les eines al servei de la ciutadania, de la prosperitat econòmica. Mentre alguns parlen de decadència, d'infern econòmic al país, avui Catalunya té una taxa d'atur menor que la mitjana espanyola i dels paradisos fiscals que alguns defensen i, per tant, és la millor mostra de que la generació de llocs de treball per la que aposta aquest Govern, que les polítiques socials per a tothom són el que és imprescindible per avançar cap a una societat cohesionada.

Queda molt de camí per fer, però l'estem fent. Estem caminant i estem avançant de forma decidida el Govern, i esperem comptar amb el suport d'aquest Parlament.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la confiança amb què compten el president i el Govern per part del Parlament

317-00233/13

Formula pregunta el diputat Albert Batet i Canadell del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta Borràs, membres de la Mesa, president, membres del govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. En primer lloc, en nom de Junts per Catalunya ens alegrem de l'absolució dels companys de la Mesa del Parlament de Catalunya, que ja no haurien d'haver sigut jutjats per permetre aquí al Parlament de Catalunya de parlar de la corrupta monarquia espanyola.

Però la repressió continua i la persecució del dret de protesta continua. I avui mateix, a Lleida, ha començat un judici contra els onze de Lleida, que afronten un judici que els demanen cinquanta-vuit anys de presó per protestar per la detenció del president Puigdemont l'any 2018 a Alemanya. Tot el suport als onze de Lleida.

Dit això, president Aragonès, bon dia. Amb quina confiança compta vostè i el seu govern al Parlament de Catalunya?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, treballem per anar guanyant la confiança, mesura a mesura i projecte a projecte que presentem en aquest Parlament. A les seves mans està decidir si, a part de, doncs, abandonar el Govern, abandonaran les necessitats dels ciutadans de Catalunya que es portaran a votació en aquest Parlament.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per reguntar, té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

President, no pot pretendre governar el país al marge del Parlament amb un govern dèbil, amb només el suport de trenta-tres diputats, i especialment amb reptes preocupants com és el retrocés del català. El català està en perill. Una enquesta de l'Ajuntament de Barcelona ens diu que l'ús social del català entre els joves, a la meitat dels barris, no supera el vint-i-cinc per cent; és més, no supera el cinquanta per cent a tots els districtes.

El seu conseller d'Ensenyament, el dilluns, anunciava que vint-i-sis escoles han aplicat el vint-i-cinc per cent del castellà, malgrat el seu compromís de fa dos mesos de dir i fer exactament el contrari del que està passant i suposadament era un acte i un mèrit de la taula del diàleg. El Parlament ha fet la feina. Una àmplia majoria de grups parlamentaris hem estat a l'altura per evitar l'aplicació del vint-i-cinc per cent i volem continuar fent la feina.

Per això, des de Junts per Catalunya ja fa més d'un any que reclamem un ple monogràfic sobre el català. La societat civil està preocupada i implicada, com demostra l'àmplia participació amb el pacte nacional per la llengua. President, vostè sol no se'n sortirà. El seu govern, amb només trenta-tres diputats, no se'n sortirà. La llengua és el futur de Catalunya. El català és cosa de tots. Nosaltres, des de Junts per Catalunya, ens ho apliquem. Per això, li demanem una cimera amb tots els grups parlamentaris per abordar la situació del català. El català, cosa de tots.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, la situació de la llengua catalana mereix tota la nostra atenció, tota la dedicació i tot l'esforç. El Govern de Catalunya està treballant més que mai per millorar el coneixement i l'ús social del català, per exemple, en projectes com tot l'àmbit audiovisual, de potenciar la indústria audiovisual en català. Precisament ahir es donava a conèixer un acord que garantirà una part molt important del finançament d'un d'aquests projectes. Això són qüestions estructurals. De la mateixa manera que fa quaranta anys ho va fer TV3, ara cal apostar per l'audiovisual en tots els altres formats i pantalles i, per tant, ahir es va donar a conèixer una proposta en aquest sentit; que no la va fer el seu grup, la va fer un altre grup parlamentari al Congrés dels Diputats.

Seguim avançant en molts àmbits, com per exemple en l'àmbit d'ensenyament. Però vostè m'ha fet una barreja que crec que la defensa del català no s'ho mereix. M'ha barrejat decisions judicials respecte a sentències anteriors que són fermes amb l'aplicació de la llei que es va aprovar en aquest Parlament. I crec que hauríem de ser molt curosos i rigorosos. Si volem defensar el català, no barregem coses intentant generar una confusió aquí, com si el Govern de Catalunya hi haguéssim renunciat.

Escolti'm, el conseller d'Ensenyament i jo mateix hem tingut querelles al Tribunal Superior de Justícia per part de l'extrema dreta d'aquesta cambra per defensar aquesta llei. La setmana passada..., Manos Limpias m'ha presentat una querella al Tribunal Suprem per impulsar la normativa en matèria lingüística a què vostè acaba de fer al·lusió. Per tant, som els primers interessats en que aquesta normativa s'apliqui. I moltes vegades podem discrepar del criteri dels jutjats i seguirem treballant en l'àmbit judicial, defensant el que des del nostre punt de vista és la raó jurídica i, en aquest cas, discrepam d'aquestes decisions del Tribunal Superior de Justícia que mantenen el que són sentències fermes en vint-i-sis centres. El que està clar és que en

la resta no s'ha aplicat. Ara hem d'aconseguir que l'aplicació de la llei, segons el nostre punt de vista, també s'estengui a aquests vint-i-sis.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el creixement de la inversió d'empreses estrangeres a Catalunya

317-00232/13

Formula la pregunta la diputada Marta Vilalta i Torres, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia, president. Ja ho sabíem, però ara ho diem encara amb més convenciment. Al Parlament, s'hi pot, s'hi ha de poder parlar de tot. S'hi ha de poder debatre tot. És una obvietat tan gran que la persecució viscuda tots aquests últims anys és impossible d'entendre i encara menys impossible de defensar. I avui, per tant, estem molt contents, molt contentes pels nostres companys i amics representants de la mesa anterior d'aquest Parlament de Catalunya, conseller, Roger, també l'Adriana, el Josep, l'Eusebi. I estem contents també per la defensa del parlamentarisme i de la democràcia.

I, malgrat tot, es comença a fer justícia. I diem «malgrat tot», perquè aquest judici no s'hauria d'haver produït mai. L'absolució que ara sabem, que ara coneixem, no esborra ni l'acusació, ni el procés judicial que s'ha patit, que és en si mateix una eina de persecució, una eina de repressió política per intentar callar les nostres reivindicacions. Una repressió que encara és massa real, a la qual cal acabar amb l'amnistia o amb tots aquells passos que ens permetin aconseguir-ne l'efecte. Que aquesta absolució serveixi per garantir tots els debats que han de seguir venint en aquest Parlament de Catalunya. Perquè el camí mai serà fer callar parlaments, sinó donar la veu al poble.

Dit això, president, en aquesta cambra massa sovint –i avui ho hem tornat a veure– hi sentim proclames derrotistes, apocalíptiques, quan no es parla de *fake news*. No es tracta tampoc de fer el contrari, per tant, de ser cofois o de fer veure que tot va bé, perquè són molts els reptes que tenim i que estem afrontant. Però sí que es tracta de fer, de ser útils, de governar, de liderar, de generar certeses i construir solucions i respostes als principals reptes.

I avui volem posar en valor una molt bona notícia que ens alimenta l'esperança, que ens alimenta també l'autoestima i l'orgull de país i de creure, perquè així també es treballen les potencialitats que tenim com a país. Catalunya té xifres rècord d'empreses estrangeres, més de 9.100, segons les dades d'Acció que coneixíem aquesta setmana, superiors a les que hi havia abans de la pandèmia. I això no són només xifres, això són oportunitats, això són llocs de treball, representen el 18,5 per cent de l'ocupació de Catalunya i és també confiança –confiança– en el país.

Davant d'aquesta crisi global, doncs, les empreses estrangeres aposten per Catalunya. Davant de les incerteses globals, les certeses de Catalunya. I, en això, hi seguirem treballant.

Per això, president, li preguntem com valora aquestes notícies, que són en elles mateixes el que defensem: justícia social i lluita nacional.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, m'afegeixo a les seves paraules de denúncia de la repressió i també, doncs, de satisfacció perquè aquesta repressió ha disminuït en el cas de l'anterior Mesa del Parlament. I expressar, doncs, també tot el suport als diputats Jové, Salvadó i a la consellera Garriga, que saben que tenen tota la nostra estima i suport ara i sempre.

Catalunya viu un moment econòmic en què, malgrat les incerteses a nivell global, tenim oportunitats que hem de saber aprofitar. Una d'elles és la important presència d'empreses estrangeres a Catalunya. Ho he dit en una altra ocasió en aquesta sessió de control, la setmana passada vam tenir l'oportunitat d'explicar dades en aquest sentit –no opinions, dades–: 9.155 filials d'empreses estrangeres establertes a Catalunya. Rècord històric, un 2,8 per cent més que abans de la pandèmia, un seixanta per cent més que l'any 2014.

Per tant, si el debat sobre la independència de Catalunya ens ha allunyat i hem crescut un seixanta per cent en la presència de nombre d'empreses estrangeres a Catalunya, doncs, vaja, no sé què hagués passat en algun altre escenari. És dinàmic, el vint-i-tres per cent d'aquestes empreses s'han creat fa menys de cinc anys i demostra que l'aposta per l'economia catalana, l'aposta per la indústria al nostre país, té èxits.

I té èxits perquè hi ha acord, hem aconseguit un full de ruta compartit liderat per aquest Govern de 3.000 milions d'euros fins al 2025 de recursos pressupostaris que és vincularan a totes les mesures del pacte nacional per a la indústria. Hem de seguir treballant per fer créixer el model educatiu basat en la formació professional dual. Seguirem reduint les taxes d'accés a la universitat i mantenint l'excel·lència del sistema universitari i de recerca.

I això es concreta en inversions. I deixi'm dir només unes dades dels últims quinze dies. Es confirma la inversió de SEAT amb el suport de la Generalitat, es culmina la reindustrialització de Nissan, bona resolució de la reindustrialització de Mahle a Vilanova i la Geltrú, Cisco anuncia disseny i prototipatge de xips a Barcelona. Seguim avançant amb la inversió d'Iljin de 600 milions d'euros al Camp de Tarragona. Ahir mateix participava en una empresa a Montbui, Ondulats Carme, que presentaven una inversió de 22 milions d'euros que ha tingut el suport d'1 milió i mig de la Generalitat.

Per tant, anem en el bon camí generant prosperitat compartida.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la negociació dels pressupostos de la Generalitat per al 2023

317-00230/13

Formula la pregunta el diputat Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora Vergés. Senyor Aragonès, el 22 d'agost, ja fa uns mesos, em vaig oferir per obrir una negociació pressupostària. L'oferiment no va ser massa ben rebut. Ho vaig fer perquè estava convençut i segueixo convençut que l'aprovació d'un pressupost de país és ara el més important per a Catalunya.

Malauradament no tindrem aquest 1 de gener un pressupost aprovat. És una mala notícia. Vostè, només vostè, senyor Aragonès, n'és el responsable. Hi ha converses aquests dies amb diferents grups. Les que hi ha amb el meu grup no poden ser qua-

lificades de negociació. No s'ha obert amb nosaltres, almenys a data d'avui, cap negociació.

Avui hem conegut que s'ha distribuït a diferents organismes la llei de mesures fiscals i financeres, la llei d'acompanyament dels pressupostos. Un document rellevant que no coneixíem. Senyor Aragonès, creu vostè que contribueix a generar el clima de confiança necessari que ens assabentem per tercers de documentació que havíem sol·licitat i que no se'ns havia lliurat?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. Senyor Illa, el Govern portarà el projecte de pressupostos al Parlament. I esperem portar-lo ja amb els suports necessaris perquè pugui ser tramitat i aprovat definitivament. Són 3.000 milions d'euros més de capacitat de despesa que, en una situació de pròrroga pressupostària, seria més difícil, més complex de poder-los executar, doncs, amb el temps adequat i en la seva totalitat.

Dit això, hi han hagut converses; jo espero que en els propers dies aquestes converses puguin avançar. Vostès també tenen l'oportunitat de fer-nos arribar propostes, ho sap des de la trobada que vam tenir vostè i jo. Les propostes que consideri que siguin importants facin-les arribar per poder-les incorporar en el projecte de pressupost, si hi ha acord.

En aquest sentit, la documentació que ens han demanat i que tenim disponible a hores d'ara se'ls hi ha fet arribar. Hi ha un tràmit que és absolutament imprescindible que marca la llei, que és que les mesures incloses en la llei de mesures s'han de trametre al Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que és el que hem fet. Vostès ens van demanar també eixos en els àmbits de la llei de mesures, se'ls hi han fet arribar.

Nosaltres estem disposats a compartir amb els grups que han mostrat disposició a negociar el pressupost la informació que sigui necessària, perquè aquest és un pressupost... Vostè ha dit «pressupost de país», jo he fet servir aquesta expressió abans, crec que ha de ser qualificat així. Tenim un gran repte davant. Per tant, tenim uns dies, unes setmanes per poder avançar en les converses i estic convençut que si hi ha bona voluntat per part de tothom, es culminaran amb èxit.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Sempre val la pena ser molt clar i en algunes coses més, prengui nota als efectes que cregui convenients del que dic, la documentació que hem sol·licitat no ens ha estat lliurada.

Miri, jo intento fer política seriosa i útil. Política útil vol dir estar obert a negociar un pressupost per a Catalunya. Però no és confongui, això no és per falcar un Govern com el seu que, deixi'm dir-li amb tota franquesa, no n'esperem massa res del seu Govern. Ho fem per ajudar a que Catalunya avanci.

I política seriosa, a la nostra manera de veure les coses, vol dir treballar, si cal, amb discreció, amb informació, amb un cert rigor i amb un mínim clima de confiança. Puc arribar a entendre, senyor Aragonès, que les dues coses, la de la política útil i seriosa, li resultin estranyes. De fet, ho constato bastant sovint. Vostè sabrà. Vostè sabrà amb qui compta i amb què compta. Amb nosaltres, així, d'aquesta manera, no. I recordi que té el dubtós honor de presidir el Govern més dèbil dels darrers quaranta anys a Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Illa, doncs siguem clars. Divendres ens van enviar al matí una carta amb uns requisits de documentació. Alguns d'aquests requisits de documentació, alguns d'aquests documents, es configuren al final de l'elaboració del pressupost. Si vol que presentem en aquest Parlament el menú complet sense que haguem entrat a la negociació prèvia, el que no em poden demanar és que presentem els documents que són conseqüència d'això. Per tant, si hem de treballar les bases del pressupost, hi ha documents que arriben al final que ara no els pot tenir. Però no entrarem en una discussió tècnica.

El Govern vol aprovar pressupostos. Si hi ha propostes que rebem per part dels grups, estem disposats a atedir-les. I, en tot cas, el que esperem és que tothom assumi la seva part de responsabilitat.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabada la sessió de control, com bé saben, suspenem la sessió durant trenta minuts amb motiu de la lectura de la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, que tindrà lloc a la Sala Auditori del Parlament. Prego que diputats i diputades vagin cap a l'auditori d'una forma força ràpida.

Gràcies.

La sessió se suspèn a les onze del matí i onze minuts i es reprèn a tres quarts de dotze del migdia i tretze minuts.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats i diputades, reprenem la sessió.

Informar-los que el diputat Quim Calatayud ha rebut assistència i esperem que es recuperi ben aviat. *(Aplaudiments.)*

Procediment per a designar tres membres del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic

284-00007/12

Continuem amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per designar tres membres del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic. Ateses les tres vacants existents en la composició del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic, d'acord amb l'article 32 de la Llei 16/2017, de l'1 d'agost, del canvi climàtic, procedirem a continuació a la designació de tres membres del dit comitè.

Els tres candidats proposats són: Carme García Lores, Olga Margalef i Marrasé, i Jordi Solé i Ollé.

(Pausa llarga.)

Passem, doncs, a la votació per a la designació.

Els faig avinent que cinc diputats han delegat el seu vot per aquesta sessió plenària. El vot delegat del diputat Lluís Puig serà comptabilitzat en base al sentit de vot que indiqui la portaveu del seu grup parlamentari.

Els recordo que, d'acord amb l'article 2 de la Llei 16/2017, per aquesta designació es requereix la majoria de tres cinquenes parts.

S'inicia la votació, comença la votació.

Amb 115 vots a favor, 8 en contra i 1 abstenció, queden designats membres del Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic els tres candidats proposats.

Proposició de llei d'implantació del programa trilingüe d'alternança de llengües i del programa de capacitació intensiva en llengua anglesa per a docents (debat de totalitat)

202-00043/13

Continuem amb el segon punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la proposició de llei d'implantació del programa trilingüe d'alternança de llengües i del programa de capacitació intensiva en llengua anglesa per a docents.

Aquesta iniciativa legislativa ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Així doncs, té la paraula en primer lloc el diputat Nacho Martín Blanco, per un temps màxim de quinze minuts. (*Forta remor de veus.*) Prego que vagin sortint en silenci. (*Pausa.*)

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, quiero empezar esta intervención agradeciendo muy especialmente la presencia de diversas entidades en defensa de la Constitución y en defensa de la igualdad de derechos y de las libertades lingüísticas de los ciudadanos de Cataluña. Entre ellas, Convivencia Cívica Catalana, Asociación por la Tolerancia, Cataluña Suma, Sociedad Civil Catalana, Escuela de Todos, Impulso Ciudadano, que son algunas de las principales entidades que llevan años fajándose por la defensa de la libertad y de la igualdad entre ciudadanos en Cataluña, por el derecho de los padres catalanes a educar a sus hijos también en castellano; no solo en castellano, sino también en castellano. Un derecho inalienable, reconocido por la UNESCO. Reconocido, en definitiva, por todas las organizaciones internacionales que tienen algo que decir en materia de derechos humanos y pisoteado sistemáticamente en nuestra comunidad desde hace cuarenta años.

En este sentido, yo creo que lo que les planteamos hoy con esta ley, esta proposición de ley de implantación del programa trilingüe de alternancia de lenguas y del programa de capacitación intensiva en lengua inglesa para docentes, les presentamos una propuesta, perdónenme la inmodestia, de sentido común. Un sentido común por desgracia despreciado y absolutamente arrumbado en la vida política catalana desde hace muchos años.

El nacionalismo juega con el miedo de los ciudadanos. Juega a extorsionar a los ciudadanos y a decirles constantemente que el catalán está en peligro de extinción, que hay que hacer políticas para todavía arrumbar más la lengua española del espacio público y para conseguir que el conjunto de los ciudadanos de Cataluña, empezando por nuestros hijos, consideren con argumentos esquemáticos de lo más inane, que el castellano es una lengua impropia de Cataluña.

Pues bien, la noticia que tengo que darles, señores de Esquerra Republicana, Junts per Catalunya y la CUP, y por desgracia también del Partido de los Socialistas, es que el castellano es una lengua tan propia de Cataluña como el propio catalán. El castellano es una lengua tan catalana como el propio catalán. Igual que el catalán es una lengua tan española como el propio español o castellano. Creo que son principios que ustedes realmente harán que les chirríe todo su constructo mental sobre la base de que una comunidad política solo puede tener una lengua.

Ustedes, al final, están inmersos en un proceso de ingeniería social. En un proceso que lo que pretende es cambiar los usos y costumbres, los hábitos de los ciudadanos de Cataluña y, en definitiva, alterar de forma definitiva esa contextura, esa realidad lingüística de Cataluña, que es precisamente el uso indiferente, indistinto de las dos lenguas, que caracterizan a los catalanes, el catalán y el castellano. El castellano es la lengua materna de los ciudadanos de Cataluña. Y Cataluña es la única comunidad autónoma, la única región del mundo en la que la inmensa mayoría de los ciudadanos no tienen la posibilidad de educar a sus hijos en su lengua materna. Es una verdadera vergüenza. Debería caérseles, a los responsables de esta ignominia, la cara de vergüenza.

Y son esos responsables –y lo digo con absoluta consideración– los partidos nacionalistas y, por desgracia, también el Partido de los Socialistas de Cataluña. A esta proposición de ley que nosotros traemos hoy aquí, el Partido de los Socialistas de Cataluña ha presentado una enmienda a la totalidad. Una enmienda a la totalidad a una propuesta que lo que pretende es que el veinticinco por ciento de las horas lectivas de nuestros niños sea en catalán, que el otro veinticinco por ciento sea en castellano, que otro veinticinco por ciento sea en inglés y dejar un veinticinco por ciento al arbitrio de los centros educativos en función de las necesidades lingüísticas de las zonas.

Porque hablaba ahora con algunos de los representantes de las entidades constitucionalistas que defienden la libertad de lenguas en Cataluña y me decían algunos que, claro, hay una inmensa preocupación por el hecho de que en zonas del área metropolitana de Barcelona se hable poco catalán. Y, sin embargo, absolutamente a nadie le preocupa el hecho de que en zonas de la Cataluña interior no se hable en absoluto castellano. ¿Cuál es el problema? El problema fundamental es que Cataluña vive bajo la férula de un régimen nacionalista, que lo que pretende es erradicar de forma definitiva el castellano de la enseñanza de nuestros hijos y de nuestro espacio público.

Eso es profundamente reaccionario. Eso es puro nacionalismo y eso, sinceramente, creo que es la continuación de la obra que los grandes teóricos del nacionalismo del siglo XIX y principios del XX ya iniciaron. El señor Prat de la Riba decía que la obra de nacionalización en Cataluña, la obra de catalanización de los catalanes debía hacerla en primer lugar el amor a las cosas de Cataluña –lo que entendiera él por las cosas de Cataluña, entre las que, por supuesto no estaba la lengua castellana, a pesar de la gran tradición de autores en lengua castellana que ha tenido nuestra comunidad, desde siempre, desde tiempos inmemoriales; citaría a muchos, pero desde luego entre ellos, por ejemplo, a Juan Boscán. Pues bien, Prat de la Riba decía que esa era la primera parte del proceso de catalanización de los catalanes, y la segunda..., la primera la haría el amor, y la segunda la haría el odio.

Pues bien, yo creo que es todo lo contrario. El decía que esa segunda parte de la nacionalización, de la catalanización de los catalanes, la haría el odio a lo que decía él que no somos. El odio al castellano. El odio a lo español. Todo lo contrario, señoras y señores diputados. Después de cien años, por supuesto, hemos dejado atrás esas ideas decimonónicas, absolutamente caducas, absolutamente vetustas, que no tienen ningún tipo de predicamento en ningún país razonable del mundo y que, sin embargo, en Cataluña figuras como las del señor González-Cambray y el conjunto de su panoplia de colaboradores, de su equipo, en definitiva, pues es evidente que eso sigue presidiendo el debate público en Cataluña. Una idea decimonónica de lo que es una comunidad política.

¿Por qué una comunidad política no puede ser bilingüe? ¿Por qué no podemos estar orgullosos de tener una educación bilingüe? ¿Por qué no puedo estar yo orgulloso de que mis hijos, de familia castellanohablante, hablen un catalán excepcional, en el que yo estaré absolutamente volcado para que eso sea así? ¿Cómo es posible que no haya una reciprocidad en las familias catalanohablantes, que digan, yo también quiero que mis hijos hablen la otra lengua de mis conciudadanos? ¿Cómo puede haber tanta animadversión a sus conciudadanos? ¿Cómo puede haber tanta voluntad de despreciar lo que es la realidad, la contextura lingüística de nuestra comunidad? Pues bien, esa es la Cataluña que el nacionalismo proyecta. Esa es la Cataluña que el nacionalismo quiere. Y es la Cataluña que nosotros queremos evitar con esta proposición de ley.

Por cierto, que en cuanto a esta proposición de ley debo lanzar un agradecimiento especial a una persona, que es el coordinador de nuestro grupo, el señor Juan Oliart, una persona íntegra, honesta, noble, absolutamente comprometida con el bilingüismo, absolutamente comprometida con el pluralismo de la sociedad catalana,

una persona con unos conocimientos de lengua catalana –castellana también, pero catalana– que desde luego ya quisieran para sí muchos nacionalistas, y que ha sido el verdadero factótum de esta ley. Eso es Ciudadanos.

En Ciudadanos, en nuestro grupo hablamos indistintamente la lengua española, la lengua catalana. Yo tengo compañeros con los que hablo catalán, compañeros con los que hablo castellano. Eso, por desgracia, es lo que el nacionalismo quiere desnaturalizar. Nosotros con esta ley lo que queremos es hacer, como decía nuestro añorado Adolfo Suárez, hacer normal en las instituciones lo que es normal en la calle. Oigan, ¿qué problema hay? Eso que dice Plataforma per la Llengua de «no canviïs de llengua» o la señora Anna Erra u otros ínclitos diputados nacionalistas de que cambiar de lengua es una ofensa, es poco menos que una humillación, una postración ante el opresor, oigan, yo disfruto muchísimo cuando en una conversación cotidiana, en mi vida habitual, le cambio de lengua o a un conciudadano mío que es catalano-hablante. Me gusta mucho hacerlo, se lo digo sinceramente. Pruébenlo, se sentirán bien, se sentirán empáticos, se sentirán solidarios, se sentirán educados; es una cuestión de educación.

¿Qué problema hay? ¿Qué problema hay, de verdad, señores y señoras nacionalistas con ese uso indistinto de las dos lenguas de los catalanes? Yo creo que el problema que tienen es que ustedes defienden una suerte de nacionalismo identitario, reaccionario, que no se estila en ningún otro lugar de Europa. Por cierto, el sistema de inmersión lingüística no tiene parangón con ningún otro sistema educativo en el mundo. Y a este respecto, permítanme el cambio abrupto y que pase a utilizar con absoluta naturalidad la otra lengua que considero propia, porque sí, también es lengua propia mía, y les hable también en catalán.

El sistema que vostès han implantat aquí a la nostra comunitat és un sistema absolutament anòmal. Diuen vostès que s'inspiren en el model del Quebec. Fals. Com totes les coses que diu el nacionalisme, estan orientades a generar por entre la població. Al Quebec no hi ha un sistema d'immersió lingüística; al Quebec hi ha un sistema en el qual hi ha una llengua que és, diguem-ne, la inicial, que seria el francès, però és evident que hi ha un munt d'excepcions que possibiliten als quebequesos que són anglòfons poder desenvolupar la seva educació en llengua materna. I, en aquest sentit, paren especial esment en un període molt especial de l'educació dels infants –ho dic també com a pare de tres fills– que és, precisament, l'educació inicial i primària. És fonamental que els nens aprenguin, com diu l'ONU, la lectoescriptura en la seva llengua materna. I jo, com a ciutadà espanyol i com a ciutadà de Catalunya, crec que és absolutament imprescindible que aquest sistema que nosaltres preveiem en la nostra llei que hi hagi aquesta possibilitat que els pares puguin escollir quin és la llengua en la qual volen que els seus fills aprenguin la lectoescriptura, que no vol dir que sigui una llengua privativa, que no vol dir que es quedin només en aquesta llengua, al contrari, després, progressivament s'aniran incloent la resta de les llengües que nosaltres preveiem en el nostre projecte de llei. Òbviament, amb una absoluta preeminència de les dues llengües dels ciutadans de Catalunya, que són el català i el castellà.

Jo vull per als meus fills que aprenguin un català i un castellà que siguin òptims, que els permeti anar pel món, que els permeti desenvolupar-se en entorns acadèmics, en entorns professionals de forma solvent, de forma consistent, de forma sòlida. I això és el que precisament el sistema d'immersió lingüística priva als nostres infants.

Des d'aquest punt de vista, jo crec que és important, avui que estem al Parlament de Catalunya, llançar un repte des del meu grup parlamentari. És una cosa que he parlat a bastament amb la meua companya Anna Grau, amb qui comparteixo passió filològica per la llengua catalana i també per la castellana, òbviament. I hem parlat moltes vegades de llançar un repte a aquesta cambra, i tant de bo s'entomi aquest repte, en recullin el guant des de les institucions, per exemple, de la Corporació Ca-

talana de Mitjans Audiovisuals: ¿per què no fem un debat per a la ciutadania de Catalunya sobre la bonança, sobre la procedència, sobre l'interès de tenir un sistema trilingüe en comptes d'un sistema monolingüe com el que vostès volen? ¿Per què, senyor Cambray, no tenim un debat seriós, un debat racional per oferir al conjunt dels ciutadans de Catalunya un sistema que sigui semblant al que vostè molt legítimament vol per als seus fills i al que jo vull per als meus fills, que és un sistema amb diverses llengües en el seu sistema educatiu, en la seva docència? No; imposen al conjunt dels ciutadans de Catalunya un sistema monolingüe i, després, aquells que s'ho poden permetre, sempre aposten per sistemes plurilingües, perquè saben perfectament que és la millor manera de preparar els seus fills per anar pel món. És una absoluta injustícia, que jo recordo sempre un primer ministre del Quebec, el senyor Jean Charest, que quan va venir a Catalunya em deia que era absolutament inversemblant que un polític nacionalista no portés els seus fills a una escola amb immersió lingüística, que això seria objecte d'una exigència immediata de dimissió.

Tu obligues el conjunt de la ciutadania, de la teva comunitat, de la teva regió a educar-se en un sistema monolingüe, exclous la llengua dels pares de la majoria d'aquesta població, la llengua familiar, la llengua amb la qual aquests nens es desenvolupen amb més normalitat, generant, per cert, senyor conseller –i m'ho recordava també ara un dels representants de les entitats constitucionalistes defensores del bilingüisme–, generant un fracàs escolar absolutament disparat entre l'alumnat castellanoparlant i amb una diferència abismal entre el que hi ha entre els castellanoparlants i els nens catalanoparlants. I, en canvi, vostès no tenen cap mena de recança, i ho donen com una cosa absolutament normal, que vostès, després, a l'hora d'escollir, molt legítimament, perquè s'ho poden permetre, escullin escoles amb una educació bilingüe, trilingüe o fins i tot quadrilingüe.

Nosaltres..., crec que el que presentem avui, hi insisteixo, és una prova de sentit comú, una prova de sentit comú que estic convençut que en debats oberts, racionals amb el conjunt de la ciutadania de Catalunya... Si el CEO, el Centre d'Estudis d'Opinió del nostre Govern, preguntés al conjunt de la ciutadania de Catalunya: «Què preferiríeu, un model monolingüe com el que defensa el senyor Cambray, Esquerra Republicana, Junts per Catalunya o un model trilingüe com el que defensa Ciutadans, amb un vint-i-cinc per cent d'hores lectives en català, en castellà, un altre vint-i-cinc en anglès i un altre que compensi les divergències entre territoris?», estic absolutament convençut que la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya, perquè tinc un bon concepte dels ciutadans de Catalunya, dirien que prefereixen un model trilingüe com el que nosaltres estem defensant en aquesta proposta, en aquesta proposició de llei.

Per tant, em sembla absolutament incomprensible, i ho dic i ara em refereixo especialment al Partit dels Socialistes, que la resta de grups d'aquesta cambra, llevat lògicament del Partit Popular i de VOX, hagin fet una esmena a la totalitat gairebé conjunta a aquesta proposició de llei. És increïble, és inaudible. Jo, francament, no acabo de comprendre que des del partit que governa a Espanya no es tingui present la importància d'una llengua comuna. Espanya té un tresor amb la llengua comuna que tenim amb l'espanyol. I nosaltres..., el nostre compromís és lluitar, combatre i defensar sempre el bilingüisme a Catalunya. Defensarem també la promoció, el foment, el cultiu de la llengua catalana, però mai en perjudici del coneixement, de l'ús i de l'efecte en va per a la llengua espanyola. No és només una qüestió de quant castellà parlem, sinó de com situem el castellà en l'espai simbòlic de Catalunya.

Jo vull que els meus fills considerin que el català és una llengua pròpia i vull que els meus fills considerin que la seva llengua materna és una llengua pròpia de la seva comunitat, que el castellà és també una llengua pròpia de la seva comunitat. I amb aquest bunyol legislatiu que vostès es van treure del barret fa no gaire, el Partit dels Socialistes amb els altres partits amb els quals comparteixen visió de nacionalisme lingüístic –no estic dient que el Partit dels Socialistes sigui un partit nacionalista, però sí que comparteix tots i cadascun dels dogmes del nacionalisme lingüístic, amb

aquest bunyol, el que vostès diuen és que el castellà és una llengua de segona i que, per tant, els castellanoparlants són ciutadans de segona. Tan fàcil com això.

Per tant, nosaltres amb aquesta llengua, amb aquesta proposició de llei, el que volem és que s'imposi el sentit comú, que s'imposi al final la convivència, que s'imposi una forma d'entendre Catalunya molt més àmplia, molt més oberta, no reaccionària, no identitària, no basada en criteris decimonònics, com deia abans, basades en la pedagogia de l'odi, sinó tot el contrari, una Catalunya oberta, democràtica, convivencial i que defensi la seva autèntica naturalesa bilingüe, en català i en castellà.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat, segons l'ordre d'entrada a registre. Aquesta intervenció també és per un temps màxim de quinze minuts cadascuna. Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Nogay Ndiaye i Mir.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. Bé, bon dia a tothom. Tornem a estar en el dia de la marmota. Tornem a estar en sessió parlamentària parlant d'una proposta de Ciutadans en la que acusa el sistema educatiu català, els catalanistes separatistes i un llarg etcètera d'adjectius que ens afegeix sempre, en contra de la llengua castellana, de la manca de respecte cap a aquesta llengua. Aquest cop ho fa en format de proposició de llei. Una proposició de llei plena d'incongruències, falsedats i exemples del seu descoïxement del sistema educatiu. Llavors, utilitzaré aquest temps que tinc ara mateix per començar a parlar de la seva proposta de llei i desmuntar totes aquelles fallàcies i incongruències que formen part de les seves pàgines.

D'entrada, la seva proposició de llei comença o s'inicia parlant de la imposició de la comunitat educativa, en una versió autòctona, encara més forta, no?, del programa d'immersió. Vostè feia referència a l'exemple del Quebec i posa el català com un sistema encara molt més restrictiu que el sistema del Quebec. Doncs bé, li posaré un parell d'exemples, perquè vostè constantment diu que això només passa a Catalunya, que a la resta d'Europa no passa i que el sistema quebequès és diferent, no?, o la manera en què nosaltres l'utilitzem és fallaç. Doncs bé, més a prop que el Quebec, a Suïssa. A Suïssa tenim un territori dividit per cantons, on cada cantó té independència lingüística per legislar sobre els seus projectes lingüístics del cantó, i el que passa en la majoria de cantons és que tenen un sistema unilingüe en la llengua del cantó. Això vol dir que en el cantó alemany només s'imparteix docència en llengua alemanya, o la llengua vehicular és la llengua alemanya; en el cantó francès passa el mateix amb el francès i en el cantó italià passa exactament el mateix.

Però no cal anar fins a Suïssa, tenim l'exemple al País Valencià, que vostès també inclouen aquí com un exemple. Perdó, el País Basc. El País Basc, fins ara té un sistema lingüístic que inclou tres línies, tres possibilitats, tres recorreguts lingüístics dintre del sistema educatiu, que anomenen sistema A, sistema B i sistema C. El sistema A implica la vehicularitat de la llengua castellana i immersió total en llengua castellana al País Basc. Sap vostè quin percentatge de famílies opta per aquesta opció? Un 2,4 per cent de la població basca.

El sistema B, un sistema que alterna la vehicularitat i la presència del basc i el castellà, un 50/50. Doncs només un divuit per cent, menys d'un divuit per cent de les famílies opten per aquesta opció.

I el sistema C, el sistema d'immersió lingüística en eusquera. Pràcticament el vuitanta per cent de les famílies del País Basc tria aquesta opció i tria aquest centre. De fet, ara mateix hi ha una proposició de llei per canviar la política lingüística basca per adaptar-la i assimilar-la al sistema d'immersió català. És un fet notori i conegut. Hi poden accedir, eh?, no m'estic inventant les dades ni la informació.

Per tant, el mateix País Basc ha reconegut que aquest sistema amb tres possibilitats que, a més, separa els infants per motius de llengua en centres educatius, si han triat l'opció A, l'opció B o l'opció C, i ara passaran de tres opcions a una immersió lingüística en eusquera, amb un sistema, com ja he dit, molt similar al sistema d'immersió català.

Bé, vostès també feien referència a la llei de normalització lingüística del 83 i com els catalans havien imposat la seva nova llei per sobre d'aquesta política lingüística. A veure, nosaltres sabem que a vostès les normatives de més de trenta anys, com aquella del 78 o la del 83, ja els estan bé, i que prefereixen no canviar-les, però ja que volen modificar aquesta, també els convidem a que algun dia es vulguin plantejar aquella del 78, eh? Bé, vostès parlen d'aquesta imposició, però és que la pròpia llei, en alguns dels articles que vostès mateixos han inclòs, diu, el 14.5, en el subapartat b, diu: «L'Administració ha de prendre les mesures convenients perquè els alumnes no siguin separats en diferents centres per raó de llengua, i la llengua catalana sigui emprada progressivament a tots els alumnes de tots els centres», i això va relacionat amb el que diré ara, «a mesura que la vagin dominant».

Vostès han fet una proposta de separació d'alumnat espanyol que ve d'altres territoris de l'Estat a Catalunya perquè aprengui la llengua durant el seu primer curs escolar, d'escolarització a Catalunya. Vostès sovint intenten desmarcar-se, no?, d'aquests companys als que tant s'assemblen, que sovint lliguen les seves polítiques a la nacionalitat. Però és que vostès ho han fet exactament igual. I hi els llegiré l'exemple concret. Vostès parlaven, o parlen, dels nens que arriben d'altres territoris, com ja he dit, de l'Estat espanyol i que tenen dret a aprendre la lectoescriptura en la seva llengua materna. Doncs bé... Perquè, a més, ho tenen escrit tal qual, eh?, en l'article 11 bis, de modificació de l'article 4 de la LEC: «Los niños tienen derecho a aprender la lectoescriptura en su lengua materna.» Doncs bé, això implica que un jove nascut a Catalunya, fill d'una família senegalesa, per exemple, té dret a rebre l'escolarització i la lectoescriptura en wòlof? O un indi en urdú o panjabi o en àrab? Perquè vostès han fet referència a això.

I, de fet, al punt 2, diuen: «Los padres o tutores del alumno deberán indicar, antes del inicio del segundo ciclo de educación infantil, cuál es la lengua materna del alumno para hacer efectivo ese hecho.» Llavors, això vol dir que a partir d'ara tindrem una diversitat lingüística encara més gran a les aules.

I, per cert, no us voldria fer espòiler, eh?, perquè tota la proposició de llei parla del sistema trilingüe català... No ho expliqueu a ningú, eh?, però ja és un sistema trilingüe. No voldria desvelar l'argument de la pel·lícula, però és que al sistema educatiu català ja hi ha presència del català, del castellà i de l'anglès. Per tant, aquest sistema trilingüe ja existeix. (*Alguns aplaudiments.*)

Un altre aspecte. Vostès parlen de la llengua materna i que han de notificar quina és la llengua materna de l'alumnat. Què passa quan la llengua materna i paterna de l'alumnat difereixen? Quina és la que predomina? Quina és? Perquè hi ha moltes famílies que tenen mares catalanoparlants i pares castellanoparlants, o a la inversa. Quina és la llengua d'escolarització d'aquest alumnat? Perquè vostès només parlen de llengua materna. Bé, són coses que haurien d'esclarir, eh?

Llavors, torno a altres incongruències. Vostès comencen també..., bé, com sempre, atacant tots els catalans i el sistema educatiu. Com ja els hi he dit, hi ha sistemes que s'hi estan assimilant, i cada cop més. I parlen d'aquesta disminució de la llengua castellana. Vostès parlen sovint, eh?, d'aquest bilingüisme, però suposo que són coneixedors de que en la majoria de contextos on existeix aquest bilingüisme existeix una cosa que se'n diu «diglòssia»; és el fet que una llengua estigui valoritzada o tingui un nivell considerat superior per sobre de l'altra i tingui molta més presència en els espais de reconeixement públic, en les administracions, que és el que passa sovint a Catalunya.

Perquè vostès parlen de la poca influència que reben els alumnes en llengua castellana, quan tots els *inputs* de la societat són en llengua castellana. Perquè les xarxes socials són principalment en llengua castellana. El cinema, les pel·lícules, les plataformes de visionat de sèries, televisió, etcètera, sota demanda són en llengua castellana. Les interaccions entre els propis joves, com determinen moltíssims informes que tenim a sobre de la taula ara mateix, també parlen de que els joves fan les seves interaccions socials majoritàriament en llengua castellana.

I sí, senyors de Ciutadans, el sistema d'immersió lingüística és un sistema que es va crear o que fa referència a l'aprenentatge d'una llengua estrangera o d'una segona llengua. Perquè en un context on la llengua no es parla o no és la majoritària, com podria passar en l'aprenentatge de l'anglès en un context català, és necessari més exposició en aquesta llengua.

I precisament és el sistema que es va escollir per aplicar a la llengua catalana, perquè és la situació en la que ens trobàvem. Ens trobàvem en un context a Catalunya en el que la llengua catalana no era la llengua majoritària i no era la llengua a la que la majoria de gent estava exposada en el seu dia a dia. I, per tant, clar que calia un sistema d'immersió en el que els *inputs* que reben els infants, joves i adolescents i la ciutadania en general siguin més exposició a aquesta llengua per garantir-ne el seu aprenentatge.

Bé, un altre exemple de desconeixement del sistema educatiu. Vostès han parlat de l'Aran. De fet, parlen molt positivament de l'Aran, i reconeixen que l'Aran és l'únic sistema educatiu eficaç, perquè garanteix aquesta presència del castellà, el català, l'anglès. Doncs, si aquest és el sistema educatiu pel que aposten, els convidem a poder-se desplaçar i a poder-se presentar a les eleccions a la Vall d'Aran, perquè estan validant aquell sistema com l'ideal i aquí no paren de portar-nos propostes en contra de la llengua catalana. Per tant, els convido a marxar, si volen. Jo crec..., no ho he parlat amb el grup parlamentari, però estic segura que estarem disposats a pagar-los el taxi, que ja hi caben.

De fet, vostès parlen de la ZER –una ZER és una zona escolar rural–, de la ZER de la Vall d'Aran. Una ZER no implica *tot* el sistema educatiu; una ZER és una zona escolar rural, com ja he dit, que aplega alguns centres que per les seves especificitats –per on es troben ubicats al territori, per la seva distància amb altres centres educatius, per la quantitat d'alumnes que formen part d'aquells centres– no poden formar un únic centre educatiu amb una única direcció, perquè no arriben als mínims establerts. I, per tant, aquestes ZERs són agrupacions d'escoles que comparteixen projecte i comparteixen equip directiu, tot i que hi hagi direccions a cadascun d'aquests petits centres. Vostès posen l'exemple de la ZER com l'exemple educatiu de la Vall d'Aran. Doncs no, senyors de Ciutadans, a la Vall d'Aran, a banda de la ZER, que inclou quatre escoles, hi ha tres escoles més de primària, dos instituts i altres centres de formació postobligatòria.

Bé, llavors, vostès han omplert aquesta proposició de llei de fallàcies. Una altra de les fallàcies és la que diu: «El castellano se imparte como materia lingüística durante dos horas por semana, menos incluso de lo que marca la materia de castellano, que es de tres horas.» Això és una fallàcia, és mentida. La llengua castellana s'imparteix durant tres hores setmanals, com a mínim, en tot el sistema educatiu, perquè és obligatori, és obligatori i ve marcat pel currículum, i un professor o professora contractat pel Departament d'Educació –i suposo que aquí el conseller l'hi podrà corroborar– té un horari lectiu marcat per les hores que ha d'impartir docència en llengua castellana. I, per tant, aquesta afirmació de que només se fan dos hores de llengua castellana a la setmana és fallaç; no és cert.

A més, vostès parlen que l'única exposició a la llengua castellana i els únics espais on es parla en llengua castellana als centres educatius és durant aquestes dos hores. I això no és cert. I els hi posaré alguns exemples. En molts centres educatius el que passa és que hi ha projectes transversals, projectes que impliquen diferents ma-

tèries i diferent professorat, i això fa que hi hagi diferent professorat que treballa de forma conjunta i que cadascú ha d'avaluar la part de la seva matèria.

Sovint, aquests treballs o projectes transversals es fan entre les matèries de castellà, català i anglès, si és un projecte lingüístic. Això que vol dir? Que una part d'aquest projecte es farà en llengua castellana, una part en llengua catalana i una part en llengua anglesa. I això passa així. I això vol dir que aquesta exposició a la llengua castellana no és només de dos hores. També el departament de llengua castellana dels diferents centres educatius fan projectes, projectes al centre, obres de teatre, seminaris, intercanvis del que sigui, i això fa que el centre també tingui més presència de llengua castellana.

Vostès també fan, bé, una incongruència que llegiré tal qual per demostrar que les meves tres hores de llengua castellana en el sistema educatiu català m'han servit per tenir una bona comprensió lectora, eh?: «Por un lado, que todos los catalanes castellanohablantes de menos de treinta y cinco años se han visto privados de un contacto suficiente con el registro académico de la lengua castellana en el colegio al que en ocasiones no tienen acceso en sus casas.» Acaben de dir persones *castellano-hablantes* de menys de trenta-cinc anys que no tenen accés a la llengua a casa seva, però si són *castellanohablantes* tenen accés a la llengua castellana a casa seva. I els hi he de dir, jo tinc menys de trenta-cinc anys i domino la llengua castellana, i m'he criat i he crescut en el sistema educatiu català.

Llavors, no em queda gaire temps, no m'agradaria estendre'm, però no m'agradaria acabar sense poder... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –disculpi'm, presidenta–, sense poder fer referència a un parell de qüestions.

Vostès diuen que no hi ha ni la més mínima extensió d'utilització del castellà, o d'altres llengües, fora de l'àmbit de la llengua castellana, i els hi ficaré només tres exemples per acabar. El WhatsApp és una línia d'educació en llengua anglesa que fan a molts centres educatius en què els alumnes entren a l'institut amb un vint per cent d'anglès a primer d'ESO i es va augmentant al llarg dels anys; el Batxibac, que incorpora la llengua francesa en l'assoliment del títol de batxillerat; el Batxillerat Internacional, que també compagina la llengua anglesa i altres llengües estrangeres per garantir aquesta titulació.

I per acabar –i ja acabo, presidenta–, vostès deien que a les aules d'acollida només hi va l'alumnat estranger. Mentida. L'any passat vaig tenir una alumna que venia de les Illes Canàries i que va anar a l'aula d'acollida, com la resta d'alumnat que havia d'aprendre la llengua catalana i que havia de fer aquesta immersió. I, per tant, si us plau, parlin amb una mica de coneixement i propietat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta. Doncs aquí som: un cop més el Grup Parlamentari Ciutadans que ens porten el seu trilerisme lingüístic d'aquest trilingüisme que ja existeix, com bé s'ha dit a la intervenció anterior.

Algú els ha de dir als diputats i a les diputades de Ciutadans que el que un dia us va servir per entrar en aquesta cambra ja fa uns anys ja no els servirà per seguir i per evitar aquest desastre en el que esteu immersos. Així que seria convenient, pel bé del món educatiu i pel bé de Catalunya, que abandoneu les obsessions estranyes en la creació d'un problema que, definitivament, no existeix a les aules.

La immersió ha funcionat i funciona. I per molt que intenteu vessar mentides, perquè són realment mentides i fal·làcies les que estan en aquest projecte que estem

debatent ara, continuarà funcionant la immersió lingüística, adaptant-la, per descomptat, als nous reptes del present i del futur.

I aquí vull destacar alguns despropòsits i falta d'educació en la seva exposició de motius. Per una banda, anomenen «integristes» a aquells i aquelles que van impulsar en el seu moment la immersió lingüística. Teniu memòria d'alguna manera? Sabeu que la ciutadania..., saben vostès que la ciutadania, especialment aquella que va venir de fora de Catalunya durant les migracions, als anys seixanta, van demanar i van exigir als seus representants polítics que garantissin l'aprenentatge del català pels seus fills i per les seves filles? Saben que això es va demanar precisament a favor de l'equitat i la igualtat d'oportunitats? Suposo que ho sabeu. Llavors, què estem dient?, que aquesta gent són integristes, també? Fins quan hauran i haurem d'aguantar aquests insults i aquests despropòsits com el que ens presenteu avui?

Parlen també de que ningú va alçar la veu quan es van aprovar les primeres normes de la immersió, i no us pregunteu per què? És perquè precisament van ser aquestes persones les que van impulsar aquest model.

I és especialment cínic veure en el seu text com donen dades sobre el pes de les llengües a les aules de manera totalment manipulada, òbviament, dins la dinàmica obsessiva dels seus percentatges en les llengües, que res tenen a veure amb els criteris pedagògics. No donen, però, les dades d'adquisició de competències lingüístiques en les dues llengües. I això per què? No serà..., perquè els desmunten tota la seva diagnosi. Perquè, diputats i diputades de Ciutadans, en aquest país s'assoleixen en la seva majoria competències en ambdues llengües.

A nosaltres ens hi trobareu en aquelles iniciatives que definitivament vulguin millorar aquestes xifres, no en aquelles que volen destruir el model que ja funciona.

Si, tal com diuen, l'alumnat, i cito textualment, són «obro cometes» «rehenes de un modelo fosilizado que les ha hurtado su derecho a conocer el registro culto de la lengua castellana» «tanco cometes», com és possible que les catalanes puguin parlar castellà amb plena normalitat, si això és tan així, que som «rehenes de un modelo fosilizado»? O com és possible que a totes les proves educatives del nivell de castellà a Catalunya la mitjana estigui dins la normalitat d'altres comunitats autònomes que són monolingües.

Diputats i diputades de Ciutadans, parlem de llengua, si voleu, però parlem-ne de veritat. Parlem, per exemple, de la davallada de l'ús social del català, que, de fet, podrem revisar demà en una moció. Parlem dels recursos a les aules d'acollida. Parlem de polítiques lingüístiques fora de les aules, que és on realment està el problema. Parlem d'accés al català de les persones migrades des d'una perspectiva antiracista i des d'una perspectiva de classe. Parlem del català als mitjans de comunicació; què està passant amb els mitjans de comunicació? O parlem de la diversitat lingüística a Catalunya i la seva presència també al sistema educatiu; es parlen més de tres-centes llengües a Catalunya i d'això tampoc n'estem parlant. Parlem del català a les xarxes.

Parlem-ne, si voleu, d'aquests temes. Però des d'En Comú Podem, definitivament, ens neguem rotundament a seguir i a continuar perpetuant aquest discurs lamentable en què esteu instal·lats i no us canseu de tornar-hi i tornar-hi, i que penseu, potser, que tindrà alguna mena de rèdit polític a les urnes. Ja està, no funciona.

Les mentides tenen les potes ben curtes, diputats i diputades. I subestimeu els catalans i les catalanes si penseu que això els hi funcionarà. Bé, de fet, amb els resultats, veieu que no us està funcionant.

L'estratègia de la dreta espanyola i catalana no és cap secret: insistentment porten a les cambres legislatives iniciatives sobre l'apocalipsi lingüística. I hem de dir, però, que resulta poc intel·ligent si es vol exercir l'oposició. Si parlem realment del problema fictici de la llengua que vosaltres voleu abordar, suposadament, no parlem dels problemes reals a les escoles catalanes.

I quins són els problemes reals de les escoles catalanes? Parlem dels barracons, del dèficit de places públiques que tenim; parlem de les condicions laborals del pro-

fessorat, la desigualtat entre l'alumnat, la segregació escolar, el racisme que determina les trajectòries educatives de joves amb un bagatge migratori; parlem de la manca d'abordatge de la salut mental dels infants i de les joves i de les adolescents; parlem de la falta de rumb i recursos en el model d'escola inclusiva. En fi, no parlem del que realment importa si ens embranquem en aquest trilerisme lingüístic que un cop més voleu portar sobre la taula. I, d'aquesta manera, flac favor li feu, al Govern, i al seu conseller, també.

Llavors, prou; la comunitat educativa també ho diu. Prou de discursos que creen fantasmes sobre la llengua a les aules. Prou d'aquests atacs totalment rancis i poc fonamentats. De veritat, prou, i deixeu, si us plau, de monopolitzar aquest discurs sobre la llengua amb aquestes mentides, amb aquestes fallàcies i amb aquesta manera de... baixa..., que un dia us va funcionar, però, definitivament, hi insisteixo, i també pels resultats, es nota que ja no us funciona.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per manifestar la seva posició, té la paraula, en aquesta intervenció, la diputada Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, moltes gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputades i diputats... Una salutació també als representants de les entitats que ens acompanyen. Tornem a debatre sobre el model lingüístic del sistema educatiu. Realment benvingut sigui el debat, tot i que, sincerament, n'hem parlat molt darrerament en aquest Parlament.

I avui Ciutadans ens presenta una proposta, concreta una mica més el seu model i hem de dir que ens ha sorprès que hagi tornat a variar respecte a l'anterior legislatura. Aquí estem veient que cada legislatura hi ha petits canvis, però en qualsevol cas és un model respectable que, tot i no compartir-lo, per diferents raons que miraré de desgranar en aquesta intervenció, és, de fet, el model de molts centres educatius privats a Catalunya. Però, com deia, aquest no és el model del PSC, i per això hi hem presentat una esmena a la totalitat.

Quin és el nostre model i per què ens oposem a aquest? Doncs és un model en què les diferents llengües oficials de Catalunya, el català, el castellà, l'occità, aranès a l'Aran, siguin vehiculars i llengües d'aprenentatge i d'ús curricular, és a dir, no només llengües a ensenyar i aprendre, sinó també per aprendre altres matèries i continguts, i que el seu ús en les escoles i en els instituts no es regeixi per percentatges rígids, descrits i decidits per polítics en aquest Parlament, sinó per criteris pedagògics, amb flexibilitat, en funció de la realitat sociolingüística de cada centre i dels resultats de les competències orals i escrites de l'alumnat. Amb l'objectiu de garantir, aquest sí, el seu assoliment o ple domini oral i escrit al final de l'educació obligatòria.

Perquè ni Catalunya és monolingüe ni la realitat sociolingüística del territori és uniforme, i per això és necessari que el model lingüístic al servei de l'aprenentatge de les llengües a les escoles, com un instrument, com una eina pedagògica, no sigui rígid i uniforme, sinó que variï, que pugui adaptar-se a cada curs, en cada centre educatiu, en funció de les seves necessitats. Perquè, com deia, tenim contextos sociolingüístics diferents que varien, a més a més, en el temps.

I, en aquest sentit, doncs, evidentment, defensem la llei sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials a l'ensenyament no universitari, aprovada recentment, el mes de maig d'enguany, que vam contribuir a impulsar, perquè estableix per primera vegada les bases d'aquest model flexible on totes tres llengües oficials són llengües d'aprenentatge i d'ús curricular. I això, doncs, no ho han reconegut vostès, però ho ha reconegut el Consell de Garanties Estatutàries i el propi Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Ara bé, que les llengües oficials siguin llengües vehiculars o d'aprenentatge no ha de voler dir que altres llengües, com la primera llengua estrangera, que en general és i creiem que ha de ser preferentment l'anglès, no pugui també tenir un ús curricular si d'aquesta manera es garanteix i es millora el seu necessari assoliment, és a dir, és una pràctica que en realitat també s'aplica ara, i des de fa anys, a Catalunya en molts centres educatius.

Per tant, compartim l'objectiu final de finalitzar l'educació obligatòria amb el domini de les llengües oficials i almenys d'una d'estrangera, l'anglès; i un altre tema no menor que també compartim i penso que aquí sí que reflecteix l'èxit, i aquí sí que vull parlar d'èxit del consens de les forces polítiques i socials d'aquest país, que diria que avui fins i tot pràcticament ningú discuteix, ni tan sols Ciutadans, que és que volem un model d'escola comuna. Volem una escola que no segregui l'alumnat per raons de llengua ni del seu origen, i això és fruit de l'aportació històrica del PSC, als anys vuitanta, de la mà de la Marta Mata, del Pepe González i també del PSUC, i que la comunitat educativa i la societat al llarg d'aquests anys ha contribuït a consolidar.

Per tant, compartim això, però en cap cas compartim el model que es planteja del triple vint-i-cinc per cent per a cadascuna d'aquestes llengües i les mesures per assolir-ho.

I, en aquest punt, voldria parlar un moment de la política lingüística del senyor Feijóo, a Galícia, durant els seus governs, després que Fraga, durant més de quinze anys, treballés per la normalització lingüística del gallec, amb el gallec com a llengua vehicular a la primària i en determinades matèries, també a la secundària. El PP de Feijóo va guanyar les eleccions el 2010 prometent un canvi radical en la política lingüística basada en la llibertat d'elecció de les famílies i el «bilingüisme cordial», tal com ho va anomenar. Per fer això, va introduir l'anglès com a llengua vehicular. El castellà i el gallec van passar a compartir una presència del trenta-tres per cent cadascun, per tant, més i tot del vint-i-cinc per cent que ens planteja Ciutadans en aquesta proposició de llei i també s'eliminava el gallec com a requisit per als aspirants a funcionaris.

Doncs bé, després d'aquest canvi, la caiguda de l'ús del gallec va ser tan important que, després de nombrosos informes del Consell d'Europa per incomplir la carta europea de llengües regionals, de pronunciaments en contra del Tribunal Suprem i, evidentment, també de la Reial Acadèmia Gallega, el mateix Feijóo va fer marxa enrere i va tornar al vint-i-cinc per cent de les dues llengües oficials. Va deixar en un segon pla la llibertat d'elecció, va reduir també la presència de l'anglès i fins i tot va reintroduir el requisit del gallec per ser docent.

Doncs, miri, es podria aprendre alguna cosa també d'aquestes anades i vingudes del PP en matèria de llengua, perquè quan algú planteja, en un context com l'actual de predomini del castellà i de l'anglès al món, de retrocés de l'ús social del català a Catalunya, passar de l'actual estatus a un vint-i-cinc per cent de presència d'aquesta llengua a l'escola, el que s'està fent és proposar directament la seva desprotecció, l'incompliment de la carta europea de llengües regionals i minoritàries, i també acabar amb el bilingüisme real que ha fet possible l'actual model lingüístic on el català i el castellà conviuen a les escoles i al carrer sense cap problema.

És a dir, implica que una majoria de la població castellanoparlant veuria molt reduïdes les seves oportunitats de ser plenament competent en català i, en conseqüència, limitades les seves oportunitats laborals, formatives, relacionals i, sobretot, se'n ressentiria la promoció i la cohesió social, la convivència i la mateixa unitat civil –i aquesta sí que és una línia vermella per als i les socialistes de Catalunya– que durant molts anys hem treballat per construir.

Per tant, si de debò estimem les llengües, totes, treballem pel seu coneixement, pel seu foment, pel seu ús, per la seva entesa, per la convivència. No les enfrontem. Si de debò defensem el català, no es tracta tant d'incrementar la presència a l'esco-

la, on ja és molt majoritària, sinó que el que cal precisament és treballar molt més des del Govern de la Generalitat en incentivar el seu ús social, promovent, facilitant l'elaboració i la difusió de continguts culturals audiovisuals, digitals en català, cosa que, qui ho diria, els governs independentistes en els últims anys no han fet.

Però no ens enganyem, reduir l'actual presència del català a l'escola al vint-i-cinc per cent suposaria un retrocés enorme en el camí de la normalització que encara no està del tot assolida. En molts territoris de Catalunya, especialment els més industrials, sense català a l'escola avui no hi hauria català als carrers. I paral·lelament, precisament per garantir també la igualtat d'oportunitats al segle XXI, cal posar els mitjans al sistema educatiu perquè cap jove acabi l'ESO sense una competència mínima en anglès que l'inhabiliti per continuar una formació específica o per treballar en molts àmbits que requereixen el coneixement d'aquesta llengua. I encara passa, malauradament, i passa molt.

I no para de créixer la bretxa entre l'alumnat que acredita un nivell suficient de llengua estrangera, que compta amb un entorn socioeconòmic favorable i aquells que no aconsegueixen acreditar un ús funcional, que normalment correlacionen amb famílies de rendes baixes que no poden complementar l'educació dels seus fills amb extraescolars o estades a l'estranger. I aquí cal fer molts passos perquè anem molt tard. Aquest és un repte de país i ni estem preparats ni ens estem preparant.

I, malauradament, hem de lamentar també que el Govern de la Generalitat continuï donant arguments a determinats sectors crítics amb el model lingüístic actual. Vam denunciar, en el debat relatiu al decret posterior a la llei recentment aprovada en aquest Parlament, que no tenia cap sentit prohibir l'aplicació de paràmetres numèrics en la determinació de la presència de les llengües a l'escola, perquè aquests paràmetres, siguin percentatges, siguin hores, poden ser fruit d'una decisió pedagògica i, en canvi, defensar els percentatges en l'àmbit universitari. No té cap sentit més enllà d'un intent infructuós d'esquivar el compliment de sentències judicials.

Però la setmana passada tornàvem a denunciar –i el conseller, doncs, aquí present, no ens va donar cap resposta– el tractament diferenciat de les llengües oficials en les proves d'avaluació de competències. D'una altra manera, ens continuem preguntant per quin motiu les proves de competències que avaluaran aquest curs l'expressió oral en llengua catalana seran de manera censal i, per tant, les faran tots els centres educatius de Catalunya i, en canvi, les de castellà seran mostrals, com les de l'anglès, i només es faran en determinats centres. De què té por Govern? Què vol amagar? Tanta por i desconfiança el propi govern en el seu propi sistema? Per què no s'avalua amb plena transparència, amb igualtat almenys, les llengües oficials? I si realment és una qüestió de volum de feina per als centres, que ho dubtem, perquè hi hauria moltes maneres de fer-ho, doncs, per què no les fem totes mostrals per un curs? Ens sembla que és un gran error i, sincerament, ens ha decebut molt.

I tampoc ens satisfà l'esborrany que ens ha proporcionat el govern de desplegament del títol II de la LEC. Quina obsessió a marcar diferències entre el català i el castellà, en fer veure que aquesta última és una llengua de segona, que en tot cas no és tan important com el català. Però si hem dit mil vegades que el fet que el català sigui llengua vehicular o el centre de gravetat del sistema educatiu no significa ni ha de significar que el castellà tingui una presència insuficient o que en quedi exclòs. Per tant, no pot tenir el tractament de llengua estrangera i, per tant, demanem des d'aquí que es revisi l'esborrany d'aquest decret, que no passarà pel Parlament, però que ha de ser coherent –creiem– amb l'esperit de la nova llei.

I l'ensenyament de continguts en castellà no s'ha de veure com una cosa excepcional, perquè, de fet, fent-ho aparèixer com a tal, com una excepció, el que fan és posar fins i tot en risc que matèries que des de fa anys s'imparteixen en anglès en molts centres, doncs, realment no es pugui fer. Per tant, revisin aquest decret, rectifiquin, no trenquin consensos que ha costat molt assolir.

I, d'altra banda, i tornant a la proposta de Ciutadans pel que fa als docents que han de garantir aquests objectius, tampoc acabem de veure clares les condicions d'accés que es plantegen. En quants anys proposen que el professorat hagi d'acreditar un nivell C1 en anglès? Jo he llegit que cinc. Com ho farien? Multiplicant les places de les escoles oficials d'idiomes? Obligant a la formació, sense acord sindical, amb complements salarials? Quant val aquesta proposta? La tenen pressupostada? Realment, des del nostre punt de vista, és una proposta molt poc estudiada i molt poc viable.

I als mestres i als equips directius entenem que se'ls ha de donar eines i recursos, se'ls ha de donar formació, assessorament a l'hora d'elaborar i orientar els projectes. Se'ls ha d'aportar indicadors, més que..., no només exigir aquests indicadors als centres, se'ls ha d'aportar metodologies. Amb la implicació de la inspecció, no tant per fiscalitzar, sinó per aportar, per ajudar. I també s'han d'avaluar els resultats amb rigor per controlar l'assoliment dels objectius, la revisió de mètodes i praxis per millorar l'aprenentatge de les llengües si fos necessari; i, evidentment, avançar amb incentius, amb acompanyament, però no amb objectius inviables.

I, en definitiva, doncs, des del grup socialista defensem un model lingüístic diferent del que planteja Ciutadans per al sistema educatiu, un model més centrat en garantir aquest ple domini de les llengües oficials i almenys un ús funcional d'una llengua estrangera al final de l'educació obligatòria, però que ha de ser un model flexible, no uniforme en el conjunt del territori ni emmarcat en percentatges, sinó basat en el criteri pedagògic per ajustar cada projecte lingüístic a la realitat de cada centre educatiu i als resultats de les competències del seu alumnat i, per tant, amb una correcta avaluació; per tant, amb dades amb indicadors per permetre una aproximació el més objectiva i científica possible des dels centres educatius, per millorar, en definitiva, les competències de l'alumnat i de la ciutadania en general i l'aprenentatge de les llengües.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Per defensar l'esmena a la totalitat, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia, conseller, diputats, diputades, públic que ens acompanya. Avui portem a debat i a votació a la totalitat aquesta proposició de llei de Ciutadans d'implantació del programa trilingüe d'alternança de llengües i del programa de capacitació intensiva de la llengua anglesa per a docents, i ho fem amb aquesta esmena a la totalitat, com dèiem, presentada per Junts per Catalunya, a la qual votarem favorablement per tal de que, precisament, no prosperi el debat d'aquesta llei.

El cert és que allò que avui podria ser una bona oportunitat per posar al centre l'aprenentatge de totes les llengües del món, però sobretot aquest trilingüisme que hi ha en el model d'escola catalana, no és ni de molt lluny la proposta de text que avui ens plantegen. De fet, aquesta proposició de llei es podria titular la llei de com acabar amb la immersió lingüística, o la llei contra el català. De fet, per al bon govern de tots, ens ho haurien posat més fàcil sense encobrir el títol amb allò que el redactat no és.

Però no és cap novetat, i és que el Grup Parlamentari de Ciutadans ja ens presentava la passada legislatura, el 2019, una proposta realment molt molt similar, a diferència que la legislatura passada estava redactada en català, i aquesta legislatura està redactada en castellà. De ben segur que, per coherència, i sobretot per aquest plurilingüisme que vostès prediquen, la propera legislatura estarà redactada en anglès, si és que encara vostès tenen representació, la qual cosa nosaltres dubtem moltíssim. *(Alguns aplaudiments.)*

Entrant en el debat, permeteu-me que faci unes consideracions prèvies abans d'analitzar en si la proposta, sobretot referent a l'exposició de motius, la qual no compartim sota cap tipus de concepte i que es troba realment esbiaixada.

Els darrers tres-cents anys, la llengua catalana ha patit, com tots sabem, nombrosos atacs, i ho ha fet des de disputes d'autoritat, ho ha fet des dels poders polítics, i en diferents moments de la història. Tampoc n'ha estat exempta aquests darrers anys de democràcia.

Tot i així, amb la voluntat de normalitzar el català a les aules, als anys vuitanta, es va fer un pas més amb l'impuls de la immersió lingüística en el món educatiu, i va ser a través del consens i de l'èxit col·lectiu de tots i totes que vam impulsar l'aprenentatge del català com a llengua vehicular a les aules.

En aquest sentit, intentar confondre deliberadament polítiques per promoure, incentivar, per garantir el català a les aules amb l'aprenentatge d'aquestes llengües històricament minoritzades, que no vol dir minoritàries, i fer-ho amb la vulneració d'uns drets, promou, sense cap mena de dubte, el que veiem un dia més en aquest Parlament, com són discursos d'odi contra el català. Perquè protegir una llengua en cap cas n'amenaça cap altra, i partim de fomentar la pluralitat, la riquesa cultural i la riquesa lingüística, que és el motor pel qual treballa aquest model d'escola catalana.

Fetes aquestes consideracions prèvies, permeteu-me analitzar al detall el que és avui la llei, amb un total desconeixement, amb incongruències realment lamentables, i, a més a més, qüestionant el que dèiem, un model d'èxit que ha sigut al llarg de les darreres dècades.

En primer lloc, perquè es titlla la immersió lingüística del nostre país com un programa forçós, i els successius departaments d'Ensenyament, i després d'Educació, que ho han fet possible i que ho han aplicat, ho cito textualment, d'autoritarisme. I bé, precisament, a mi, per autoritarisme, em ve més aviat al cap la dictadura, em ve més aviat al cap un règim polític que va prohibir molts drets, moltes llibertats, i, entre totes elles, també l'ús del català. I no em ve pas al cap un país democràtic, com és Catalunya, que defensa, sí, la seva nació, que defensa, sí, la seva història, que defensa la seva identitat, i també defensa la seva llengua de totes totes com a element vertebrador però alhora integrador.

Tot plegat, vostès, amb aquesta metodologia a la que apellen, que és dràstica, és desapiadada, on resulta ara que els menors de trenta-cinc anys hem vist privat l'aprenentatge del castellà davant aquesta imposició del català, i a la que també li avanço que aquí té, doncs, una segona diputada que n'és l'exemple del coneixement que té sobre el castellà, i que, a més a més, també és de la Catalunya profunda. Per tant, dos exemples, i de ben segur que en sortirien molts més.

Tornant al fil, constantment també apelen a la discriminació, a la vulneració dels drets i als efectes negatius del rendiment escolar, el que, més enllà del seu marc mental, veiem a través de les dades, a través de l'àmbit empíric, com és totalment fals, ja que l'aprenentatge de la llengua catalana i castellana, en proves com podrien ser les proves d'accés a la universitat, realment està molt igualat. Per cert, unes proves de capacitació que, tal com hem vist als tribunals, proposen que sigui en la llengua materna, i nosaltres seguirem treballant davant aquesta ofensiva per garantir tots els drets lingüístics i també per prioritzar el català. Però és que, de fet, si remuntem a les dades d'aquestes PAU 2022, i al passat mes de juliol, ni més ni menys que el 97,2 per cent dels estudiants va optar per fer aquestes proves en la llengua catalana.

També, per acabar de completar les propostes imaginatives i estrelles, exigeixen els propers anys a tots els docents aquest nivell C1 per poder impartir les classes, sense les eines necessàries, sense, doncs, desxifrar quina és la partida pressupostària, però és que, a més a més, també proposen que l'anglès sigui a partir d'ara una nova llengua vehicular, i potser el que cal és que vostès repassin la definició del que vol dir una llengua vehicular, atès que només n'hi ha una com a sinònim de llengua franca.

I entre un llarg etcètera, perquè crec que s'hi han estès les companyes que m'han precedit la paraula, finalment, també demanen vostès directament segregat els alumnes a les aules segons la llengua materna i definir els projectes lingüístics dels centres en base de tants per cents, allò que els hi agrada a vostès tant.

En aquest sentit, res més lluny de la realitat; a Catalunya, el context és totalment diferent. I és que, precisament, la llengua amenaçada, com hem vist, no és la que vostès pretenen imposar a cop de tribunals, a cop de togues, a cop de quotes o a cop de percentatges. No es tracta d'una percepció que tinguem des de Junts per Catalunya, sinó que així ho demostren les dades. De fet, ahir va sortir publicat un document de Plataforma per la Llengua sobre l'ús social del català; aquestes dades interessants, també a analitzar. O, de forma específica en l'àmbit educatiu, a principis d'any, per part de l'informe del Síndic de Greuges, d'on m'agradaria destacar-ne algunes d'elles.

En primer lloc, es deia que el català és la llengua d'ús a l'escola d'un 62,1 per cent a la primària, i a l'ESO, en canvi, d'un 60,6 per cent. Al pati, la llengua d'ús, en canvi, és el castellà, i es dispara fins a més del seixanta-sis per cent. Fora de les escoles, ni més ni menys que el 20,9 per cent dels adolescents asseguren que no tenen cap contacte amb el català. En el mateix informe també es sosté per part del síndic que el model lingüístic escolar ajuda a reduir desigualtats educatives en l'aprenentatge de les llengües oficials i ho ha de fer sense quotes.

Precisament sota aquest context, el passat mes de juny es va aprovar, amb aquest ampli consens, com comentava en les paraules anteriors, aquest nou marc legal per fer front a les sentències i per fer front a la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no obligatori.

Aquest, de forma conjunta, i a través del posterior decret, pretén precisament donar les eines necessàries per lluitar contra aquestes ingerències de la justícia espanyola. I ho fa a través de les línies vermelles que ens havíem marcat des de Junts per Catalunya, com són les de mantenir el català com a llengua vehicular, protegir les direccions i els docents i protegir la immersió lingüística i també les aules d'acollida com a aules i eina d'aprenentatge; dos instruments que aparentment han tingut, pel que veiem, una mala digestió per part de les forces unionistes d'aquest Parlament que demostren avui al text d'aquesta proposició de llei.

Però quin és l'horitzó?, quins són els propers passos?, perquè de feina n'hi ha molta i el camí no s'acaba així. A Junts per Catalunya ens preocupa realment l'ús del català. De fet, el passat dilluns, a través d'una pregunta parlamentària, d'una pregunta oral a la comissió, vam plantejar-li al conseller quina era la situació actual sobre l'aplicació del vint-i-cinc per cent. En aquest cas, vostè ens va afirmar, conseller Cambray, que actualment s'estava aplicant a vint-i-sis escoles.

I, en aquest cas, a nosaltres ens preocupa aquesta situació, ens preocupa que hi pugui haver una resignació per part del departament, i, per aquest motiu, des de Junts per Catalunya exigim que es doni sortida a aquest reglament que hem estat treballant sobre els projectes lingüístics i amb aquest decret del règim lingüístic que permeti donar resposta al títol segon de la LEC.

Tanmateix, cal seguir explotant totes les vies legals i judicials fins a esgotar-les per tal de que no s'apliqui absolutament cap vint-i-cinc per cent. A nivell pedagògic, també aplicar un pla de treball d'actuació de suport a la llengua catalana que no només sigui dins de les aules i a través dels docents, sinó que vagi molt més enllà.

I, per últim, aquest ple específic de llengua que demanàvem des de Junts per Catalunya des de fa més d'un any i que avui fem extensiu amb aquest pla, doncs, de xoc, que ha d'anar molt més enllà del model educatiu català i sobre la immersió lingüística, i que també ha d'apel·lar a l'ús social de la nostra llengua en d'altres àmbits com pot ser el judicial, com pot ser a les universitats, com pot ser l'audiovisual, etcètera.

Conscients, precisament, de que el camí que queda per recórrer és llarg i que el farem a través del consens, seguim des de Junts plantant cara a totes aquestes batalles judicials, diem sí a les lleis i els decrets que vetllin per una llengua minoritzada, que no minoritària, aturant aquesta aplicació del vint-i-cinc per cent a les vint-i-sis escoles.

Sí a la llengua que va acollir els meus pares i que vam fer nostra; sí a l'escola catalana; sí a la immersió lingüística com a model d'èxit, per molt que els pesi; sí a la cohesió; sí al consens, i sí a fer-ho possible.

I avui tampoc podria acabar de cap altra manera que citant Joan Fuster en aquests cent anys del seu naixement i amb les paraules que diuen així: «La llengua no ens la regalarà ningú, l'hauem de guanyar dia a dia.»

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per últim, en aquest torn, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín i París

Gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia. Bon dia, conseller. Bé, nosaltres avui podríem centrar la nostra intervenció de manera breu –que intentarem que sigui més breu del temps que tenim– en la visió totalment diferenciada que tenim respecte al model lingüístic a l'ensenyament amb el grup proposant –crec que és evident–; o a la seva voluntat, la voluntat del grup proposant, de portar la llengua catalana a la residuàlia social, començant, evidentment, per l'escola; o a l'esforç ingent, però també inútil, al nostre parer, de traslladar als carrers un conflicte lingüístic inexistent.

Però els hi explicarem per què plantejem l'esmena a la totalitat de manera general i ideològica: perquè el seu model lingüístic amaga darrere d'un plantejament educatiu una voluntat de diluir la llengua catalana i carregar-se un model que ha permès respectar els drets lingüístics tant de les persones catalanoparlants com de les nouvingudes, dotant aquestes segones de les eines que han garantit durant dècades les mateixes oportunitats per tothom.

Així doncs, un cop més, en aquest hemicicle seguim parlant de drets lingüístics, seguim parlant de llengua. Però aquest cop ho fem parlant d'una proposició de llei que ni s'ajusta a les eines de les que ens hem dotat amb grans majories en aquest Parlament ni porta l'aval de la comunitat educativa. Clarament els hi dic, no han trobat mai el consens ni aquí, ni fora, ni al carrer, ni a les escoles.

Presentem, doncs, una esmena a la totalitat fonamentada i que descriu amb uns exemples de per què rebutgem els seus articles. L'article 1, perquè planteja la supressió del programa d'immersió lingüística; una mesura que representaria la vulneració del dret que té qualsevol persona, qualsevol ciutadà d'aquest país, de conèixer les dues llengües oficials en acabar l'etapa obligatòria.

Mirin, el model de país que pensem i treballem es troba molt lluny d'aquest seu disseny i intent surrealista de victimitzar la llengua castellana, la qual resulta ser la dominant a la nostra societat.

I vostès pretenen implementar a partir d'aquesta proposició de llei..., que per molt que la vesteixin avui, a diferència d'altres propostes que han fet, d'un pretès trilingüisme, no té cap sentit. I aquí coincideixo amb la diputada Ndiaye quan deia que el trilingüisme educatiu real ja existeix a les aules, a les escoles ja s'imparteix. Per tant, no és original, tampoc, diguéssim, la mesura que avui ens porten.

Però per això ho tenim clar i seguirem defensant el model basat en la cohesió social, l'equitat, la igualtat d'oportunitats i també la cultura, com sempre i no ens cansem de repetir, totes aquestes característiques que s'inclouen en el programa d'immersió lingüística; un programa que els recordo –i crec que no és menys important– que s'ajusta a la doctrina constitucional, aquella que tant defensen vostès.

Rebutgem també l'article 2, perquè insta la creació de dues línies educatives. Crec que s'ha dit prou, eh?, en les intervencions anteriors, però crec que és important també explicar què és el que pretén aquesta proposta: pretenen la creació de dues línies educatives, una en castellà per als alumnes de nacionalitat espanyola que arriben al nostre sistema educatiu, i una altra en català. I ho argumenten amb el fet que aquests alumnes estarien aquí d'estada temporal a Catalunya i que per a això se'ls hauria d'eximir el coneixement de la llengua del país en què estiguin durant un temps... –que també els dic que passa poc, això, en un país normal–, doncs, vostès, el que voldrien, en el fons, és, a través d'aquesta mesura, implementar permanentment la segregació per raó de llengua. I aquesta, per vostès, seria la porta per fer-ho.

Aquest Govern ha liderat, després de dècades sense iniciativa, un nou impuls per salvar la llengua catalana des de les institucions i des de tots els àmbits de país. Per aquest motiu, el setembre del 2021, al debat de política general, aprovàvem una proposta de resolució a favor d'un pacte nacional per a la llengua. Un pacte que necessitàvem més que mai, incloent tots els esforços possibles per salvar la llengua, i aquest pla es troba ja en marxa i desenvoluparà tots els acords que hi sorgeixin a partir dels debats que s'efectuïn. Vull aprofitar per recordar que estem davant d'un pla ambiciós, però totalment necessari, aquest pla nacional per a la llengua; perquè necessitem més que mai sumar tots els actius i esforços possibles per promoure i protegir la llengua en tots els àmbits.

Mirin, si realment volen ajudar aquells alumnes nouvinguts que s'incorporen al sistema educatiu català, defensin una atenció centrada en l'alumne, perquè així ho tenim clar, defensem que cal proporcionar, que és un deure proporcionar un pla de suport individualitzat per a tots i cadascun dels alumnes que entren al sistema educatiu català. L'article 4, un altre exemple, el rebutgem, perquè, a part de contradir l'article 35.1 de l'Estatut de Catalunya, que és la separació..., entenem nosaltres que la separació d'alumnes suposaria un greu element segregador dins de les aules. L'escola que volem és una escola inclusiva. Per nosaltres, un model d'escola catalana inclou un projecte lingüístic que no eludeix ni la diversitat cultural ni la diversitat lingüística dels seus alumnes.

L'elaboració dels projectes lingüístics inclou necessàriament aquesta perspectiva i no permetrem, en cap dels casos, que els interessos del seu partit contaminin la defensa d'un model educatiu basat en la cohesió social i en la igualtat d'oportunitats. Pel que fa al seu intent de diluir un cop més la llengua catalana en el sistema educatiu, aquest cop ho intenten a través del que anomenen aquest «programa trilingüe d'alternança de llengües». Pretenen, no?, allò que no han pogut fer altres vegades en altres intents, no?, parlant exclusivament de la defensa de la llengua castellana, ara esborrar amb la incorporació de la llengua anglesa, ja pràcticament com una tercera llengua oficial, la vehicularitat oficial real –la vehicularitat oficial real– i l'ús social del català a les aules i a les escoles de Catalunya.

En aquesta legislatura tenim clar que hem de combatre qualsevol discurs que criminalitzi el català a l'escola. Un discurs que amaga darrere una intenció fallaç de millorar la competitivitat dels i les alumnes amb relació a l'adquisició d'una llengua estrangera. La LEC, la llei d'educació de Catalunya, ja incorpora que l'alumnat assoleixi les competències comunicatives definides pel marc europeu comú de referència per a les llengües, i els projectes lingüístics de centre poden determinar continguts curriculars i activitats educatives en algunes de les llengües estrangeres –per cert, no només en llengua anglesa. En el cas de l'article 6, referent als requeriments per a l'ingrés als cossos docents, pel que fa al coneixement de llengua estrangera, ja saben de qui és competència i quins són els requeriments. En cas d'impartir una llengua, una matèria de llengua estrangera a infantil i a primària, o, per impartir una matèria en llengua estrangera en qualsevol etapa del sistema educatiu, es requereix un B2. I, si no hi estan d'acord, potser que iniciïn vostès mateixos una campanya a l'Estat,

al Govern de Madrid, dirigida a canviar la normativa existent. Però no té cap sentit que vostès ara facin aquest plantejament aquí.

Pel que fa a la petició per posar en marxa un programa de capacitatció intensiva en llengua anglesa per a docents, els informem que des del departament..., suposo que ja ho saben, eh?, però en tot cas aquí ho diem des del faristol, ja s'ha comentat, també, que el Departament d'Educació organitza formacions permanents en terceres llengües, no? Específicament l'anglès es fa a través de facilitar places a l'EOI o a l'IOC, que s'incorporen en el programa PIA+, o mitjançant el programa Erasmus+, ja del 2021-2027. I, a més, nombrosos centres educatius de Catalunya participen de manera activa en la plataforma de cooperació educativa digital eTwinning. Pel que fa al perfil lingüístic, al perfil, deien vostès, a la petició de perfil lingüístic en llengua anglesa, això ja existeix. Va ser creat el 2016. Permet obtenir no només un perfil lingüístic en anglès, però també en altres llengües com el francès, l'alemany i l'italià. El professorat del sistema educatiu és conscient de la necessitat de conèixer anglès i, per tant, disposen d'un gran ventall de varietat de formacions específiques.

I, finalment, pel que fa a l'articulat, els articles 9 i 12 de la modificació de la llei d'educació i els articles del 13 al 15 que representen canvis a la llei de política lingüística, tenen com a denominador comú tornar a plantejar la negació del català com a llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament. I no s'implementaran els percentatges. És a dir, el Govern no es pot quedar de mans creuades davant dels intents d'invalidar la llengua catalana. Així ho estipula el Decret 6/2022, el decret que protegeix la llengua –això ho recorden–, aprovat aquí, pel qual es fixen els criteris aplicables a l'elaboració, aprovació, validació i revisió dels projectes lingüístics. I tornen a intentar proposar el que no van poder guanyar portant als tribunals. Els percentatges que nosaltres reconeixem són els dels consensos que surten d'aquesta cambra parlamentària.

El coneixement de la llengua catalana, com la llengua castellana, no està supeditat a l'aplicació de cap paràmetre numèric, proporció o percentatge –això ja ho vam reconèixer, també, en la llei, en el decret llei–, sinó als criteris pedagògics i els projectes lingüístics de cada centre, segons les realitats sociolingüístiques de l'alumnat, del centre i de l'entorn del centre.

Estan obsessionats en que, si hi ha una presència en espais i àmbits del català, on socialment predomini el català, com per exemple a l'escola, això afectarà el plurilingüisme real a la societat catalana. Però estem cansats de dir i cansades de dir-los-ho, que això no és així, que això no passarà. De fet, ens trobem en una situació de bilingüisme asimètric, bilingüisme en el que el castellà predomina en la majoria d'àmbits socials. Per tant, l'exigència que presenten a través d'aquesta proposició de llei apareix com un intent de preservar el privilegi monolingüe per part de la societat, més que no com un fruit d'interès genuí per generalitzar aquesta condició al conjunt de la població.

Ja per acabar, aprofito per fer palesa la necessitat de seguir garantint l'ús del català en totes les administracions públiques, i especialment a l'escola, generant accions estratègiques i transversals de la política lingüística des de tots els departaments de la Generalitat. I, des del Parlament, vetllar-ho i lluitar-ho enfront de propostes com les que avui es debaten. Cal reconstruir un model intercultural propi de convivència i de cohesió que volem al nostre país, que reconegui les llengües d'origen de tota la població i que situï el català com el que és: llengua oberta, accessible a tota la població i inclusiva, mai exclouent.

Recentment, el secretari de Política Lingüística, el senyor Xavier Vila, expressava que s'ha instal·lat la idea en termes lingüístics que s'ha de poder viure a Catalunya com si fóssim a Madrid. I, el que és més greu, en els últims vint anys s'ha criminalitzat la promoció del català a Catalunya mateix. Això ho han promogut els mateixos que vinculen el català a una opció política i que són especialment i essencialment els

que no utilitzen gairebé mai el català. Però, davant d'això, ens trobaran sempre i més convençudes que mai a seguir defensant la nostra llengua.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per un torn en contra, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, voy a tratar de ser sucinto a pesar de que la cantidad de cosas que se han dicho no dejan de ser un compendio de todos los mantras, de todos los tópicos que rodean el debate sobre la lengua en Cataluña. Y la verdad es que es una autentica pena, porque ustedes han convertido el debate sobre la lengua en un debate vedado al debate racional, al diálogo racional.

Miren, el otro día, un periodista argentino, de nombre Martín Caparrós, estuvo en la Universidad Autónoma de Barcelona y se le increpó por no entender la lengua catalana y por manifestarlo. El diputado de la CUP, señora Ndiaye, Antonio Baños, le llamó «cazorro con ideas fascistas». Estamos hasta las narices en Cataluña de que se relacione el hablar castellano con el fascismo, con el franquismo, y eso lo hacen todos ustedes, señores de Junts per Catalunya, de Esquerra Republicana y de la CUP. Dejémoslo claro. Ustedes relacionan el uso del castellano con el franquismo, con el fascismo y con no sé cuántas otras cosas. Vayamos a decir las cosas un poco claras a este respecto.

Por lo demás, cohesión social, me dicen ustedes. Pero es que ¿acaso una sociedad bilingüe como la catalana, en la que el castellano y el catalán son predominantes, va a estar menos cohesionada porque en los colegios catalanes se utilice un poquito más el castellano, se utilice un veinticinco por ciento más el castellano? ¿Qué disparate es ese, señoras y señores de la CUP, de Esquerra Republicana y de Junts per Catalunya? ¿Cómo pueden sostener que la cohesión social depende de que todas, absolutamente todas las asignaturas en los colegios catalanes sean en catalán? Es un verdadero disparate.

Y, señora Ndiaye y el resto de miembros de los partidos separatistas, cuando ustedes me dicen: «Claro, si los niños castellanohablantes tienen derecho a educarse en su lengua materna, también lo tendrán los niños senegaleses o los niños que tengan el urdú como lengua materna». Pues no, señora Ndiaye, lo tienen aquellos niños, ciudadanos españoles, que tienen alguna de las lenguas oficiales como lengua materna. Lenguas oficiales, efectivamente, importante, como pasa en cualquier lugar del mundo. Por tanto, un ciudadano español con residencia en Cataluña tiene derecho a educarse también en su lengua materna. Por supuesto, y dejémonos de ridiculeces pretendiendo comparar la importancia del español para los catalanes con la importancia del urdú. ¿Qué disparate es ese?

Es que nos lo dicen cada día los diputados de los partidos nacionalistas. Yo llevo cuarenta años oyendo este disparate cada día en tertulias, en parlamentos, en un montón de espacios. Esa idea de que... el castellà és molt important –el castellano es muy importante–, com també ho és l'urdú o qualsevol altre idioma. Pero ¿qué tontería es esa? El castellano es la lengua mayoritaria de los ciudadanos de Cataluña. Asímanlo. Sé que les repatea. Sé que no lo soportan, sé que lo detestan, pero el castellano es la lengua mayoritaria de los ciudadanos de Cataluña.

Y déjenme que les diga una cosa. La diputada Palacín reconocía que el castellano es lengua mayoritaria en Cataluña. Pues razón de más para que esa lengua, que es la de la mayoría de los ciudadanos de Cataluña, tenga una presencia que no se reduzca a una sola hora de castellano a la semana en el sistema educativo, en el sistema educativo catalán. Razón de más. Su sistema, el sistema de inmersión lingüística obligatoria en catalán, la imposición del catalán como única lengua vehicular en las escuelas catalanas, es un sistema profundamente reaccionario, profundamente auto-

ritario y totalitario, porque precisamente arrumba la lengua de la mayoría de la población de la educación de nuestros niños. Es que ustedes mismos, ustedes mismos, se contradicen.

Y luego ya está el argumento absolutamente supremacista de que los pobres padres andaluces vendidos en los años sesenta y setenta a Cataluña pedían, por favor, suplicándolo, que me lo decía a mí un día la *exconsellera* Rigau: «Em demanaven, si us plau, els pares, que tot fos en català.» Pero ¿qué disparate es esto? Eso no se lo cree ni ustedes. Ni ustedes. Eso de que la inmersión lingüística es una imposición de padres castellanohablantes es un auténtico disparate, es una auténtica falacia. Eso es rotundamente falso.

Y se lo digo también a la representante de los comunes. El PSUC, en el debate sobre el Estatuto, decía claramente: «Exige el derecho, tu derecho, como ciudadano de Cataluña, a que tus hijos se eduquen también en su lengua materna, ya sea el catalán o el castellano.» Quién les ha visto y quien les ve, señores herederos del PSUC.

Yo creo que las falacias que ustedes llevan años imponiendo, como la supuesta verdad revelada sobre la lengua, no se sostienen por ningún lado, y por eso ustedes se niegan a una cosa muy curiosa. El Parlamento Europeo va a enviar en breve una misión a Cataluña para analizar el estado de la educación en Cataluña, ¿y qué han hecho los partidos nacionalistas? Tratar de evitar a toda costa que esa misión –por cierto, impulsada por mi compañera en el europarlamento Maite Pagazaurtundúa– llegue a producirse.

Señora presidenta, le pediré un poco de benevolencia conmigo, ya la compensaremos otro día (*rialles*), porque me gustaría acabar, me gustaría acabar este discurso. Ustedes quieren evitar, lo han intentado desde el Parlamento, desde la Mesa del Parlamento, quieren evitar esa misión (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a toda costa porque no quieren que se conozca la verdad. Quieren seguir manteniendo el discurso del miedo, el discurso del tremendismo, el discurso del victimismo, y no quieren que se conozca la verdad del atropello sistemático de los derechos lingüísticos de los ciudadanos de Cataluña, sean castellanohablantes o sean catalanohablantes, por la negativa de los sucesivos gobiernos de la Generalitat a asumir que el castellano es tan lengua propia de los ciudadanos de Cataluña como lo es el catalán.

Gracias, señores y señoras diputados.

La vicepresidenta en funcions de presidenta

A continuació, passem el torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament. Té la paraula, per part del Grup Parlamentari VOX, el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Buenos días, señora vicepresidenta, señores diputados. Quisiera, en primer lugar, denunciar una grave anomalía democrática que lastra y denigra aún más la institución de la que formamos todos los aquí presentes. Durante esta legislatura se han presentado, se han registrado en la Mesa del Parlament, setenta y cinco proposiciones de ley de las cuales ya se han debatido cincuenta. El grupo parlamentario de VOX ha registrado ocho proposiciones de ley –lo repito, ocho proposiciones de ley– sólidamente argumentadas y, sin embargo, en un ejercicio de totalitarismo, la Mesa de la que se nos ha excluido, a pesar de ser la cuarta formación política en el Parlament y de representar a más de 218.000 catalanes, ha impedido que la Junta de Portavoces substancien ninguna de las ocho proposiciones de ley y, sin embargo, hasta el grupo minoritario ha podido debatir las suyas.

Como habitualmente, la estrategia de la mayoría de los grupos parlamentarios de esta cámara consiste en descalificar cualquier iniciativa de VOX, cancelarla sin ninguna explicación argumentada ni racional ni de ningún tipo, sino mediante la imposición de una etiqueta, de un estigma denigratorio, véase xenófobo, fascista, machis-

ta, no sé qué más, hoy me van a permitir extralimitarme en la argumentación que en todas mis intervenciones procuro utilizar tras un concienzudo análisis del tema que tenemos que tratar. Lo siento si les aburro con argumentos, pero ante una política burda e irracional de cancelación, la fuerza de nuestros argumentos.

Bien, des de VOX abogamos por la promulgación de una ley orgánica de la lengua española y de las lenguas cooficiales para desarrollar el artículo 3 de la Constitución española como garantía de los derechos y libertades lingüísticos. Recuerdo el artículo 3: «El castellano es la lengua española oficial del Estado. Todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho a usarla. Las demás lenguas españolas serán también oficiales en las respectivas autonomías, de acuerdo con sus estatutos».

Es incomprensible que los consecutivos gobiernos del Partido Socialista y del Partido Popular durante cuarenta años no hayan querido proteger ni consolidar este derecho fundamental, pactado incluso con los separatistas, provocando el menoscabo de España y de las libertades y los derechos de todos los españoles. Esta ley orgánica daría lugar, con carácter prescriptivo, a un modelo lingüístico de España basado en la competencia exclusiva del Estado para regular los derechos lingüísticos de los españoles que tan frecuentemente son vulnerados, desgraciadamente, en Cataluña, con prevalencia sobre las regulaciones autonómicas y con garantías efectivas de cumplimiento, incluyendo sanciones administrativas y económicas como establece el artículo 149.1 de la Constitución española, en la regulación de las condiciones básicas que garanticen la igualdad de todos los españoles.

Debe ser nuclear y transparente, en este modelo lingüístico que se derivaría de esta ley orgánica, el término de «vehicular», un concepto sociolingüístico entendido como la lengua o lenguas que se establecen en un determinado territorio como vehículo de comunicación y de convivencia de personas que usen diferentes lenguas maternas. El castellano, como lengua oficial, es también vehicular para todos los ciudadanos españoles, en regiones con otra lengua oficial, siendo vehículo normal de comunicación interpersonal, oral y escrita y de aprendizaje y enseñanza.

Especialmente hoy, que algunos grupos han manifestado su regocijo, su jolgorio, acatando una sentencia judicial aprovechando su docilidad ante los tribunales, quisiera..., les traigo a colación..., quisiera compartir con ustedes tres sentencias del Tribunal Constitucional. La 31/2010, que dice: «Es constitucionalmente obligado que las dos lenguas sean reconocidas por los poderes públicos competentes como vehiculares»; la 796/2009: «La lengua castellana también es lengua vehicular»; y la 31/2010: «El uso normal del catalán no le otorga carácter preferente de primacía de esta lengua sobre el castellano en el territorio de la comunidad autónoma».

Bien, en cualquier sociedad bilingüe se pueden dar tres tipos de bilingüismo: el bilingüismo sustractivo, el dinámico y el aditivo. Hay muchos autores, filólogos y sociólogos que hablan y estudian estas cuestiones en el ámbito educativo, algunos, a lo mejor, conocerán los estudios de Krashen, de Kamin, Swain, Baker y Birska, y, en definitiva, estos tres tipos de bilingüismo son, o los puedo explicar, de la siguiente manera. El sustractivo es el caso del alumno que conoce dos lenguas, pero va sustituyendo una, la suya, la primera, la materna, por la segunda. Este es el caso del modelo lingüístico monolingüe en catalán, impuesto en la escuela catalana, orientado al cambio lingüístico de los alumnos de habla familiar española.

Bilingüismo dinámico. Este bilingüismo asume la multiplicidad de discursos plurilingües en actos comunicativos reales o virtuales en los que no existe una direccionalidad definida en las competencias bilingües en determinadas sociedades. Podemos poner el ejemplo del sanandresano, en el archipiélago de San Andrés, en Colombia, o en la zona de la Costa de los Mosquitos, en Nicaragua y en Panamá, y también en Costa Rica.

El bilingüismo aditivo –sería el tercer tipo de bilingüismo– consiste en ir añadiendo capacidades al repertorio lingüístico de un alumno con el fin de mantener las dos lenguas. Al final, el hablante tiene similares habilidades en ambas lenguas.

Bien, de los tres tipos de bilingüismo, los dos primeros son restrictivos y reduccionistas, sobre todo el sustractivo, y el último, el aditivo, es realmente propositivo, constructivo, integrador y equitativo. No obstante, en el sistema educativo catalán, los sucesivos gobiernos de la Generalitat, con el beneplácito siempre del Partido Socialista y del Partido Popular, han impuesto un régimen de monolingüismo catalán forzoso o de bilingüismo sustractivo, como he explicado anteriormente, eufemísticamente denominado como de «inmersión lingüística». Es una estrategia burda de dominación supremacista que busca el cambio lingüístico de los denominados «los de fuera», por el mero hecho de que su lengua materna es el español, a través del adoctrinamiento lingüístico y cultural, erigiendo el catalán como lengua culta de prestigio social. Con ello se pretende que el castellano quede reducido a niveles ínfimos, marginales, de uso coloquial o familiar. Esto es lo que en sociolingüística se denomina «diglosia», que lo ha comentado la diputada de la CUP con mucha vehemencia –yo no grito tanto, pero la denominación es la misma. Es decir, el español, podríamos concluir, es una lengua minorizada –aquí hay mucha confusión: una cosa es minorizada y otra es minoritaria– en Cataluña.

Por el contrario, en su sentido real, la inmersión lingüística –en el sentido real, en el certero, en el adecuado– es una tecnología de aprendizaje intensivo de una lengua no habitual para el hablante para adquirir competencia comunicativa. Funciona si es voluntaria, y siempre y cuando el hablante tenga consolidada su lengua materna en un registro estándar y culto. Así lo recomienda la UNESCO: los niños deben aprender en el idioma que hablan en casa. No obstante, los jerarcas separatistas, que controlan el sistema escolar catalán, han convertido en un tabú incuestionable la dominación lingüística, con la implicación directa de partidos de izquierda y sindicatos subvencionados.

Bien, este régimen de monolingüismo catalán convierte el sistema educativo catalán en un modelo de desigualdad social, de profunda desigualdad social –todo lo contrario a la cohesión, esa fantástica cohesión social que tanto cacarea el independentismo–, porque produce como consecuencia una escuela discriminatoria por el origen sociocultural de los alumnos. La tasa de fracaso por el origen sociocultural de los alumnos, ¿eh?, se refleja de esta manera: de los alumnos castellanohablantes es superior al 12,5 por cien con relación a los alumnos catalanohablantes, según el informe de Calero y de Choi sobre el análisis de las pruebas PISA de 2018.

Pues bien –voy acabando–, en conclusión, aunque estamos a favor de acabar con la imposición forzosa monolingüe en catalán en la escuela catalana, no podemos validar, lamentablemente, la proposición de ley que nos presenta Ciudadanos por todo lo expuesto y, concretamente, porque el inglés *no es* lengua oficial ni cooficial de la nación española ni de ninguna comunidad autónoma, y no podemos aceptar que se equipare al castellano. Además, el Tribunal Constitucional solo ha reconocido la condición de lenguas vehiculares al catalán y al castellano; en coherencia con lo anterior, no tiene sentido imponer el mismo porcentaje de horas lectivas de español que de inglés. Asimismo, su proposición de ley permitiría que se perjudicase al español, e incluso al catalán también, en beneficio del inglés, que podría alcanzar cuotas del cincuenta por cien.

Aun compartiendo que es muy necesario el aprendizaje de lenguas extranjeras, discrepamos también sobre la exigencia de acreditar el nivel C1 en inglés a los profesores de diferentes áreas que no sea de inglés –nos parece un disparate. No estamos a favor de que el Departamento de Educación exija el C1 en catalán a todos los docentes de cualquier área y tampoco el C1 de inglés en todas las áreas.

Y ya acabo, ahora sí. En definitiva, no nos conformamos con el veinticinco por cien de enseñanzas, de asignaturas en español. Nosotros defendemos el derecho de todos los niños a ser educados en español. La libertad educativa debe primar en todo caso, y este modelo que propone Ciudadanos no respeta la libre elección de los padres. Por lo tanto, nos vamos a abstener en esta votación.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, nosotros –creo que no hace falta decirlo– estamos de acuerdo con esta proposición de ley que presenta el Grupo de Ciudadanos. Es una proposición de ley que se ha presentado también en anteriores legislaturas; sin ir más lejos, también el Grupo de Ciudadanos, también el Grupo del Partido Popular presentó un proyecto de ley, una proposición de trilingüismo en la anterior legislatura. Y, por tanto, nosotros nos vamos a posicionar en contra de las enmiendas, que lo que pretenden de nuevo pues es arrinconar el castellano en las aulas.

He escuchado aquí... Siempre digo que hablar la última pues tiene desventajas, pero también tiene alguna ventaja; vas escuchando cosas desde el escaño, y la verdad que daría para otros diez minutos de intervención. Pero es que hay cosas que ustedes siguen repitiendo debate tras debate, falacia tras falacia. No traen aquí ningún dato; traen muchas opiniones y muchos prejuicios, pero ustedes los siguen repitiendo, porque supongo que piensan que en algún momento pues va a acabar calando. Ya les digo yo que no, porque la realidad es tozuda y se impone. Pero bueno, ustedes siguen con lo suyo.

Han hablado, por ejemplo, de que no hace falta hablar de trilingüismo porque nosotros ya tenemos en nuestro modelo educativo el trilingüismo. Vamos, sí, de todos es conocidísimo el nivelazo de inglés que tienen los alumnos catalanes, tanto que el departamento ni siquiera nos quiere dar los resultados de las pruebas. ¿Por qué? Pues por no quedar en evidencia –es evidente. ¿Qué nivel de trilingüismo...? Decían ustedes: «No, lo importante es que salgan de la ESO con un nivel alto de inglés». ¿Pero qué de la ESO? Pero si es que hemos tenido que aprobar no sé cuántas moratorias en este mismo Parlamento para que los universitarios se pudieran graduar, porque no tenían el B2; que al final hemos acabado quitando el requisito. Es que, por favor, insisto que la realidad es tozuda y se impone.

Se ha hablado también de un supuesto consenso de la comunidad educativa, un consenso que no existe. Y tenemos ya, por ejemplo, entidades como Docentes Libres, profesores que han alzado la voz ante el sistema monolingüe de inmersión lingüística, y tantos otros profesores que no se atreven porque ya sabemos aquí lo que pasa en Cataluña cuando te atreves a dar la cara. Porque yo les quiero recordar cómo aquí hace tan solo unos meses hubo quien pidió apedrear la casa de un crío de cinco años simplemente porque sus padres habían solicitado que pudiera estudiar también en castellano, en catalán y también en castellano. Bueno, pues aquí tuvimos gente energúmena pidiendo barbaridades como esta. ¿Cómo se va a atrever la gente?

Decía la diputada Toronjo que, bueno, una gran cantidad de alumnos pedían las PAU en catalán. Claro, no, se van a señalar, se van a señalar sabiendo lo bien que tratan ustedes a la gente que reivindica y que pide sus derechos, como poder ser escolarizados en castellano o como poder realizar las pruebas de selectividad también en castellano.

También la diputada Jess González, que hablaba de esa famosa historia que cuentan, ¿no?: «En los años sesenta, los padres, las familias que vinieron de Andalucía y pidieron el catalán...» Vamos, por favor, que hablan también..., ella ya se remontaba a los años sesenta, porque normalmente aquí la historia empezaba en los años ochenta, en Santa Coloma, con ese grupo de padres que pidieron la escolarización en catalán de sus hijos, que es cierto, eso ocurrió; no vamos a negar la realidad. Pero que ustedes vengan aquí, en 2022, a reivindicar un modelo de hace cuarenta años, con lo que ha avanzado el sistema educativo, pues, bueno, no sé, háganselo mirar. Es que está obsoleto, es que no sirve lo de hace cuarenta años para la realidad que tenemos aquí ahora.

También ustedes repiten mucho que este es un sistema de éxito, bueno, de cohesión; esto está totalmente avalado por Europa... Está tan avalado por Europa que han cogido y han presentado una carta para evitar que la misión venga aquí al Parlamento y a las escuelas a ver cómo implantan ustedes este sistema de inmersión. En fin, es que yo creo que hay cosas que caen por su propio peso.

Insisto que esta proposición de ley lo que pretende es acabar con la anomalía que supone la inmersión lingüística. Para empezar, ya es anomalía que se llame «inmersión lingüística» porque no lo es, es que no es un sistema de inmersión. Es que para los alumnos que tienen como lengua materna el catalán, pues es evidente que no hay inmersión de ningún tipo, que es un sistema monolingüe y punto. Y para los alumnos que tienen como lengua materna el castellano, pues es un sistema de imposición que además es tremendamente perjudicial. Y no es algo que diga yo, no es algo que diga mi partido, sino que lo dicen, pues, numerosos artículos pedagógicos –tanto que a ustedes les gustan los criterios pedagógicos– que incluso recomienda la UNESCO.

Es una anomalía también, porque no ocurre en ninguna otra parte del mundo. Es que no ocurre en ningún sitio. O ¿qué pasa?, ¿que aquí somos más listos que nadie o cómo va? Es una anomalía también porque en cualquier democracia de nuestro entorno sería totalmente inconcebible arrinconar de la educación la lengua oficial del país. Es que esto no pasa en ningún otro país de nuestro entorno. A ustedes, que les gusta tanto homologar, que hablan estos días de asimilarnos a las legislaciones europeas, bueno, pues miren a ver por ahí, investiguen, porque les digo que esto no ocurre en ninguna otra democracia de nuestro entorno.

Es una anomalía, también, insisto, porque es anacrónico, y se lo decía antes; con todo lo que hemos avanzado en el campo de la educación y ustedes siguen ahí atorillados y anclados a un sistema que tiene más de cuarenta años. Es una anomalía también porque es contraproducente y es perjudicial, porque priva de derechos a nuestros alumnos, pero también les priva de oportunidades, y es especialmente sangrante en el caso de los alumnos con necesidades especiales, porque es vital que se puedan escolarizar en su lengua materna.

Es una anomalía también, porque además es que es ilegal. El Tribunal Superior de Justicia de Cataluña se ha pronunciado ya sobre la necesidad de implantar el sistema de conjunción lingüística. Ese mismo Tribunal Superior de Justicia de Cataluña al que ustedes hace un ratito aplaudían aquí de pie celebrando esa resolución a favor de los miembros de la anterior Mesa.

¿Qué pasa?, que les gusta solamente cuando les viene bien, ¿no? Es que la justicia no funciona así, es que la justicia es siempre: cuando te gusta, bien, y cuando no, también. Es lo que tiene que vivamos en democracia, pero ustedes no lo entienden. Unos días el Tribunal Superior de Justicia es buenísimo, se levantan a aplaudirle, y en otros es malísimo y hay que desobedecerlo.

Es una anomalía, también, insisto, porque es obsoleto, porque es perjudicial y porque ustedes mismos lo ponen de manifiesto cuando para sus hijos escogen escuelas bilingües o trilingües. Porque no quieren para los hijos de los demás lo que quieren para los suyos, es que es puro egoísmo –es puro egoísmo– y además hipocresía también.

Es una anomalía, además, también porque no es de éxito, y nadie se lo cree, porque los resultados no son buenos. ¿Qué pruebas tienen ustedes para acreditar que los alumnos catalanes tienen el mismo nivel de castellano que, por ejemplo, los alumnos de Burgos? Ninguna –ninguna. Porque ustedes hablan de las pruebas PISA y las pruebas PISA es que se hacen todas en catalán. O si no les puede pasar como me pasó a mí en una entrevista, en Catalunya Ràdio, donde la presentadora, para demostrar los grandes resultados en competencias lingüísticas de los alumnos, me habló de las pruebas Cangur, que son pruebas de cálculo. ¡Por favor!, es que una se queda atónita ya con según qué datos que ustedes nos vienen a dar. Insisto, ustedes

tienen que mentir porque no tienen argumentos, porque no tienen. Han tenido que hacer una ley *ad hoc* y un decreto *ad hoc* para saltarse la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña.

Ustedes dicen también aquí que los niños ya aprenden castellano en la calle, que no hace falta dar castellano en clase porque aprenden castellano en la calle. Pues, nada, esto es como si en los colegios alemanes ahora vinieran y dijeran: «mira, vamos a dar solamente dos horas de alemán, porque, total, como el alemán ya lo aprenden en la calle». Pues ¿ustedes ven lo absurdo del argumento?, que es que se cae por su propio peso.

Y además es que aquí no se trata de venir y de aprender lo que ya aprendemos en la calle o lo que uno aprende en su casa. Se trata de salir con un registro, con un nivel culto, tanto de castellano como de catalán. Y, por supuesto, si ya nos pudiéramos poner también las pilas con el inglés, pues muchísimo mejor.

Nos dicen, han insistido hoy aquí, que es que salen hablando perfectamente castellano y catalán. ¿Pero cómo van a salir hablando perfectamente castellano con dos horas en primaria, con tres horas en secundaria, con cero horas en la infantil? Si es que entran hablándolo –entran hablándolo. ¿Por qué? Porque en la historia de la humanidad, cuando la gente no se escolarizaba, ¿saben qué pasaba? Que hablaban idiomas, hablaban lenguas; algunos hablaban incluso más de una. ¿Cómo lo explican esto? Bueno, pues porque lo digo, porque lo que pretendemos con la escuela es que salgan con un registro culto, insisto, con un registro culto.

Más cosas: es una anomalía también, porque además es que genera desigualdades sociales. Resulta que si tienes dinero te puedes escolarizar en un colegio bilingüe o trilingüe, y si no, pues, te aguantas y te escolarizas en la pública monolingüe. Y ya lo dijo la señora Colau: «El que quiera estudiar en castellano que coja y se lo pague.» Claro que sí, hombre, el partido de la gente, que es que es de chiste –de chiste.

E, insisto, hay además muchísimos estudios, como por ejemplo la Fundación Bofill, que creo que no es sospechosa de ser del Partido Popular, que demuestran que los castellanohablantes sacan peores resultados en todos los estratos socioeconómicos. Lo dice el estudio de la Fundación Bofill, lo dice también el estudio hecho por Convivencia Cívica, lo dice también el informe Calero y Choi, que lo citaba también el diputado que me ha precedido, y estos son datos –datos– informes, no opiniones ni falacias, como lo que hacen ustedes aquí.

Por tanto, nosotros hoy evidentemente nos vamos a posicionar en contra de las enmiendas y a favor de la educación, de los derechos y de las oportunidades de nuestros alumnos.

Muchas gracias.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació conjunta de les quatre esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'han presentat.

Així doncs, comença la votació.

Amb 110 vots a favor, 16 en contra, 2 abstencions i 1 persona que no ha votat, atès que les esmenes a la totalitat de retorn han estat aprovades, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Suspenem el Ple fins a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, el conseller de Territori i el conseller de Salut.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Molt bé. Reprenem la sessió amb el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de resolució sobre l'exercici del dret de petició davant el Parlament Europeu amb relació al ciberespionatge polític per mitjà del programari Pegasus.

Proposta de resolució sobre l'exercici del dret de petició davant el Parlament Europeu amb relació al ciberespionatge polític per mitjà del programari Pegasus

250-00875/13

Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. En primer lloc, intervindran els quatre grups parlamentaris propo-sants. Posteriorment, intervindrà la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. El temps d'intervenció serà de deu minuts per grup.

En primer lloc, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Bé; bona tarda, vicepresidenta i membres de la Mesa, diputats i diputades. Com saben, el «Catalangate» és el cas de ciberespionatge polític documentat més gran de la història. Forma part de la política repressiva que l'Estat espanyol aplica contra el moviment independentista català d'ençà del referèndum de l'1 d'octubre i de la declaració d'independència que va fer aquest Parlament el 27 d'octubre del 2017. Una repressió que encara perdura avui en dia, cinc anys després d'aquests fets, i que, sens dubte, constitueix l'ofensiva més gran del Regne d'Espanya després de l'efectuada al llarg dels quaranta anys de la dictadura del general Franco. Una política repressiva que ha estat l'única resposta que tots els poders públics de l'Estat espanyol, tant l'executiu, tant el legislatiu com el judicial, han donat davant d'un projecte polític que és democràtic, que és no violent i que compta amb milions de persones al seu darrere.

Aquesta és la realitat. I és una realitat indiferent al color del Govern de torn a l'Estat espanyol, bé sigui socialista o popular, bé sigui vermell o bé sigui blau. I també és una realitat que la resposta del Govern espanyol i de la majoria dels seus representants al Congrés dels Diputats ha estat decebedora. Des del passat mes d'abril han negat la major i han impedit o boicotejat qualsevol tipus d'investigació i assumpció de responsabilitats; una resposta políticament infantil i que suspèn qualsevol test de democràcia.

Sortosament, a Europa hi ha institucions democràtiques, com el Parlament Europeu, que sí que es prenen seriosament els principis democràtics i el respecte als drets dels ciutadans de la Unió Europea. Així, a diferència del Congrés dels Diputats o del mateix Govern de l'Estat, el Parlament Europeu té en funcionament una comissió per investigar l'ús d'aquests i altres programes espia i determinar si el seu ús ha infringit la legislació de la Unió Europea i els drets fonamentals.

A principi del mes de novembre, el Parlament Europeu va publicar l'informe preliminar de la comissió Pegasus respecte als casos d'espionatge a la Unió Europea. És un informe públic que qualsevol dels diputats d'aquest Parlament pot accedir-hi fàcilment, descarregar-se'l per internet i llegir-ne les seves conclusions preliminars. Unes conclusions que, després de vuit mesos de feina, exposen un punt de vista totalment oposat als plantejaments de l'Estat espanyol i d'on surt una llarga llista de punts vergonyosos també per a l'Estat espanyol en relació amb les mancances del funcionament de l'estat de dret i dels principis democràtics més elementals.

Repassem què diu exactament respecte a l'Estat espanyol, aquest informe, i com Espanya aprova quan es tracta d'anar en contra dels drets fonamentals i les llibertats, i com suspèn quan es tracta d'abanderar la democràcia.

U. El Govern espanyol va ser probablement el primer client de la Unió Europea del Grup NSO, que comercialitza Pegasus. Són els primers de la classe en espionatge digital, els alumnes avantatjats.

Segon. L'Estat espanyol és l'estat de la Unió Europea que ha tingut una actitud més obstruccionista amb la investigació. De fet, és l'únic estat que no ha respost i no va respondre a la petició d'informació de la Comissió Europea sobre l'espionatge Pegasus. Són els últims de la classe en col·laboració institucional i retiment de comptes.

Tercer. D'acord amb els diversos indicadors, s'assumeix que l'espionatge de les víctimes catalanes va ser dut a terme per les autoritats espanyoles, sobretot en relació amb el referèndum sobre la independència de Catalunya del Primer d'Octubre i els esdeveniments posteriors. És a dir, el Parlament Europeu constata que són els dolents de la classe, els de l'«a por ellos» contra independentistes.

Més coses. Quart. Una anàlisi detallada dels atacs mostra un patró clar: són els buscabregues de la classe. Resulta que, casualment, la majoria dels atacs del «Catalangate» coincideixen i es relacionen amb moments de rellevància política, com ara procediments judicials contra independentistes catalans, mobilitzacions ciutadanes democràtiques o bé procediments electorals. Però no només, i el que encara és més greu, aquest espionatge inclou també les converses d'advocat-client d'un pres polític en la vigília del seu judici, o converses amb representants polítics exiliats fora de l'Estat espanyol i que ara, a més, són diputats al Parlament Europeu.

I cinquè, per últim. Aquest informe preliminar fa una crítica descarnada a que les actuacions del CNI i els secrets d'estat es regeixin per una llei franquista del 1968. Matrícula d'honor en nostàlgia i suspès en transparència. I faig un apunt abans que els sospitosos habituals comencin a posar en qüestió aquest informe, perquè –ho cito textualment– han dit que sembla que l'hagin redactat els independentistes catalans. Els recordo que la ponent de l'informe és l'eurodiputada Sophie in 't Veld, del grup liberal Renew Europe, on també hi ha els eurodiputats de Ciutadans. De fet, el senyor Jordi Cañas n'és el seu vicepresident.

Així doncs, la proposta de resolució que avui sotmetem a la seva consideració i que votarà el Parlament de Catalunya és ben clara: denuncia l'espionatge contra independentistes catalans per part de l'Estat espanyol, per part d'autoritats de l'Estat espanyol; en segon lloc, demana al Parlament Europeu que acordi la prohibició total i immediata de l'ús del sistema Pegasus i similars a tota la Unió Europea, i sol·licita que una representació de diputats del Parlament de Catalunya pugui comparèixer al Parlament Europeu per donar el seu testimoni i denunciar que l'Estat espanyol espia il·legalment i premeditadament independentistes. Una opció, ho repeteixo, política, democràtica, pacífica, no violenta i que és majoritària a Catalunya.

Aquest és un afer europeu, i el Parlament i els tribunals europeus ho tenen clar. I Espanya juga en camp contrari, amb àrbitres independents i en un estadi on sí que hi ha justícia. La repressió i l'espionatge il·legal que l'Estat espanyol exerceix contra els independentistes pretén aturar-nos. Però aquesta no és una opció. Des de Junts per Catalunya, ni ens aturarem ni ho deixarem córrer, sinó que persistirem i guanyarem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda, diputats, diputades. Els demanem avui que votin favorablement aquesta proposta de resolució que hem presentat diversos grups de la cambra, aquesta proposta de resolució sobre l'exercici del dret de petició davant del Parlament Europeu amb relació al ciberspionatge polític per mitjà del programari de Pegasus. Tal com explicava el diputat Rius, a la proposta de resolució s'hi demanen diverses coses. Entre moltes de les coses que es demanen hi ha poder comparèixer a la Comissió de Peticions del Parlament Europeu com a la comissió d'investigació encarregada d'examinar l'ús del programa espia de vigilància de Pegasus, per exposar el que ha passat en aquest país amb la persecució del moviment independentista, amb la monitorització d'un col·lectiu, monitorització feta únicament i exclusivament amb motiu d'una opció política.

La necessitat d'aquesta compareixença és innegable. Cal tenir un canal d'accés directe tant al propi Parlament Europeu com també amb els actors polítics que es mouen en el Parlament Europeu, i més si tenim en compte que no només l'Estat espanyol ha utilitzat Pegasus, sinó que altres estats també han recorregut a aquest espionatge massiu i perquè també els delictes comesos a través de les noves tecnologies tenen una innegable dimensió transfronterera.

Sabem que l'espionatge patit pels representants públics, polítics, advocats, membres de la societat civil, ha suposat no només la conculcació de drets fonamentals de les persones directament afectades, sinó que ha posat en risc el propi sistema democràtic per la responsabilitat de les persones espiades, a través inclús del qual s'ha pogut arribar a manipular processos de presa de decisions polítiques i inclús, per què no, a manipular eleccions.

Sabem –i això és un fet innegable– que l'espionatge s'ha portat a terme. I s'ha portat a terme perquè hi ha informes de Citizen Lab, vinculat a la Universitat de Toronto, que així ho avalen. Informes de reconeguda solvència internacional, tot i els intents –entre cometes– «fallits» per part de les autoritats espanyoles per desprestigiar-los. També hi ha informes d'Amnistia Internacional. També el propi Govern espanyol, que, en boca de la directora del CNI, la senyora Paz Esteban, va reconèixer explícitament que es van espiar divuit persones. També perquè treballadors d'NCG han manifestat públicament que l'Estat espanyol era client d'aquesta empresa israeliana que comercialitzava aquestes eines d'espionatge. I també tenim les conclusions preliminars de la comissió d'investigació del Parlament Europeu; feta, aquesta comissió, per la petició de 290 diputats.

L'Estat espanyol pretén que passem pàgina, però els fets són massa greus i no estem disposats a passar pàgina. Cal documentar absolutament tot el que ha passat i exigir garanties de no repetició. Serà difícil provar tot això, tant per la tecnologia utilitzada com també per la posició de privilegi i domini amb què actuen els actors implicats. Per una banda, els serveis secrets espanyols, que actuen amb informació reservada i sense haver de donar compte gairebé a ningú. I, per l'altra, Israel, un *hub* d'empreses d'espionatge. Tot i això, tot i les dificultats, és imprescindible arribar fins al fons.

Efectivament, serà difícil aclarir fins on va arribar el Regne d'Espanya en la seva connivència amb els mercenaris de l'espionatge, quants diners dels fons reservats s'hi van destinar, quines contrapartides no econòmiques jugaven a la partida, l'abast de les interceptacions, quina informació..., com es va manipular aquesta informació i quin ús se'n va fer, fins on arriben les responsabilitats dels càrrecs del Govern espanyol que van avalar políticament totes aquestes tasques d'espionatge. El fet és que, com tots vostès saben, ni el Congrés ha volgut entrar a investigar res ni la fiscalia tampoc.

De fet, la setmana passada compareixia el fiscal, el que està a sobre de la cúspide fiscal a Catalunya, i ens deia... Quan exposava la memòria, evidentment, no va fer cap tipus de referència a aquest fet, però després, en el torn de preguntes, es va limitar a dir que, bé, que ja hi havia uns procediments judicials engegats i que, bé, que la fiscalia allà, doncs, ja mostraria la seva posició. El cert és que ni els procediments judicials avancen, perquè els tribunals ara alleguen una falta de competència en la investigació, ni la fiscalia té una posició contundent en un tema tan greu.

Per tant, no, com ja hem dit altres vegades, a l'Estat espanyol, per aclarir el que ha passat, ni hi és ni se l'espera, perquè, al nostre entendre, la investigació interna del CNI, o la feta pel Defensor del Pueblo, o la convocatòria de la Comissió de Control de Crèdits Destinats a Despeses Reservades, de cap de les maneres es poden considerar com a elements de cap tipus d'investigació. Per què? Doncs perquè sempre s'utilitza el comodí de la seguretat nacional, que la seguretat nacional no possibilita cap tipus d'investigació.

Nosaltres el que entenem és que és illegal aplicar la doctrina de la seguretat nacional a les persones amb ideologia independentista, perquè la seguretat nacional té a veure amb terrorisme i amb crim organitzat, i no amb processos pacífics d'emancipació nacional. Per tant, el que ens toca és donar altaveu, amplificar el coneixement del que ha passat a tots els espais on sigui possible. I, per això, és important també treballar en aquesta pota europea, perquè les tendències antidemocràtiques són molt llaminereres, i més si, com el que està passant, no tenen cap tipus de conseqüència.

En aquesta proposta de resolució, també s'hi demana que el Parlament Europeu arbitri totes les eines legislatives i els mecanismes de control imprescindibles perquè es garanteixin els drets fonamentals dels ciutadans de la Unió. Es dona molt pes aquí a les institucions europees que legislin. I, amb relació a això, nosaltres volem fer una consideració: que de legislació europea ja n'hi ha, hi ha instruments legals per fer front als intents d'atacar els drets a la intimitat i a les comunicacions de les persones. També hi ha un cos jurisprudencial que parla d'això. Hi ha un cos jurídic fet pel Tribunal de Luxemburg, també pel Tribunal Europeu de Drets Humans d'Estrasburg. Són moltes les coses que es plantegen: la impossibilitat d'utilitzar mecanismes de vigilància massiva; la necessitat de poder dur a terme controls cas per cas, que es mesuri la proporcionalitat; que tot això tingui un control posterior... Però el que passa és que el Parlament Europeu, efectivament, ha de legislar. Però el problema és que s'ha deixat espais de no regulació vinculats a la defensa dels estats, i això és el que hem de posar, sobretot, sobre la taula.

L'Estat espanyol, quan utilitza aquestes eines, les utilitza perquè hi ha uns marcs d'estratègies de defensa, d'estratègies de seguretat nacional. I, d'acord amb la llei i el CNI, d'acord amb la pràctica dels cossos d'espies, l'independentisme és un objectiu en matèria antiterrorista, perquè així està reconegut en tots els documents que s'han fet públics. Perquè tot ho justifiquen en termes de seguretat nacional i en la comprensió que l'Estat espanyol fa de la integritat territorial.

Per tant, si anem demanant que es legisli, però no traiem l'independentisme com una amenaça terrorista o com una amenaça per a la seguretat nacional, que és com la relata Espanya al món i com se la relata a ella mateixa, no ens en sortirem, perquè la resta d'estats donaran cobertura a que això s'utilitzi en termes de defensa. Perquè l'àmbit de la defensa de la seguretat nacional dels estats sempre queda com a mal menor que permet justificar totes les vulneracions de drets fonamentals. I aquí, per nosaltres, és on tenim la batalla, és on hi ha el problema: en com el Regne d'Espanya entén l'independentisme. Perquè utilitza les eines que fa servir contra el terrorisme i contra el crim organitzat. Aquestes eines són les mateixes que utilitza contra l'independentisme.

Per tant, hem de procurar legislacions fortes, sí, que evitin l'espionatge massiu de les comunicacions personals, però el que també és imprescindible és que s'acabi

l'equiparació de la dissidència política com una qüestió anàloga a la del terrorisme i el crim organitzat. Perquè això és el que actualment està fent l'Estat espanyol.

Per totes les consideracions que hem fet i per tots els punts que hi ha a la proposta de resolució, els demanem que votin favorablement aquesta proposta de resolució. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies vicepresidenta. Diputats, diputades, jo seré bastant breu. No, no esgotaré els deu minuts que tenim, perquè, a més a més, en realitat ja hem parlat d'aquest tema diverses vegades en aquest hemicicle i, sobretot, perquè també hi ha una comissió d'investigació que justament té l'objectiu, amb diputats i diputades d'aquest Parlament, d'esclarir, de treure les informacions necessàries i de prendre les conclusions que calguin per poder fer front al que estem denunciant avui.

Nosaltres creiem que aquesta proposta de resolució, com les anteriors, com altres vegades que hem parlat del tema, no hauria d'haver arribat aquí perquè això no hauria d'haver passat mai. Perquè no hi ha cap manera de justificar aquest ús: un espionatge il·lícit i illegal contra persones, en aquest cas persones pertanyents a partits i al moviment independentista, per la seva posició ideològica i per les seves accions dintre del que seria la seva actuació política.

Per tant, creiem que qualsevol força democràtica hauria d'estar d'acord que no s'haurien de cometre més aquests espionatges, que s'han de prendre mesures perquè això no torni a passar, que s'ha d'investigar per què va passar i que s'han de depurar les responsabilitats necessàries pel que va passar. I segurament hi ha una cosa que diferencia la resta dels grups proposants d'aquesta proposta de resolució de nosaltres, és el fet que nosaltres pertanyem ara, sí, formem part del Govern de l'Estat; no tant quan es va produir l'espionatge, però ara sí.

I, com a part d'un espai que forma part d'aquest Govern de l'Estat, jo els hi dic que tenen tot el nostre suport –i a més ho hem demostrat de sobrades maneres al Congrés dels Diputats– per investigar, per aclarir, per depurar responsabilitats i perquè això no torni a passar. I perquè no s'entendria tampoc que ara votin en contra gent que en el seu moment el seu partit, al Parlament Europeu, va votar a favor d'investigar quan es va denunciar l'ús de Pegasus per part de països com Hongria i Polònia.

Per tant, si no ens agrada que utilitzin Hongria i Polònia aquest tipus de programari, no ens hauria d'agradar tampoc que l'utilitzi l'Estat espanyol. Perquè, a més a més, els software d'espionatge els carrega el diable i ara l'utilitzen contra els que tu estàs en contra, però aviat el poden utilitzar contra tu mateix. I, de fet, mentre estaven sortint a la llum les investigacions que posaven de manifest l'ús de Pegasus contra dirigents i contra líders polítics, també va aparèixer la informació que també s'havia utilitzat contra el president del Govern, el senyor Pedro Sánchez, i contra el mateix ministre de l'Interior, el senyor Marlaska. Qui el va utilitzar? Doncs una nova investigació que també s'hauria d'encarregar a la Unió, al Parlament Europeu, perquè les informacions que van sortir del que parlaven és que en el moment en el que es van fer aquestes investigacions hi havia una situació de conflicte amb el Govern del Marroc, i que potser podria ser que el Govern del Marroc, dintre de la seva estratègia geopolítica, utilitzés també aquest tipus de programari per espionar, en aquest cas, el Govern de l'Estat espanyol. Per tant, ningú està lliure de que s'utilitzin aquests tipus d'espionatge contra un mateix. Per tant, tots i totes, per voluntat, per qualitat i per honestedat democràtica, hauríem d'estar d'acord en que això s'investigui, que es reguli i que s'aprovin les lleis necessàries perquè això no segueixi passant.

Però no només això; sí que també són conegudes les relacions fluïdes en cooperació en matèria militar i de seguretat que té el Govern del Marroc amb el Govern d'Israel. I aquí hi ha un altre punt de connexió que tampoc els hi sorprendrà que el tregui, i és qui produeix i qui autoritza la venda d'aquest tipus de programari. El produeixen empreses israelianes i l'autoritza, la seva comercialització, el Govern d'Israel. Per tant, no és només intervenir en el moment final de l'ús d'aquests programari, sinó també intervenir en el moment inicial. Comencem prohibint-ne la producció; comencem prohibint que es produeixin aquests tipus de *software*. Perquè la millor manera de que ningú tingui les temptacions i els recursos per utilitzar-los és que no existeixin. I si hi han governs que els produeixen, malgrat que la Unió Europea legisli en aquest sentit, doncs fem les investigacions, les accions i les sancions necessàries perquè això no torni a passar.

Estem parlant de l'espionatge protagonitzat per l'Estat espanyol contra líders i dirigents, el que es coneix com el «Catalangate», però podem parlar d'altres tipus d'espionatge. Tampoc no fa gaire que van sortir investigacions per part de la Directa que posaven de manifest que també s'havia utilitzat espionatge i s'havia utilitzat suplantació d'identitat d'organitzacions socials i d'organitzacions vinculades a l'esquerra independentista, i que això, segons les informacions que apareixien –i ara mateix hi ha un procés judicial en marxa–, hi havien direccions IP relacionades amb el CTTI i amb els Mossos d'Esquadra. Per tant, siguem tots conscients de la denúncia i la investigació de quan som víctimes de l'espionatge, però fem-ho també a l'hora de comprometre'ns a no utilitzar aquest tipus de mecanismes per perseguir l'activisme i la dissidència política.

Nosaltres presentem aquesta proposta de resolució i hi votarem a favor. Creiem que el Parlament Europeu ha de poder escoltar el Parlament de Catalunya per haver estat víctima d'aquest tipus d'espionatge. També creiem que seria interessant, per exemple, que en les investigacions i en les tasques que faci la comissió d'investigació del Parlament..., potser una de les resolucions seria veure quants diputats i diputades d'aquesta cambra han estat espiats pel programa Pegasus, perquè en sabem uns quants gràcies a una investigació externa. Però potser el paper del Parlament de Catalunya hauria de ser també investigar i demostrar quants dels membres d'aquesta cambra ho han estat. Perquè potser també ens sorprendríem de quanta gent està dintre d'aquest espionatge.

Per tant, com insistim i com diem, tots podem ser víctimes de l'espionatge i tots en podem ser còmplices si no anem amb cura. Presentem aquesta proposta de resolució per anar-ho a explicar al Parlament Europeu, perquè creiem que s'ha de legislar, que s'ha de regular i que s'ha de sancionar a qui el faci servir.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bé, de fet, som quatre els grups proposants, i parlar el darrer sempre fa que, moltes vegades, doncs, et quedis sense arguments perquè ja han estat esmentats per la resta, i no es tracta d'anar-los reiterant, però crec que hi han alguns apunts que podem fer i que entenem que poden ser interessants.

La promoció d'aquesta proposta de resolució obeeix a la necessitat imperiosa, en aquest cas, de representants públics dels ciutadans de Catalunya, de trobar eines per defensar els drets civils i polítics dels ciutadans d'aquest país. És ben evident –abans s'ha dit–, dels obstacles judicials que hem trobat a l'hora de denunciar aquesta problemàtica en els tribunals, el fet de que existeix una doble velocitat pel que respecta a les causes obertes a aquest respecte.

La denúncia que s'ha fet per part del Govern espanyol, pel fet d'haver estat espia per Pegasus, suposadament, per una potència estrangera, o potser, no?, per algun organisme propi de l'Estat, doncs és, certament..., es coneix davant dels tribunals de Madrid i va a una velocitat de creuer molt elevada. En canvi, les denúncies que al seu dia van formalitzar companys nostres –el propi expresident del Parlament, Roger Torrent, o qui va ser al seu dia, en aquest cas, conseller d'exterior, Ernest Maragall–, certament, han estat més d'un any parades al jutjat. I només s'han reprès tímidament les actuacions en seu judicial quan hi ha hagut una allau d'informació que venia a verificar aquella circumstància que s'havia denunciat al seu dia per The Citizen Lab, de la Universitat de Toronto, respecte de que hi havia una vulnerabilitat a la seva aplicació de WhatsApp que va permetre entrar en el seu dispositiu mòbil, i que, fins a dia d'avui, pel propi informe preliminar, en aquest cas, de la comissió d'investigació de l'afer Pegasus al Parlament Europeu, com bé s'ha dit per la companya Vinyets..., a dia d'avui ja hi ha la determinació de que, com a mínim, seixanta-cinc persones vinculades al moviment independentista, no només polítics, també –qualcom que, des del nostre punt de vista, és gravíssim– professionals del dret que es dedicaven a la defensa d'aquestes persones davant dels tribunals, han vist interceptada la seva comunicació.

I no només la comunicació, perquè parlem d'una vulneració concreta, que algú pot entendre ociosa perquè entra dins dels paràmetres habituals de la intercepció de comunicacions, com pugui ser l'escolta de comunicacions. Estem parlant d'un tipus de *software*, un *spyware*, que el que fa és envair totalment la privacitat de les persones. Crec que ho hem dit moltes vegades; estem parlant d'un dispositiu en el que, a dia d'avui, tota la nostra privacitat –la nostra vida laboral, la nostra vida familiar–..., les instantànies de la nostra vida que a diari fem –anant al teatre com vam fer ahir, però en qualsevol altra circumstància–, que pertanyen a l'esfera de la privacitat de les persones i que per re no ha de ser objecte d'intromissió per cap tercer. I menys amb un mecanisme que no pot ser validat en dret. Perquè no existeix cap referent jurídic que pugui validar una intromissió en tota la privacitat d'una persona sense cap mena de límit i que serveixi, com bé fem palès en aquesta proposta de resolució, fins i tot per fer investigacions prospectives, per dotar-se d'informació privada o, fins i tot, com també ha esmentat algun altre dels portaveus que m'han precedit, per tenir coneixement previ del posicionament polític de determinades formacions. Per exemple, en unes negociacions d'investidura d'un cap d'estat, en aquest cas d'un president del Govern com pugui ser l'espanyol, tenir una informació prèvia de quin és el posicionament d'algú com l'honorable president del nostre país, que ha vist interceptades les seves..., ha vist envaïda la seva privacitat, ha vist que amb aquest *spyware* s'ha tingut accés a tota la seva privacitat en aquest dispositiu.

Va ser la nostra portaveu, la diputada Marta Vilalta, qui en aquest període de sessions va portar una moció en aquest plenari interpellant els grups, fent avinent la necessitat de trobar eines dins del nostre reglament que ens permetessin defensar tots aquests drets. Ens vam emparar en l'article 203 del Reglament i, en aquest cas, com avui, vam obtenir l'aval de fins a tres grups parlamentaris que s'han sumat a aquesta proposta i que han fet les seves aportacions i que agraïm..., doncs, home, saben que aquest agraïment és del tot sincer.

Però trobem a faltar més adhesions; més adhesions, perquè entenem que és quelcom que hauria d'interpellar a tots els demòcrates. Perquè ara la diputada Segòvia, que m'ha precedit, n'ha fet una referència, però és que és la veritat absoluta; és a dir, avui estem parlant de l'afectació dels drets d'una sèrie de diputats que tenen una ideologia independentista, però demà poden ser qualsevol de vostès, o qualsevol dels seus familiars. I crec que és la nostra obligació com a polítics posar remei a aquestes circumstàncies i garantir els drets dels ciutadans, que són el pilar fonamental de qualsevol estat democràtic.

És per això que amb aquest mecanisme, el de l'article 203, el que fem és interpel·lar el Parlament Europeu perquè hi ha una afectació de quelcom que és competència seva, la Carta europea dels drets humans, perquè el Tractat de la Unió, en el seu article 2, preveu la defensa de tots aquests drets. I com bé diu la nostra consellera d'exterior, existeix un principi, que és el de subsidiarietat, que és aquell que obliga la Unió Europea a defensar els drets de tots els ciutadans que en formen part, fora de l'esfera d'actuació que puguin emprendre els estats membres.

I, en aquest cas, existeix un, des del meu punt de vista, lamentable grup d'estats que a dia d'avui veu qüestionada la seva pràctica en aquest àmbit. Estem parlant de Grècia, estem parlant de Xipre, estem parlant, en aquest cas, de Polònia, d'Hongria –els dos darrers, referents, sobretot referents, en l'àmbit de la protecció de drets– i d'Espanya. I entenem que, en tant que aquesta justícia, en tant que la defensa dels drets no la podem trobar en l'Estat espanyol ni en l'esfera política, per les barreres polítiques, a una comissió d'investigació en el Congrés dels Diputats..., i ara mateix la diputada de Segòvia...: «Bé, tenim una comissió d'investigació al Parlament.» Sí, però sabem que aquest àmbit també ja ha estat blindat, perquè tenim un dictamen del Consejo de Estado que fa que totes aquelles persones que tenen responsabilitats públiques al Govern espanyol o a l'Administració pública espanyola no hagin de comparèixer davant de les comissions d'investigació d'aquest Parlament. I vostès ho saben tan bé com nosaltres. I, per tant, que tinguem una comissió d'investigació, home, jo crec que ens dignifica com a Parlament, perquè és la nostra obligació, però tots som conscients que té mancances profundes en tant que ja la pròpia arquitectura jurídica de l'Estat espanyol ha fet previsió d'aquelles eines que havien de servir perquè aquestes persones no vinguin a retre comptes davant d'aquesta càmera, que hauria de ser la seva obligació com a demòcrates.

Per això, és per això que ens veiem obligats, advocats a instar el Parlament Europeu. I ho fem pels canals que tenim. I, en aquest cas, tenim un canal, que és presentar una sol·licitud a la Comissió de Peticions..., que som conscients que serà difícil que pugui reeixir, perquè a dia d'avui, lamentablement –lamentablement, o perquè el joc de la democràcia és així–, doncs, té una presidenta, en aquest cas, del Grup Popular, la senyora Dolors Montserrat, que som conscients que posarà tots els impediments possibles perquè aquesta petició no pugui cursar-se adequadament. Però nosaltres..., la nostra obligació és persistir i perseverar. I no només en aquest àmbit, sinó també en el de l'alliberament nacional. Segur que ens en sortirem, no? I per tant, perseverarem.

Donem compte, en aquest cas, al Parlament Europeu de que les eines legislatives amb les que comptem –és evident, no?, és una prova empírica– no serveixen perquè fem prevenció d'aquestes pràctiques abusives per part dels estats. Per tant, demanem que el Parlament interpelli la comissió perquè faci una proposta legislativa per regular aquests àmbits i que, per tant, tinguem un control i una fiscalització prèvia d'aquestes pràctiques, i no un control *a posteriori*, que és evident –s'està demostrant– que no és suficient ni dona resposta a la demanda o a l'exigència de protecció dels drets humans que haurien de fer amb uns estàndards democràtics elevats com són els que aspirem a tenir en aquest Parlament.

I també, alhora, doncs evidentment, documentalment, elevem l'informe no només de Citizen Lab, també el de la pròpia sindicatura de greuges, que fa una anàlisi molt acurada de totes aquestes circumstàncies, i amb tota aquesta documentació també demanem poder salvar també un altre vet, un altre vet que s'ha imposat no només a aquest Parlament, sinó també al seu president, és el fet de poder-se fer escoltar a la comissió d'investigació de l'afer Pegasus en el Parlament Europeu. I, per tant, demanem, doncs, que se'ns permeti comparèixer davant de la comissió d'investigació de l'afer Pegasus, no només per donar aquestes explicacions, sinó aquelles que els grups parlamentaris entenguin que és avinent i necessari fer.

Tot això per què? Tot això perquè volem una Europa que sigui garant dels drets civils i polítics dels seus ciutadans, que segueixi sent un referent mundial en la defensa de la llibertat i la democràcia, i que rebutgi de pla tots els tics i pràctiques autoritàries i demofòbiques que lamentablement planen sobre el continent; també en els estats que, com l'espanyol, gosen autoproclamar-se democràcies plenes.

La defensa de tots aquests drets fonamentals és el nostre deure com a representants del poble de Catalunya. Interpellar el Parlament Europeu és allò que pertoca com a ciutadans europeus, quan no es protegeixen drets ni s'imparteix justícia en l'Estat del que encara avui, malauradament, formem part, Espanya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per posicionar-se, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Oscar Aparicio Pedrosa.

Oscar Aparicio Pedrosa

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputades. En primer lloc, saludar i enviar el nostre recolzament al senyor Terrades, que és qui havia de participar avui en aquest debat i, lamentablement, per una indisposició, doncs no pot defensar el punt. Jo crec que ho hagués fet perfectament, perquè, a més, amb el tema que estem tractant, a l'habitual flegma i ironia britànica, típicament britàniques que tenen els seus discursos, se li havia afegit, a aquesta indisposició, a aquest refredat, una veu com la del presentador de la BBC, en Hugh Andrews, i hagués estat una combinació molt adient per fer-ho. Em toca fer-ho a mi; ho faré a la meua manera i espero estar a l'alçada.

I el debat que avui se'ns proposa en aquesta proposta de resolució a mi em feia pensar molt en la pel·lícula *El dia de la marmota*, perquè en aquest Parlament, en diferents comissions, també en aquest plenari, hem fet aquest debat en múltiples ocasions, segurament canviant-ne la vestimenta, canviant-ne el motiu, però al final, tot, per arribar a una conclusió que alguns ja tenen: que Espanya no és un estat democràtic. Abans ho feien amb altres temes, ara amb el tema del presumpte espionatge del Pegasus. Per tant, permetin-me que comenci per aquí.

Tots els informes mundials situen la democràcia espanyola com una democràcia avançada, equiparable a les europees i mundials, i on es persegueixen els delictes, no les idees. De fet, això jo crec que es demostra al dia a dia. En aquest Parlament, el govern, la majoria és independentista; el Govern de la Generalitat és independentista; quatre diputacions provincials, d'una manera o d'una altra, estan governades per partits independentistes. Així és com passa en múltiples consells comarcals i municipis del país. Per tant, jo crec que està clarament acreditat que l'Estat espanyol és una democràcia.

De fet, com a molts països europeus, a Espanya qualsevol intervenció de les comunicacions es troba regulada per llei, i aquestes han de tenir un aval previ dels jutges competents. I, de fet, és això el que ha passat en aquest cas, que de les seixanta-cinc imputacions que es comenten en aquests informes i en aquesta proposta de resolució, les divuit que han estat reconegudes pel Centre Nacional d'Intelligència han estat avalades pel jutge del Tribunal Suprem.

Però a mi em sembla i a nosaltres ens sembla que als grups que proposen aquesta proposta de resolució no els interessa massa la veritat; no els interessen tampoc les llibertats públiques que diuen habitualment quan pugen al faristol. Només interessa desgastar l'Estat espanyol. Ho fan amb una espècie de teories conspiratives, que, com en totes elles, amb unes aparences de veritat absoluta, agafen uns fets i n'extreuen unes conclusions que no aguanten cap revisió crítica.

El senyor Rius ha vingut i aquí, en aquest faristol, ja ha comentat que tots els poders de l'Estat estan al darrere d'aquest presumpte espionatge. És veritat que ha citat l'informe de l'eurodiputada Sophie in 't Veld; però, clar, aquest informe, si vostè se

l'ha llegit –que entenc que sí, perquè ens ha dit que sí i no tinc per què dubtar-ho–, cita vint-i-nou vegades l'informe del col·lectiu Citizen Lab; cap, la resta d'informes que contradiuen el Citizen Lab. Això ja dona una composició de lloc.

Per tant, entrarem a valorar l'informe de Citizen Lab, que cap de vostès, o com a mínim els quatre grups que m'han precedit i que formaven part d'aquesta proposta, ho ha fet. Venen a dir que el Citizen Lab és un organisme independent i imparcial; però res més lluny de la realitat. Citizen Lab és un observatori que ja va ajudar a l'octubre del 17 el moviment independentista, que està constituït més per membres del sector polític que no pas del científic. Però, a banda de qui conforma Citizen Lab, centrem-nos en aquest informe; aquest informe que per molta part de la comunitat científica ha estat qüestionat. I ha estat qüestionat perquè fa servir una metodologia que no està contrastada, perquè dona falsos positius, perquè utilitza una eina de detecció pròpia i, a més, ha impedit que tècnics independents comprovin aquesta fiabilitat tècnica d'aquesta eina, així com també per la poca transparència en les dades utilitzades per obtenir aquestes conclusions finals.

Citizen Lab no ha explicat com arriba a la conclusió que els telèfons estaven infectats, com arriba a atribuir aquests presumptes atacs a la tecnologia Pegasus, ni tampoc com conclou que l'espionatge ha estat realitzat per l'Estat espanyol. Però ho conclou. El programa Pegasus, així com la majoria de programes espies que hi ha al mercat, no deixen cap rastre directe de la seva infecció al terminal. És a dir, per saber si un terminal està infectat es determina de forma indirecta, observant si s'incrementa un trànsit de dades a determinades pàgines i servidors. I per què Citizen Lab ho atribueix a Pegasus i, per tant, a NSO, l'empresa propietària d'aquest programa d'espionatge? Perquè aquesta companyia ella mateixa afirma que el seu programari només el ven a estats. Per tant, interessa a Citizen Lab que sigui atribuït l'espionatge a aquesta eina.

Com dic, el mètode habitual de detecció de si un terminal està infectat és observar que hi hagi un ampli trànsit de dades, que sigui més elevat del normal. Citizen Lab, com he dit, utilitza el seu propi programari MVT Tools, que el que fa és cercar, en aquests terminals, trànsit de dades a determinats indicadors que prèviament ha posat, com són paraules, servidors, pàgines web, aquestes que Citizen Lab prèviament ha determinat que són sospitoses de pertànyer a NSO. Val a dir, però, que, com deia, cap mecanisme ni empresa externa ha verificat aquesta eina de detecció.

A més, estableix, Citizen Lab, que aquests atacs van ser portats durant el primer trimestre del 19 aprofitant-se d'una vulnerabilitat de WhatsApp, i aquest atac va fer que s'incrementés el trànsit de dades en aquestes pàgines web. Però, bé, la majoria d'aquests atacs que, segons Citizen Lab, atribueix..., es deriven dades a pàgines web de referència que en cap cas s'ha acreditat que tinguin cap vincle amb l'empresa propietària de Pegasus.

A més, cal destacar que, encara que donéssim per bo que els propietaris d'aquestes pàgines i servidors on es deriven les dades fossin d'NSO, de la propietària de Pegasus, alguns dels atacs que posa l'informe de Citizen Lab es fan en moments temporals en què els dominis d'aquestes pàgines ja havien caducat i que, per tant, no estaven operatives.

Moltes d'aquestes derivacions d'informació són posteriors a que WhatsApp ja arreglés aquesta vulnerabilitat el dia 13 de maig, per la qual cosa difícilment podia ser el mètode d'espionatge utilitzat per a la presumpta infecció, com detalla aquest informe.

Aquest mètode de detecció ha suposat que, en altres casos semblants que Citizen Lab havia acusat països d'espionatge, s'ha donat un elevadíssim nombre de casos de falsos positius, com va passar a l'Índia. I aquests falsos positius són deguts a la metodologia emprada per Citizen Lab, aquesta que us he explicat.

Molts treballs científics han demostrat que aquest mètode de detecció té moltes errades i que és fàcil que doni falsos positius. Per què? Com dèiem, el que fa és in-

troduir una sèrie de paraules, cercadors, pàgines web, que ells entenen que són propietat d'NSO. Per tant, qualsevol persona que al seu propi terminal introduís aquestes paraules, aquestes pàgines web, etcètera, donaria un fals positiu sense que de veritat hi hagués cap infecció.

A més, com deia, l'informe de Citizen Lab està ple d'indeterminacions. No es pot identificar ni determinar de quina forma s'ha fet l'atac, ni tan sols en quina data s'ha fet l'atac. En molts d'aquests casos no es pot identificar si es va accedir al terminal via SMS, via WhatsApp o via accés a determinades pàgines web. Algú podria dir que aquesta indeterminació és perquè el programa Pegasus ha utilitzat la tecnologia, que existeix, de zero clic, és a dir, una infecció sense que s'hagi hagut de clicar cap *link* en missatges de WhatsApp o SMS. Però, de ser així, les seves teories es troben amb un altre problema. Tampoc no hi ha constància que s'hagi fet amb Pegasus, ja que al mercat hi ha companyies com Quadream que també tenen tecnologia espia de zero clic, i aquesta –aquesta companyia– no limita la venda a programes als estats, com sí que afirma que ho fa NSO.

També algun company ha fet referència a l'informe del síndic. El senyor Orobítg ha fet referència a l'informe del síndic, del síndic Ribó. I em permetran que digui que és del síndic Ribó –i ho dic conscientment–, perquè la nova síndica, quan va venir a presentar aquest informe, no el va defensar. Va defensar només les conclusions en el que feia referència a que s'haurien de millorar el control judicial i els pressupostos habilitants, però no va fer cap..., no va donar cap suport a la resta de conclusions que té aquest informe del síndic.

I per què? I és evident per què ho va fer. Si vostè se l'ha llegit, o si vostès se l'han llegit, aquest informe, veuran que dona per bona aquesta tesi només en base –i així, a més, ho manifesta a l'informe; per tant, no és re que estigui extraient jo–..., ho diu en base a l'informe de Citizen Lab i d'informacions periodístiques. És evident que no ha fet cap tipus de treball i que, per tant, difícilment algú pot donar credibilitat a aquest informe.

A més, els hi recordo que l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya, que com a tal depèn orgànicament del Govern de la Generalitat, va desestimar aquestes al·legacions d'espionatge per poc creïbles i concloents. També s'ha assenyalat aquí que hi ha processos judicials oberts on es depuraran aquestes responsabilitats. Per tant, a nosaltres ens sobta que es tingui aquesta voluntat, aquest interès de continuar amb aquest tema. Perquè, en definitiva, a hores d'ara, quina prova tenim que hi ha hagut espionatge més enllà dels reconeguts pel CNI i utilitzats judicialment? Cap ni una.

Deixin el Parlament Europeu fer el seu treball i no intentin instrumentalitzar-lo políticament; el Parlament Europeu fa el seu treball amb autonomia i independència. Les autoritats espanyoles han mostrat la seva màxima col·laboració, com realitzen amb totes les institucions europees i davant una comissió de recerca en marxa per a casos que afecten a tot Europa i una dotzena d'estats membres. El Parlament català no pot ni ha de donar instruccions sobre com ha d'operar aquesta comissió de recerca, és contraproduent, falta de respecte institucional; només busca polititzar una eina que ha d'estar exempta d'interferències polítiques.

Lluny del soroll d'algunes forces polítiques, el PSC a Catalunya, i el PSOE a tot Espanya, tenen i demostren la voluntat de tornar a la política allò que els governs espanyols del PP i català de Junts i Esquerra van treure l'any 17, la concòrdia i el consens..., allunyar la política dels jutjats (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, presidenta. Lluny de dividir, de crear murs, hem de construir consensos i ponts.

I ja que parlem d'espionatge, permetin-me que acabi amb una frase de l'escriptor anglès de novel·les d'espies Ian Fleming, que deia: «Els homes amb mirades curtes són els causants dels problemes de la humanitat.»

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Miren, estamos ya un poco hartos de ver cómo los separatistas detienen el funcionamiento de las instituciones para traer temas que, bueno, pues fuera de sus grupos de WhatsApp, de las «tietas» o de los «indepes» hiperventilados, pues, la verdad es que no interesan absolutamente a nadie. Y les soy sincero: yo, pues, no he escuchado ni un solo catalán –de verdad, ni un solo catalán– preguntando por la calle, preocupado por el caso Pegasus –ni uno solo; en serio, ni uno. Sin embargo, ustedes deciden que en este Parlamento se pierda el tiempo hablando de causas estériles, ya que, bueno, ni siquiera les sirve como un reclamo electoral para rascar cuatro votos, sino como una mera cortina de humo para evitar que hablemos de los temas que sí preocupan realmente al pueblo de Cataluña.

Y si algún día quieren hacer algo diferente, algo incluso estimulante, les recomiendo que se bajen de sus coches oficiales y que se den una vuelta por los barrios humildes de Cataluña y que escuchen –de verdad, escuchen. (*Veus de fons.*) Tranquilo, no se ponga usted nervioso. (*Veus de fons.*) Tranquilo, tranquilo. Mire, escuche –escuche. No a mí, ¿eh?, a los vecinos de Cataluña.

Porque escucharán que la gente habla de lo dificultoso que resulta acceder a un puesto de trabajo con el que traer el pan a casa –fíjense ustedes qué cosas tiene la gente–; escucharán que la gente habla de lo cara que resulta hacer la cesta de la compra hoy en día, de cómo ha subido el precio de algo tan elemental como una barra de pan o un cartón de leche. La gente está preocupada por la ocupación ilegal de viviendas o la creciente inseguridad que asuela nuestros barrios, provocada porque muchos de ustedes han fomentado una inmigración ilegal sin ningún tipo de control, y donde antes había unas comunidades de vecinos unidas y los niños jugaban alegremente en la calle, ahora hay miedo, hay incivismo y hay delincuencia.

Y ustedes son los únicos responsables de cada uno de los robos, de las puñaladas, de las violaciones en manada y de las agresiones multiculturales que se viven a diario en nuestras calles y plazas cuando cae la noche. Y ustedes son los culpables –ustedes son los culpables– de que hoy en día nadie puede afirmar que se vive mejor en estos momentos que hace diez años. (*Alguns aplaudiments.*) Evidentemente, nadie en la calle puede afirmar eso, salvo las élites políticas, que han visto cómo incrementaban sus beneficios con cargos a dedo en chiringuitos ideológicos a costa de provocar la ruina de miles de trabajadores, de miles de autónomos, de dueños de pequeños comercios.

Y, ante la crisis económica y social a la que se enfrentan los catalanes de a pie, el separatismo nos cuela en este Parlamento una propuesta, ¿para hablar sobre qué? Sobre el caso Pegasus. Desde luego, qué falta de empatía y qué desconexión demuestran ustedes con el mundo real. Pero, bueno, quieren hablar del caso Pegasus. Pues bien, hablemos del caso Pegasus.

Dicen que los servicios de inteligencia del Estado han estado investigando a los líderes del golpismo catalán. (*Pausa.*) ¿Y? (*Pausa.*) Vamos a ver, son ustedes una amenaza contra la unidad nacional; son ustedes quienes organizaron un golpe de estado en 2017, quienes organizaron ese referéndum ilegal. Los líderes del golpe que fueron condenados a prisión ya decían que lo volverían a hacer. Ahora están ustedes en esta sala amenazando todas las semanas que van a dar un nuevo golpe. ¿Cómo narices quieren que no les espíen? Si es que es normal. (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, los mecanismos del Estado sirven para protegernos de terroristas, de golpistas y de criminales que atacan contra nuestra soberanía. Y ustedes han practicado el terrorismo callejero para paralizar una región entera, cortando carreteras, quemando mobiliario público, sabotando fronteras y asaltando violentamente infraes-

estructuras como aeropuertos o como estaciones de tren. Y después de todo eso, pues, tienen la poca vergüenza de venir aquí y pedir explicaciones porque el Estado se ha defendido de ustedes con la fuerza de la ley.

Además, ¿ustedes –ustedes precisamente, los separatistas– van a venir aquí a hablarnos de espionaje? ¿Precisamente ustedes, cuando fueron ustedes mismos, los partidos separatistas, quienes robaron los datos personales de todos los catalanes, sus DNIs, sus domicilios, para organizar un referéndum ilegal? ¿Los mismos que se dedican a espiar a los alumnos en los colegios de Cataluña, los mismos que organizan escraches a niños de cinco años y a sus familias porque quieren estudiar español en Cataluña? ¿De verdad van a venir ustedes a darnos lecciones? ¿De qué? ¿De democracia? ¿De qué nos van a dar lecciones ustedes?

Vamos a ver, si no quieren que se les espíe, pues empiecen por no dar golpes de estado, no asalten aeropuertos, no incumplan sentencias judiciales y actúen de acuerdo con la ley.

Este asunto, además, ya se debatió en el Congreso de los Diputados. Después, en el mes de mayo, lo llevaron al Defensor del Pueblo, que investigó y demostró que el uso, pues, de ciertos espionajes que hizo el CNI se hizo de acuerdo con lo que dispone la ley. Unos meses más tarde, y como ustedes, pues, nunca tienen suficiente, el presidente Aragonès y la consejera Serret, de Acción Exterior, viajaron a Bruselas para ser recibidos en la Comisión Europea. Y yo aquí sí que les tengo que felicitar –de verdad, señora Serret, la felicito–: es la primera vez que consiguen ir a Europa y que alguien les reciba, ya que, hasta ahora, cada vez que llamaban a las puertas de las instituciones europeas, no les contestaba absolutamente nadie y se quedaban en la calle pasando frío.

Pero vaya, muy bien. Esta vez lo han conseguido y les ha recibido el comisario de Justicia de la Unión. Ustedes quisieron venderle el caso Pegasus. ¿Y qué se encontraron? Pues que el comisario Reynders les pegó un buen repaso, un rapapolvo, porque han sido ustedes incapaces de cumplir las sentencias judiciales que les obligaban a impartir un mínimo de un veinticinco por ciento de español en las aulas de Cataluña.

Y eso les pasa porque ustedes han perdido toda credibilidad. Ya no les cree nadie, ni aquí, ni en Bruselas, ni en ningún lado. Porque tanto, pues, echarse a ese juegucito de que viene el lobo, que me persiguen, qué malo es el Estado español y qué bueno soy yo que soy un ser de luz... Pues, al final, han quedado tratados como lo que son: unos embusteros. (*Alguns aplaudiments.*)

Igual de embustero fue el promotor del informe que mencionaban del Citizen Lab, un hombre que se hizo pasar por un alto cargo de Telegram. Además, en este informe, pues, tampoco aportan ningún tipo de prueba forense de más de la mitad de los supuestos teléfonos móviles de políticos separatistas atacados. Y muchos de los supuestos espiados, pues, se han negado a entregar sus dispositivos móviles a la policía para ayudar en las investigaciones; entre ellos, tres miembros de la CUP.

Para terminar. El Reino de España no sólo tiene el derecho, sino que tiene la obligación de defenderse ante quien pretenda quebrantar el orden constitucional y romper la unidad nacional. Y ustedes, señores separatistas, hagan el favor de no hacernos perder más el tiempo con sus cuentos chinos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, bien, debo empezar esta intervención reconociendo mi relativa sorpresa cuando justo he entrado en el hemiciclo un poco tarde, cuando ya había iniciado la intervención del señor Rius, el portavoz

de Junts per Catalunya, y justo estaba hablando de Franco. Casualidades de la vida, un diputado de Junts per Catalunya o de Esquerra Republicana o de la CUP hablando de Franco, cosa que hacen de forma constante en este Parlamento. Cuarenta años, cuarenta y tantos años después de la muerte del dictador, sigue siendo aquí uno de los grandes protagonistas en esta cámara. Y la verdad es que resulta de lo más ridículo el hecho de que se oiga tanto citar al tirano después de cuarenta y tantos años de su muerte.

Pero, en todo caso, yo creo que esta propuesta de resolución que nos traen hoy aquí, al Parlamento, aquellos que dicen que hay que hablar de cosas que importen a la ciudadanía, y nos vengan a hablar de una campaña de *agitprop*, de propaganda, de agitación y propaganda, impulsada des del poder, evidentemente impulsada des del poder. Esta propuesta de resolución se basa fundamentalmente en el informe de Citizen Lab, a quien pretenden presentar como un laboratorio de absoluta prestancia internacional, de absoluto prestigio internacional, cuando lo cierto es que, desde el punto de vista académico, desde el punto de vista del rigor académico, el informe de Citizen Lab, comandado por un ínclito representante del activismo más radical del separatismo, pues resulta cuando menos cuestionable, ese rigor.

El señor Elías Campo es un reconocido activista radical del mundo separatista que ha participado de iniciativas como Tsunami Democràtic, que muchas veces yo creo que olvidamos lo que fue Tsunami Democràtic. Tsunami Democràtic..., al final, yo creo que los catalanes somos una sociedad, pues, tan humana como cualquier otra, y queremos pasar página de los momentos más luctuosos y más ominosos de nuestra historia reciente. Y el hecho de que en Catalunya haya habido un movimiento llamado Tsunami Democràtic, que lo que pretendía era tomar el control de las infraestructuras fundamentales de una comunidad o del conjunto de un país, pues, la verdad es que resulta cuanto menos chocante que alguien pretenda que eso es normal. Los diputados de la CUP dicen: «Sí, es normal.» Pero, oigan, en un estado democrático de derecho es absolutamente anómalo, aberrante, que haya movimientos sociales que lo que pretendan sea hacerse con las estructuras estratégicas de una comunidad para subvertir el orden constitucional.

Ustedes se quejan, se rasgan las vestiduras cuando se les dice que lo que dieron ustedes en el año 17 fue un golpe de estado, y nos piden respeto. Pero oigan, ¿cómo pueden llamarnos «golpistas»? Oigan, es que, de acuerdo con cualquier interpretación, con cualquier definición de golpe de estado en términos jurídicos..., y situemos, por ejemplo, la más clásica, la más célebre, la de Hans Kelsen; nos dice que precisamente cualquier intento de subvertir el ordenamiento democrático constitucional, desde las instituciones o no, es un golpe de estado. Así es como se llama lo que ustedes hicieron en el año 17. Por eso es tan lamentable que algunos intenten ahora cubrir con lenitivos lo que fue una auténtica intentona golpista que llevaron a cabo los separatistas en el año 17.

En todo caso, pretenden ustedes ahora que el Parlamento Europeo escuche sus argumentos con relación a este documento de Citizen Lab y olvidan lo que les decía: el señor Elías Campo es un ínclito portavoz del activismo separatista más radical. Su informe es absolutamente anómalo. Puede..., probablemente presente falsos positivos. El proceso de peritaje ciego brilla por su ausencia. En estos informes, en estos documentos académicos, una de las divisas fundamentales es precisamente que haya un doble peritaje, un peritaje ciego, que, lógicamente, una entidad independiente acredite que efectivamente ese informe tiene algún tipo de validez, tiene algún tipo de rigor, tiene algún tipo, en definitiva, de solidez, de consistencia.

Y es evidente que este informe de Citizen Lab es un buñuelo. Es un buñuelo que a nadie serio le parece aceptable bajo ningún concepto. Y, sin embargo, aquí estamos, en el Parlamento de Catalunya, pudiendo debatir sobre la inflación, pudiendo debatir sobre el paro, pudiendo debatir sobre los problemas que están sufriendo los ciudadanos de Cataluña con la situación creada, de resultas, entre otras cosas, de la

invasión rusa de Ucrania... Pero estamos hablando, cómo no, le decía al señor Rius, pues, de sus veleidades y sus elucubraciones sobre Franco y sus relaciones con el llamado «Catalangate», por no decir «Catalanfake».

Yo creo, sinceramente, que todo esto es un auténtico ridículo, es un auténtico..., un *nyap* que decimos en catalán, que no conduce a ningún lado. Les quiero recordar una cosa. En los días en los que se hizo público el supuesto informe del «Catalangate», conocimos, a través del *New York Times*, que había unas relaciones estrechas entre el entorno de Puigdemont y el entorno de Putin. Lo publicó el *New York Times*, que yo creo que merece suficiente credibilidad. Bien, yo, sinceramente, que alguien pueda creer que un gobierno de un estado democrático de derecho como España no está en la obligación moral, política y jurídica de investigar a aquellos que representan una amenaza tan seria para su propia seguridad nacional, para su propia integridad territorial, a mí me parece absolutamente inconcebible.

No entiendo exactamente que pretendían que hicieran. Me hace gracia cuando los autores del golpe del año 17 dicen: «No, es que el Estado reaccionó de forma feo, de forma absolutamente furibunda.» Pero ¿qué esperaban exactamente? Oigan, tampoco pretendan que hagamos el tonto. Permitan que el estado de derecho luche con todos sus instrumentos, dentro, insisto, del estado democrático de derecho, para evitar que aquellos que pretenden liquidar precisamente ese estado de derecho, nuestras libertades y nuestros derechos fundamentales, pues, por lo menos, no se vayan de rositas. Yo creo que suficientemente comprensivos y generosos se ha sido con ustedes, pero encima no pretendan chotearse del conjunto de los ciudadanos del pueblo español y del Gobierno de España.

Por tanto, efectivamente, cuando se descubren las relaciones de Tsunami Democràtic y del entorno de Puigdemont con el entorno de Rusia, con el entorno de Putin, lo normal es que ustedes sean investigados. El largo listado de personas que, según Citizen Lab –a pesar de que no ha habido ninguna comprobación de ello–, han sido investigados por los servicios de inteligencia españoles, pues están relacionados con esa trama rusa o están relacionados con el movimiento Tsunami Democràtic.

¿Cómo no se les va investigar? Es que es lo menos que se puede hacer. Hay que investigarles, precisamente, para salvaguardar nuestros derechos y libertades. Yo no espero otra cosa del Gobierno de mi nación, yo no espero otra cosa del Gobierno del Estado del que soy ciudadano. Lo contrario sería hacer dejación de sus funciones. Lo contrario sería hacer lo que no debe hacer nunca un gobierno, que es dejar que sus ahora socios parlamentarios hagan lo que les de la real gana y destruyan la convivencia, fragmenten la unidad territorial, y lo hagan de forma absolutamente impune.

Por tanto, teniendo en cuenta con quiénes nos las habemos..., y recordemos que, entre otros, el entorno de Puigdemont cuenta, entre sus más refulgentes estrellas, con personas como el señor Boye, amigo de Snowden, condenado por haber participado en el secuestro de Emiliano Revilla. Una persona..., vaya, una joya, el señor Boye. La verdad es que es una persona que yo creo que, por definición, por concepto, debería estar investigada siempre por sus relaciones, en efecto, con varios intereses terroristas, con varios intereses que atentan contra la seguridad de diversos estados.

Por tanto, a mí acredítenme ustedes que ha sido el Gobierno de España quien les ha investigado. Motivos no le faltan al Gobierno de España para investigarlos, pero, en todo caso, acredítenmelo. Ahora, al señor... Es tremendo, de todas maneras, estar escuchando un runrún constante en las intervenciones. Se hace realmente complicado, aunque admito que se me trata con un poco más de lenidad que al señor Tarradas.

Pero, en todo caso, ustedes acrediten... (*Veus de fons.*) ¿Perdón? (*Veus de fons.*) Claro, «normal». Ustedes dicen lo que es normal aquí y los demás tenemos que asumir que lo normal es no dejar ni hablar (*alguns aplaudiments*) al señor Tarradas. Es que, de verdad, es todo tan ridículo, la asimetría de la tolerancia que preside nuestro

debate público, que luego, precisamente, he decidido hacer una pequeña mención sobre algo que me llama la atención y que comentaba con mi compañero y amigo Carlos Carrizosa a este respecto.

Pues bien, oigan, ustedes, sí, han sido investigados, porque deben serlo, es lo justo, es lo necesario, es lo que debe ser en un estado democrático de derecho. Esto que nos traen ustedes aquí es sencillamente un auténtico buñuelo que no conduce a ningún lado, que, desde luego, no debería ser atendido en ningún parlamento democrático del mundo. Estar aquí constantemente oyendo hablar de que la España de hoy tiene algo que ver con la España de Franco... Es todo un disparate tan colosal que realmente da verdadera vergüenza ajena oírles a ustedes hablar a este respecto.

Y ya que el señor Cid, de los comunes, me decía que sí, que, efectivamente, es normal que a mí me dejen hablar un poquito más que al señor Tarradas, porque debe ser que yo soy un poquito menos fascista que el señor Tarradas y otras cosas, claro, que forman parte de la normalidad del debate público en Cataluña, y resulta absolutamente lamentable, pues quiero hacer una pequeña mención –y, señora presidenta, le pido otra vez lenidad conmigo y ya lo compensaremos otro día. (*Rialles.*)

Quisiera hacer una pequeña mención: de la misma manera que yo, en este atril, he reivindicado a figuras como la de Jordi Solé Tura e incluso como Miquel Roca, por ser padres de nuestra Constitución, de la Constitución española, de nuestro régimen de libertades democrático, hoy quiero hacer también una mención especial y un recuerdo al centenario del nacimiento de Manuel Fraga, otro de los padres de la Constitución española, que creo que merece el reconocimiento, el respeto y toda la consideración por parte de todos los demócratas de este país.

Gracias, señoras y señores. Y hay que decirles lo que no les gusta oír, señor Cid. Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidenta. Quisiera iniciar esta intervención, por supuesto, agradeciendo al señor Nacho Martín la referencia que ha hecho a uno de los padres de la Constitución española, Manuel Fraga, del que se está ahora mismo realizando un homenaje en su localidad natal. Y creo que es muy importante realizar este homenaje para los padres de la Constitución que te gustan más y los que te gustan menos. Y es importante hacerlo. Porque allí estaba Miquel Roca, estaba Solé Tura, que no coinciden con mi ideología, Peces-Barba, por los cuales haría exactamente el mismo homenaje, haríamos, como Partido Popular, que el que hoy recibe el fundador de nuestro partido político.

Dicho esto, aquí se está pidiendo que el Parlament de Catalunya como institución se posicione como parte para defender los intereses particulares –legítimos, no lo dudo– de una serie de diputados y de una serie de formaciones políticas. Para algo así, ya tiene el Parlament sus instrumentos: declaraciones institucionales, sus servicios jurídicos, cuando representan a la unanimidad del Parlament.

Aquí se nos pide que el Parlament en su conjunto les defienda a ustedes en sus problemas personales; que les atañen a ustedes y a sus formaciones políticas, no a los demás. Por eso, evidentemente, votaremos en contra de que el Parlament se inmiscuya en cuestiones que son personales, por las cuales, además, ustedes tienen instrumentos políticos, parlamentarios y además legales más que suficientes para poder defender, insisto, sus legítimos intereses.

Dicho esto, también me gustaría decirles una cosa. Evidentemente, nosotros no vamos a dar apoyo a que la institución como Parlament de Catalunya defienda intereses particulares, pero estoy deseoso, es más, como se solía decir, ardo en deseos de verlos en el Parlamento Europeo defender esta posición. Es que estoy deseoso de que vayan al Parlamento Europeo a explicar que tienen un acuerdo de investidura

parlamentario de cada día con aquellos que dicen que les espieron. Porque recordemos que es el Gobierno de Pedro Sánchez al que ustedes acusan de haberlos espionado, y tienen un acuerdo estable de legislatura. Entonces, de verdad, vayan ustedes ahí, al Parlamento Europeo, y les dicen: «Mire, es que nos ha espionado el socio y queremos que ustedes nos resuelvan el problema.» Es más, ardo en deseos de que vayan allí y expliquen cómo Pere Aragonès, *president* de la Generalitat de Catalunya, hace poco decía que por fin veía signos de distensión y de diálogo en los que les están espionando. Fíjese usted, cosas de la vida.

Esta historia, esta hipocresía profunda, este doble pensar, esta manera de decir que te espía el mismo con el que pactas todo lo que está ocurriendo en la legislatura, está destrozado a Catalunya. Está llevándonos al caos absoluto. Y son ustedes los que tienen que reflexionar sobre si eso es una manera de hacer política: exigir y denunciar al mismo con el que pactan todo, absolutamente todo, en el día a día de la política catalana. Como pueden imaginarse ustedes, aquí no nos van a encontrar al Partido Popular de Catalunya.

Muchas gracias.

(David Cid Colomer demana per parlar.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, diputat Cid?

David Cid Colomer

Sí, presidenta, per l'article 87, per al·lusions directes del senyor Nacho Martín Blanco.

Senyor, Nacho Martín Blanco, òbviament, vostè té la llibertat de triar quins són els seus referents. El meu, per exemple, és Julián Grimau, que va ser assassinat pel franquisme, amb una sentència de mort signada pel senyor Fraga, que és el seu referent.

(Aplaudiments. Josep Rius i Alcaraz demana per parlar.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, diputat Rius?

Josep Rius i Alcaraz

Sí, per al·lusions també del diputat Nacho Martín Blanco. Només per dir-li que, després de la intervenció que ha fet, no li ha de sorprendre que jo, quan vostè ha entrat a l'hemicicle, estigués parlant de Franco. Em referia a que la repressió que estem patint els independentistes catalans tots aquests anys..., no se n'havia vista una igual a l'Estat espanyol des de la repressió que va efectuar el dictador Franco al llarg dels quaranta anys. Em referia a això.

I, després, és molt senzill: si tan clar ho veuen, si tan clar veuen que aquest informe no té cap garantia, no té cap consistència, per què no permeten una comissió d'investigació a fons? Per què la fiscalia no actua d'ofici i ho investiguen ells? Em sembla que tenen moltes preguntes sense respondre i que, en qualsevol cas, com repeteixo sempre, aquest és un moviment pacífic i democràtic, i el que no fan és resoldre'l políticament.

(Aplaudiments. Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, diputat Nacho Martín Blanco?

Ignacio Martín Blanco

Sí, presidenta, per la doble al·lusió que he patit, m'agradaria dir un parell de coses.

Miren, señor Rius y señor Cid, yo creo que, en nuestro país, en España, no queda del franquismo más que lo que ustedes representan: el supuesto antifranquismo de aquellos que están todo el día hablando de Franco, todo el día hablando de la Dictadura, comparando la España de hoy con la España de Franco, ofendiendo la memoria

de aquells que padecieron verdaderament la Dictadura. Que uestedes se consideren víctimes de una represi3 equparable a la de una dictadura me parece, sencillamente, aberrante.

I sí, se3or Cid, de la misma manera que algunos tenemos la capacidad de reivindicar a figuras como Solé Tura, como Miquel Roca, como Peces-Barbas, como Gabriel Cisneros, como todos y cada uno de los padres de la Constituci3n, tal día como hoy, cien años después del nacimiento de Manuel Fraga, tenemos la capacidad de reivindicarla. Porque reivindicamos la Transici3n, reivindicamos la democracia de nuestro pa3s...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, tota aquesta dissertaci3 de la reivindicaci3 ja l'ha fet abans. Ja l'ha fet abans aquesta, en el seu torn d'intervenci3. L'havien alludit i, per tant, ja ha pogut contestar.

Ignacio Mart3n Blanco

Bueno, sí.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

I he sigut benvolent perquè vostè m'ho ha demanat dues vegades en aquest Ple.
(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta riu.)

Ignacio Mart3n Blanco

S'ha d'admetre. *(L'orador riu.)* Perdoni, senyora presidenta.
Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Molt bé. Vinga.

A continuaci3, atès que no s'hi han presentat esmenes, procedirem a la votaci3 del text de la proposta de resoluci3.

Comença la votaci3.

Amb 79 vots a favor i 51 en contra, cap abstenci3, queda aprovada aquesta proposta de resoluci3.

(Aplaudiments perllongats.)

Interpel·laci3 al Govern sobre el desplegament de la Llei 17/2020, de modificaci3 de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista

300-00244/13

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·laci3 al Govern sobre el desplegament de la Llei 17/2020, de modificaci3 de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Per exposar la interpel·laci3, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

(Remor de veus.) Prego que vagin marxant en silenci.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. «La *cutre* de l'Àlicia Romero diu que Lluís Puig no té dret a vot perquè no té excusa per no venir, només que si ve l'empresonen i tampoc arribaria al Parlament. Es pot ser més mala puta?» «Calla, mosca morta. Marta Vilalta, la gran pensadora d'ERC. No és més *tonta* perquè no s'entrena.» «Con lo fea y culo gordo que tienes, más vale que te quedes en casa, que los seis años que te piden por delinquir te harán una mujer, inútil», dirigit a la Laura Borràs. «Mira que de normal ja ets lletja, però així encara et superes. Quines pintes fas! No sé com encara et deixen entrar», dirigit a la Mónica Lora. «Blanquitud, *what the fuck?* Això és ra-

cisme o delictes d'odi? A la puta merda, negreta», dirigit a la Basha Changue. «Torna a València, porca espanyolista», dirigit a la Jéssica Albiach. «Vella merdosa, lletja, grassa i cel·lulítica», dirigit a la diputada Anna Grau. «Però si és lletja del cagar. Està més bona la Inés Arrimadas», dirigit a la diputada Lorena Roldán.

Jo suposo que potser dir aquestes paraules aquí, a l'atri del Parlament, sobta i xoca. Doncs imagini's com se senten les dones, les milers de dones que cada dia han de llegir comentaris així en les seves xarxes socials. I aquestes dones, a més de ser dones i de rebre atac per ser dones, violència masclista –han pogut veure fins i tot la diputada de la ultradreta que nega la violència masclista i rep aquests atacs masclistes també–, a més a més, són polítiques. Per tant, no només reben violència masclista digital, sinó que també reben violència política digital. Dues de les violències que es van incorporar en la darrera reforma de la llei d'erradicació de les violències masclistes.

I jo vull centrar la interpellació d'avui a la consellera d'Igualtat i Feminismes, justament en aquestes en concret, en les violències digitals. Perquè, qui més qui menys, aquí, totes les dones que estem aquí, segurament, hem patit aquestes violències a les nostres xarxes, només pel fet de ser dones i només pel fet de fer política i tenir posicionaments públics en temes que hi ha a qui no li agraden i que es consideren en el dret d'insultar impunement.

Altres exemples també els tenim, eh? No cal només diputades. Segur que coneixen el cas de la Paula Bonet, de l'artista Paula Bonet, que va patir un assetjament durant més de tres anys, que va començar sent digital i va acabar sent presencial. Hi ha un judici en marxa. Quan es va fer públic el nom del seu agressor, diverses dones van sortir a denunciar també com les havia agredit a través de les xarxes.

La setmana passada vam tenir un dels primers reconeixements del *victim blaming* cap a la víctima de La Manada, en un cas portat per l'advocada Laia Serra, en el qual es va reconèixer com a violència la difusió de les seves dades i la vulneració de la seva intimitat.

Hem vist, no fa gaire, l'assetjament a periodistes, com la Sara González, per haver denunciat o haver fet públiques unes informacions del que va passar en acabar un programa del *FAQS*. Han rebut atacs la ministra Irene Montero, l'alcaldesa Ada Colau, la consellera Vilagrà... Totes les dones de tots els colors polítics que estan en càrrecs públics i en càrrecs de govern.

Reben les dones que es dediquen a les xarxes, que fan l'esforç, les youtubers, les *streamers*, les *gamers*. Totes elles també reben sovint atacs organitzats i d'allò que es diu l'«homesfera» o la «machoesfera», que són atacs organitzats per grups d'homes en contra de dones per motius purament masclistes.

O una jove de vint anys que es va suïcidar per haver rebut violència digital per la seva orientació sexual. O la treballadora d'Iveco, que es va suïcidar després de que un vídeo sexual seu fos difós entre els seus companys i companyes de feina.

Les violències digitals afecten les dones quotidianament, afecten profundament la seva vida i n'afecten moltes. En l'estudi fet per Donestech, gairebé un noranta per cent de les dones enquestades reconeixien haver patit com a mínim una violència digital, i el setanta per cent n'havien rebut més de dues vegades. Un onze per cent de les dones a Europa han patit violència *online*. Un 6,4 de les dones d'Espanya han rebut correus electrònics, whatsapps o missatges sexualment explícits o inapropiats. Un 32,5 per cent dels adolescents i joves entre dotze i vint-i-quatre anys reconeixen que els hi controlen el mòbil i que reben pressió a través de les xarxes.

Els agressors són, la majoria, homes. Sovint són organitzats. Les que reben els atacs són majoritàriament dones, especialment dones racialitzades, dones amb diversitat funcional, dones amb cossos no normatius, dones amb una presència pública o amb activitat política. Els tipus de violència són de molts tipus i tenen noms en anglès que sovint no coneixem, però que bàsicament ataquen la capacitat de les dones

d'expressar-se, els cossos de les dones, la seva voluntat política, control sexual, envi-en fotos i missatges amb contingut sexual explícit.

I quins són els mecanismes de defensa que tenen les dones davant d'aquests atacs? Doncs pocs, molt pocs, perquè sovint el més complicat és denunciar-ho i demostrar que hi ha hagut aquesta agressió i que hi ha hagut aquest atac.

La Llei 17/2020, que justament modifica la Llei 5/2008, sobre les violències masclistes, és la primera vegada que introdueix aquest tipus de violència com a violència estructural cap a les dones, i ho fa com a àmbit i com a forma, aquelles coses que a vegades no acabem de distingir què volen dir. Com a forma és la manera en la qual s'exerceix aquesta violència, i és a través de les xarxes digitals i utilitzant la tecnologia per exercir aquesta violència. L'àmbit vol dir l'espai en el qual es produeix aquesta violència, i, en aquest cas, és justament tot l'àmbit de les xarxes i de les noves tecnologies.

Poden repassar el text de la llei, que és bastant explícit en el seu contingut. Però també introdueix algunes de les coses que s'haurien de desplegar per donar aquesta cobertura a les dones víctimes de violència masclista, per a la prevenció. I recordem sempre quina és la regla d'or de com fer front a les violències masclistes: la primera part és l'educació, la prevenció, la intervenció i l'atenció, en el cas de que ja hagin patit la violència, i, sobretot, la reparació posterior.

Per tant, d'aquestes cinc claus, la llei ja apunta coses que s'haurien de fer, com, per exemple, la recerca en violències digitals, una recerca que ara com ara no està incorporada amb tota la plenitud en les dades públiques. Les dades que sempre tenim, almenys en el cas de Catalunya, acaben sent a partir d'entitats que hi treballen, com Donestech i el seu FemBloc, i les enquestes que fan amb recursos sovint provinents de l'activisme i del voluntariat. No existeixen dades públiques. És una de les coses que l'enquesta insisteix molt en recollir, tota la part de formació i pedagogia cap a treballadors i treballadores públiques, però també com cap a totes les dones, tota la gent jove.

I un punt molt important, i és el mandat al Govern de la Generalitat de Catalunya i els seus diferents organismes, com el Consell de l'Audiovisual de Catalunya: el d'establir convenis de col·laboració amb les plataformes i amb les empreses de xarxes digitals per evitar que aquestes violències passin, i per evitar que passin impunement.

Consellera, la introducció és molt llarga, però creiem que valia la pena fer-la, perquè justament es parla poc d'aquestes violències, malgrat que les patim quotidianament, com hem pogut comprovar en la interpellació. I la pregunta és molt senzilla: què és el que ha fet el seu departament des que està..., i sent el primer govern que ha entrat en funcions després de l'aprovació d'aquesta llei, per desplegar la llei pel que fa a les violències digitals, tant pel que fa a la seva incorporació com a àmbit com a la seva incorporació com a forma.

Nosaltres li volem preguntar, perquè sí que ens agradaria que ens ho expliqui, perquè ha costat trobar realment què és el que estan fent en això, i hem revisat alguns dels documents que han anunciat últimament amb bastanta publicitat institucional. El model d'abordatge de violències sexuals que van presentar la setmana passada..., l'hem revisat, i, de les noranta mesures, és cert que n'hi inclouen sis que fan referència a les violències digitals, de les quals cinc..., no, una –perdó– és per al 2023, que és elaborar estudis per a la millora de la tipificació i l'enjudiciament de les violències digitals de caràcter sexual, i tota la resta són per al 2024.

Clar, la pregunta és: per què per al 2024? Suposo que em dirà, com acostuma a dir, que les coses s'han de fer a poc a poc, que estem començant, que s'ha de fer l'estructura... Però clar, la pregunta és..., ja porten un any i mig; o sigui, ens hem d'esperar al 2024 perquè hi hagi una resposta en l'abordatge de les violències sexuals en l'àmbit digital? És la pregunta,

El nou protocol de violències masclistes, que també es va presentar ahir, coincidint amb el 25 de novembre: no hem trobat el desplegament de les violències digitals en aquest nou protocol. Clar, la pregunta és: en faran un altre per a les violències digitals? Com incorporaran el tema del peritatge, per exemple, en la xarxa d'intervenció a les víctimes de violència masclista? El peritatge és fonamental si es vol detectar, denunciar i reparar les víctimes de la violència masclista. Un peritatge que ara és bàsicament privat, en mans d'homes, majoritàriament, perquè justament les violències digitals també són el reflex d'una cultura digital que exclou les dones, de la bretxa digital que exclou les dones.

Aquest peritatge, ara mateix..., o es comença el procés de denúncia i llavors entra a fer-se als jutjats, no necessàriament amb un enfocament feminista i format per a les violències digitals masclistes, o s'ho han de pagar les dones, i són molt cars. Perquè vostè sap que la maleta per fer el peritatge és una eina molt cara que difícilment està a l'abast, i que s'ho fan pagar, aquells que ho fan.

Consellera, jo seguiré després, en la intervenció, amb algunes de les propostes que creiem..., però ens sembla que val la pena que ens expliqui de veritat què és el que han estat fent, i, tot el que no han pogut fer, per què no ho han fet. Perquè, honestament, en un any i mig..., ja no serveix allò de: «És que estem començant, estem fent el departament, estem fent la conselleria, ens cal una mica més de temps...»

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, vicepresidenta. Diputada Segovia, hem fet coses –hem fet coses. Algunes han sigut la preparació del que podrem presentar. De fet, quan en un model o quan en un pla la data..., posa el 2024, és la presentació. Per tant, vol dir que ja hi ha tot un procés que ha arrencat abans i que té un treball en curs.

Com bé deia, la Llei 17/2020, que modificava la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, té un marc legal pioner, amb la inclusió de moltes formes i àmbits que altres legislacions han incorporat més tard o que encara no tenen. I ho és també en l'àmbit de les violències que es perpetren mitjançant l'ús de la tecnologia de la informació, de la comunicació, les xarxes socials, webs, fòrums o altres sistemes de missatgeria.

No és casual que la llei catalana sigui avançada a nivell comparat, perquè el moviment feminista al nostre país té una trajectòria potent en l'abordatge de les violències digitals i és un bagatge del qual parteixen les actuacions que estem dissenyant des del Departament d'Igualtat i Feminismes i des d'altres departaments de manera coordinada per combatre les violències digitals, tant com a forma com a àmbit.

En el protocol marc per una intervenció amb diligència deguda en situacions de violència masclista que presentàvem ahir a govern, el que no hi ha és el detall del desplegament de cadascun dels abordatges per a cada forma de violència, perquè el que marca aquest document són els estàndards per a totes les actuacions dels poders públics, així com les pautes per al treball en xarxa i coordinat en el conjunt del país, però tampoc ho trobarà en el cas de les violències sexuals.

És a dir, el protocol marc dona una sèrie d'indicacions. D'aquí en penja, per exemple, el model d'abordatge de les violències sexuals. En matèria de les altres formes de violència masclista, doncs, també s'aniran desplegant diferents documents o capítols del protocol marc o, en altres casos, eines específiques, capítols d'eines que contribueixen a enfortir aquesta lluita contra les violències masclistes amb diferents instruments. En tot cas, com deia, inclou les violències digitals. L'actualització d'aquest protocol, que substitueix el que hi havia el 2009, incorpora les violències

digitals, i, com en la resta de formes i àmbits, estableix l'eix de prevenció i l'eix de reparació.

Què hem fet en aquest temps que portem a govern en l'àmbit de prevenció i l'àmbit de reparació? I incloc aquí allò que estem preparant perquè pugui sortir en el moment més immediat possible. Fa mesos que estem treballant en l'estratègia nacional de prevenció de les violències masclistes, que comptem presentar el primer quadrimestre del 2023.

Per primera vegada, també, estem implicant el conjunt d'actors de la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista en el disseny de les polítiques de prevenció. Hi ha un grup de treball que ja s'ha reunit diferents vegades, i dins d'aquesta estratègia nacional de prevenció hi haurà una línia específica de violències digitals com a línia d'actuació prioritària.

Però, mentrestant, hem posat en marxa diferents actuacions. A la web del Departament d'Interior hi poden trobar la guia *Violències masclistes digitals: quines són i què hi podem fer*, elaborada amb Alia, l'Associació Cultural de Dones per a la Recerca i l'Acció, que proporciona eines a les dones per prevenir, identificar, poder documentar i denunciar aquestes violències. També presenten les estratègies i els mecanismes que tenim per cuidar-nos, per ser en el món digital de manera segura, és a dir, per incrementar la llibertat de les dones en l'entorn digital.

En aquesta mateixa direcció, la setmana vinent hem programat una jornada adreçada a persones i entitats defensores dels drets humans, enfocada també a proporcionar eines per fer front als atacs que reben dels grups antidrets, majoritàriament en l'àmbit digital.

De fet, vam fer una enquesta a l'estiu sobre quines eren les necessitats detectades per part de les entitats defensores de drets humans amb relació als atacs que rebien, quins eren els tipus d'atacs més freqüents, per quins mitjans es produïen. Com dic, en l'àmbit digital era el tipus de violència que es patia amb més freqüència, i per això en aquesta jornada es proporcionaran també una sèrie d'eines per fer front a aquests atacs, com registrar la violència digital patida per interposar una denúncia, quines estratègies jurídiques seguir davant aquests atacs o assetjaments digitals...

També, per avançar en la sensibilització tant al públic general com a col·lectius específics, hem organitzat diferents jornades al voltant d'aquesta forma i àmbit de violència masclista, algunes amb el Departament de Cultura, perquè, per exemple, en el món del videojoc s'hi produeixen també moltíssimes violències masclistes digitals, i és un àmbit on està poc identificat, se sap poc com actuar.

Així mateix, a la convocatòria de subvencions a projectes d'entitats del Departament d'Igualtat i Feminismes hem inclòs una línia específica dirigida a la promoció de la prevenció i la detecció de les violències digitals o produïdes en l'àmbit digital. Apostem, per tant, per reforçar i consolidar les iniciatives de les entitats feministes sobre les violències masclistes digitals i poder incorporar part d'aquests projectes, doncs, a una estratègia més compartida, fer una difusió posterior que serveixi al conjunt d'entitats o al conjunt de dones del país a tenir una capacitat d'identificació o de reacció o de protecció més potent.

En el cas de les violències masclistes digitals de caràcter sexual, tal com anunciàvem la setmana passada amb la presentació del model d'abordatge, hi incloem accions com la creació de continguts en espais audiovisuals infantils i juvenils per promoure l'educació sexoafectiva en l'accés al contingut digital. És una manera de contrarestar aquests discursos, aquests atacs misògins, masclistes, aquestes violències que hi trobem, també LGTBI-fòbiques, també racistes, evidentment, perquè entenem que la creació de continguts digitals és en si mateixa el mitjà per excel·lència per combatre moltes d'aquestes violències digitals.

També la promoció de continguts digitals fets per joves creadors i creadores de les xarxes socials –youtubers, tiktokers–, perquè siguin la mateixa gent jove els que,

amb el seu llenguatge, amb el seu missatge, puguin combatre aquests discursos masclistes i proposar-hi una alternativa, un discurs en favor de la igualtat.

I, finalment, entre la norantena d'actuacions del model d'abordatge també hi trobem l'elaboració d'un estudi sobre les resistències a les accions per promoure la llibertat sexual i l'erradicació de les violències masclistes per part de nois i homes joves, incloent-hi el fenomen Incel, que sabem que també té el món digital com l'espai principal d'intervenció.

Però, en matèria també de reparació, què estem fent ja en aquests moments? Tenim en marxa diferents actuacions, i, com li deia, d'altres estan en fase d'elaboració, però en puc anticipar algunes. En primer lloc, estem especialitzant els serveis existents. Estem reforçant la capacitat de les professionals de la xarxa d'atenció i recuperació integral per millorar l'acompanyament a les dones que pateixen violències digitals. Sabem que sovint també la violència masclista que es pateix en l'àmbit de la parella o exparella després es reproduceix, s'agreuja pels mitjans digitals, però bé podrien ser altres formes de violència digital. També hem proporcionat aquesta formació en prevenció, detecció i abordatge de les violències digitals a altres serveis i entitats que fan acompanyament a les dones en situació de violència masclista.

En segon lloc, la xarxa especialitzada ha començat un primer..., bé, ha començat un assessorament especialitzat de FemBloc, com saben, una entitat referent que, a més d'estar formant les professionals de la xarxa, ja està fent una primera atenció a les dones que pateixen violències digitals, també en l'àmbit de la vida política i l'esfera pública de les dones, dels diferents casos que ens van arribant, que acudeixen a nosaltres des del món local a l'àmbit nacional, diguéssim.

Estem treballant, en tercer lloc, per comptar, l'any vinent, amb un servei especialitzat de violències digitals amb atenció virtual, també. Això sí que és d'aquelles coses que costen molts mesos de muntar, per la planificació que hi ha al mig, les contractacions, etcètera. Però aquesta és la intenció, ho repeteixo, un servei especialitzat de violències digitals que operi també en l'àmbit digital per facilitar també l'accés a la població més jove, no exclusivament per a la gent jove, però perquè, sent el seu espai natural d'interacció, també tinguin molt més a mà el servei.

També volem dirigir aquest servei de manera específica a les dones *gamers*, com deia abans, per abordar les violències que poden ocórrer en els videojocs virtuals.

Per la seva part, el Departament d'Educació també està formant el conjunt de la comunitat universitària a través de la USAV, la unitat de suport a l'alumnat en situacions de violència, perquè pugui també fer aquest treball específic de detecció i atenció a les violències digitals en l'àmbit educatiu.

I, per últim, estem elaborant aquest estudi que vostè apuntava per a la millora de la tipificació i enjudiciament de les violències digitals de caràcter sexual, que presentarem l'any vinent i on el peritatge..., estaria aquí, precisament per facilitar al conjunt de professionals dels àmbits jurídics, però també social, psicològic i educatiu..., per tenir noves eines per a la intervenció en violències digitals.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, consellera, per la resposta. Consellera, ja sap que compartim que les violències masclistes són estructurals i que, per tant, les respostes han de ser estructurals, i que això requereix canvis culturals que són a mitjà i llarg termini. Però no podem utilitzar això cada vegada per dir tot el temps: «Estem fent...», «Estem pensant...», «Això costa molt...», «Això triga molt...», «Ja hi arribarem...» Que plantegin aquests objectius per al 2024 en el pla que aproven ara no s'entén, per molt que requereixi molt de temps. És que haurien d'haver començat fa un any i mig, amb aquest tema.

Per tant, plantegen que faran una cosa el 2024 que diu que és la presentació; tampoc no sabem si abans o després o just abans de que acabi la legislatura, no ho sabem. La qüestió és que totes les respostes són sempre: «Estem fent...», «Estem pensant...», «Ens hem reunit, parlarem, dissenyarem, farem...» Consellera, és que és una pregunta molt concreta: vostè executarà el pressupost que tenia per a aquest any el departament? Executarà tots els recursos que li han arribat del pacte d'estat, per exemple, per no haver-los de retornar a Madrid? Perquè la sensació és que no s'està executant, que tot és planificació, tot és disseny; que és molt important i és molt necessari, però hi ha poca actuació.

Totes aquestes formacions que vam parlar..., sí que ens agradaria que ens poguéss fer arribar el detall de quantes persones hi han participat. Perquè justament parlant amb Donestech, que són qui porten FemBloc, una de les coses que ens diuen és que no s'està fent molta cosa. Que no s'ha fet re, per exemple, en recerca, en tots els temes de desplegament de recerca. Que encara no se sap res sobre els convenis amb les plataformes. S'han reunit amb les plataformes? Han parlat amb el Departament de Polítiques Digitals –ara la conselleria de la senyora Vilagrà– per veure com treballar aquest tema? Perquè és fonamental, la coordinació, perquè les plataformes estan per sobre del Govern ara mateix.

En canvi, el que fa el seu Govern és donar l'educació dels nostres nens a secundària a Google amb el Classroom. És a dir, no hi ha nen i nena que faci secundària pública en aquest país que no hagi de tenir un compte de Google, perquè resulta que més de la meitat dels exercicis que fan els fan en Google. I això també és una entrada i una porta a les violències masclistes digitals. Perquè estem fent a les nenes vulnerables des que comencen primer de l'ESO, perquè no tenen ni tan sols les eines de com protegir-se i ja estan utilitzant forçadament Google.

Al final, el tema del peritatge està en aquest estudi, i en un temps ho veurem. Les dones que ara mateix pateixen aquestes agressions s'adrecen als Mossos? I, pel que ens explicaven al curs alguns diputats i diputades d'aquesta cambra, hi ha mossos que fins i tot els hi suggereixen que reiniciïn i que reformatin el mòbil, que és el pitjor que es pot fer. És a dir, quin abandonament, quina manca de formació, quina manca d'acompanyament a totes aquestes dones i joves que ho estan patint ara mateix...

Parlem de les joves, però és que una de les coses que ens explicaven justament les companyes de Donestech és que estan detectant una cosa que no surt als pocs estudis que s'han fet, perquè els pocs estudis estan molt adreçats a la gent jove, que és la quantitat de dones d'entre seixanta i setanta anys que estan patint violències sexuals digitals, perquè a través de plataformes com Tinder queden amb gent i després pateixen aquestes agressions. Dones que ja tenen una bretxa digital enorme i que no tenen eines per respondre-hi, i que, a més, els hi fa vergonya, perquè és que es pensen que han fet una cosa malament, i, com que han fet una cosa malament, no li poden explicar a ningú que aquell senyor els està enviant fotos del seu penis, quan elles no les volen veure. Per tant...

Això sí que és molta sensibilització, molt d'acompanyament, que els SIEs realment estiguin a l'abast, que tinguin la formació i tinguin la capacitat. És a dir, no podem afegir les violències digitals a la xarxa d'atenció sense dotar-la de recursos. Quantes persones hi ha al seu departament treballant específicament violències digitals per fer tot això que s'ha de fer? Amb quins recursos compten per fer-ho? Perquè justament FemBloc va haver de tancar durant un temps per manca de recursos, perquè depenien d'un finançament europeu. Ara sí que, amb una aportació de la Generalitat, sembla que han pogut tornar a començar. Però justament el que ens deien és que qui dona resposta a aquestes dones..., és des de l'activisme i des de les xarxes de solidaritat feministes, no des de l'Administració pública. No hi ha aquest acompanyament. Quan arriben a Mossos, quan arriben als jutjats, aquest peritatge és una

cosa inassumible per a moltes d'aquestes dones. Quina línia de suport al peritatge se'ls hi està donant?

Consellera, el tema és prou greu com perquè entre totes ens hi posem efectivament. Però també crec que és prou greu com per prioritzar-lo i donar una resposta immediata i ràpida, a banda dels canvis estructurals que totes sabem que calen per poder acabar amb el patriarcat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, senyora Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Moltes gràcies. Crec que compartim diagnòstic, perquè, a més, no és un diagnòstic que faci aquest departament un cop es crea i arriba. És un estudi d'Ivàlua; són els treballs de la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista en els diferents grups de treball, que coincidien en marcar quatre punts: infrafinançament crònic de les polítiques d'abordatge de les violències masclistes, manca d'equitat territorial en l'accés als serveis, fragmentació de les respostes degut als dèficits en la coordinació de les diferents administracions públiques i manca de lideratge clar per part de la Generalitat, amb estructures que no tenien ni el rang ni els recursos suficients per exercir aquest lideratge.

Això és el que ens trobem quan entrem el maig de 2021. I sense pressupost. Dels pressupostos en podem ser responsables a partir de gener del 2022. El que vull dir amb això és que portem un any –de fet, onze mesos–, i si encara diguéssim: en quin moment s'ingressa el pressupost un cop s'aprova?... En fi, tenim aquest any d'actuació per desplegar i per remuntar tots aquests dèficits, totes aquestes mancances que havien quedat diagnosticades per entitats, per organitzacions o agències que fan avaluació. Per tant, ho hem estat fent tot alhora.

Del que li he comentat, aquests serveis o aquestes actuacions, moltes de les que he posat sobre la taula estan en marxa. I té raó: no es poden fer més demandes als SIEs, més demandes d'atenció als SIEs, si no es reforça el personal. Això és el que fem incrementant el nombre de psicòlogues especialitzades, algunes en violències sexuals. En d'altres érem conscients –i, per tant, també ho reforcem– que ni l'equip del SIE estava al complet. Això també ho adrecem obrint itineràncies, creant itineràncies en alguns SIEs perquè puguin donar més cobertura al territori, atenent a variables de dispersió geogràfica, etcètera. I hem planificat que a finals del 2023 –això sí, és l'any vinent, hi ha tot un procés de contractació– s'obren cinc SIEs més.

I un altre element que té a veure també amb aquest infrafinançament crònic, però també amb una necessitat de millora de la planificació, és que teníem molts serveis finançats amb subvencions, i han de ser provisió de serveis, perquè, si no, és posar en risc la sostenibilitat de les entitats o posar en risc també els estàndards del servei en el conjunt del país.

Aquesta era la situació –i vostès ho saben, perquè havien sigut també molt crítiques– en la que ens trobem quan entrem al Govern. Per tant, sí, hem estat treballant per donar resposta a tot el mandat de la Llei 17/20, però és una llei que incorpora moltíssims elements nous, i el temps dona per al que dona.

Tanmateix, tenir el protocol marc actualitzat, haver creat circuits territorials que funcionin arreu del país, perquè n'hi havia molts que no funcionaven, que havien quedat aturats... N'hi havia algun en què ni tan sols hi participava l'òrgan competent en polítiques d'igualtat i per a erradicació de les violències masclistes de la Generalitat. Per tant, hem recuperat... Crec que hi havia aquest deute històric amb les dones, i hem fet de l'erradicació de les violències masclistes un objectiu prioritari del Govern.

I, en l'àmbit específic de les violències digitals, doncs, hi estem posant aquests recursos. Ara mateix els SIEs estan ja atenent aquestes violències digitals en els casos que arriben, sigui perquè venen d'una situació de violència masclista en l'àmbit de la parella, és a dir, altres formes o àmbits de violència masclista, i que aquest s'hi suma i l'agreuja.

Després, aquest assessorament especialitzat de FemBloc, un protoservei, diguéssim, que estem creant, aquest servei especialitzat en violències digitals, i amb la convocatòria de subvencions i amb la convocatòria de recerca que ens agradaria poder treure l'any vinent. I aquí fem una crida als diferents grups parlamentaris: si aquestes polítiques són prioritàries per al conjunt de l'arc parlamentari o per a una bona part de l'arc parlamentari, doncs, siguin coherents també en la negociació del pressupost, diguéssim.

En la convocatòria de projectes de recerca el que faríem és recuperar el que havia sigut la convocatòria de recerca que en el seu moment havia tingut l'ICD i les retallades van eliminar; una convocatòria de recerca molt aplicada precisament per poder recollir aquells mandats que estableix la llei, que parla tant de l'àmbit digital, recerca específica, com també de l'àmbit de la vida política i l'esfera pública de les dones. Són dos grans blocs d'estudis que ens falten per tenir la fotografia completa, perquè, com bé diu, no existeixen dades en aquest país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre l'abordatge de les violències sexuals

300-00246/13

Doncs el tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'abordatge de les violències sexuals, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Jenn Díaz Ruiz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda a tothom. Bona tarda, consellera, conseller. Bé, presentem aquesta interpellació per parlar –que, de fet, ha sortit una mica ja, no?– sobre l'abordatge de les violències sexuals, que sortia també a la interpellació de violències digitals de la companya Segovia. Però, per arribar al punt en què el Govern de la Generalitat planteja un nou model d'abordatge de les violències sexuals, voldria fer un petit fil cronològic per saber com arribem fins al dia d'avui.

Fa set anys del cas de La Manada, un cas que totes coneixem i que va ser un canvi de paradigma en com enteníem com a societat, com entenia el moviment feminista, com enteníem les dones, la violència sexual. Un canvi de paradigma de la percepció de la violència en la nostra societat que va ser molt important probablement per activar un moviment feminista que jo crec que era bastant minoritari, que no era tan ampli com tenim en aquests moments, i que era el reconeixement per part de les dones i el moviment feminista a algunes qüestions que potser ara són molt essencials, però que llavors, el 2016, no ho eren tant.

El primer –i, de fet, en aquest Parlament vam votar una moció que expressava en un punt concret, a proposta nostra–, una cosa tan senzilla com que el silenci no és consentiment. Durant molt de temps, l'absència d'una comunicació expressa s'entenia com a consentiment. I, de fet, probablement moltes vam assumir que no dir el contrari era consentiment precisament perquè ens havien fet creure que el silenci podia ser considerat consentiment. Per què? Doncs perquè si posem en el focus la nostra roba, com ens comportem, si ens quedem quietes, si ens quedem callades..., això s'entenia com a consentiment, quan moltes de les vegades totes aquestes reaccions

tenien molt a veure amb la victimologia, amb el fet que moltes d'aquestes dones bàsicament el que tenien era un atac de pànic.

El cas de La Manada posa aquestes qüestions sobre la taula: el silenci no és consentiment, quedar-se immòbil no és consentiment. I situar en el desig o en la voluntat expressa és el nou marc que en aquests moments..., com dic, set anys més tard, després del cas de La Manada, tenim bastant assumit que hem de parlar de desig, que hem de parlar de consentiment exprés, però en aquell moment no era tan evident. Perquè, de fet, recordo una jornada a la Llibreria Calders, llegint entre totes la sentència de La Manada, per poder ser conscient de quina és la mirada de la judicatura, dels jutges, respecte a una violació grupal.

I moltes d'aquestes qüestions van fer aflorar que, efectivament, des de la justícia es feia una diferència entre abús i agressió, i que allò era una escletxa per on s'escolava, doncs, el consentiment, la nostra manera de comportar-nos en moltes situacions de violència i què consideraven, les persones que havien de jutjar un cas de violència..., què consideraven i què no consideraven violència. I per ells qualsevol cosa era absència de violència i, per tant, era abús.

Això, fa set anys. Si avancem una miqueta més en el temps, trobem el Me Too. Fa cinc anys, del Me Too. Fa molt poc en parlàvem, consellera, amb una pregunta a la sessió de control. I, a diferència de situar el consentiment i totes aquestes qüestions en el cas de La Manada, anàvem a un altre aprofundiment d'aquesta percepció del moviment feminista sobre els drets que tenim: situar les violències sexuals com una dominació i una jerarquia. Crec que durant molt de temps hem parlat de sexe, quan estàvem parlant de violacions, quan estàvem parlant de relacions de poder, quan parlàvem de dominació, de jerarquia, i, per tant..., treure algunes paraules del nostre propi vocabulari per poder-nos expressar i per poder identificar on és que s'estaven vulnerant els nostres drets.

Com deia, la violència sexual no és sexe, és una relació de poder. I la cultura de la violació, el moviment Me Too la posa sobre la taula, perquè estàvem parlant d'unes violències molt normalitzades. En aquest cas, doncs, parlàvem d'actrius, però vam veure com el cas puntual d'unes quantes actrius que s'organitzen té ressò arreu del món en tots els àmbits, i que moltes dones de molts sectors diferents veuen com la cultura de la violació també parla de les seves relacions de poder en tots els aspectes de la seva vida.

I parlem també..., probablement, el moviment Me Too, i després del cas de La Manada, de l'enfortiment del moviment feminista..., recuperem, de la senyora Barjola, l'expressió, el concepte de terrorisme sexual per poder ser conscients un altre cop que allò que passava amb les nenes d'Alcàsser..., tornàvem a veure que s'havia normalitzat i que no ens calia aquella idea del terrorisme sexual com una cosa de violència directa, sinó que era molt més quotidiana i que moltes dones..., en el cas del Me Too vam veure que nosaltres també teníem alguna cosa a explicar.

D'això fa set anys, de La Manada; cinc anys del moviment Me Too, i arribem fins al moment actual. I jo crec que aquest Parlament no pot obviar els debats que hi ha fora d'aquest Parlament. I, per tant, parlem de la llei «Solo sí es sí», que el que fa bàsicament és obeir un mandat del moviment feminista, que és recollir aquestes demandes i fer-les lleis, no situar el debat en les penes ni en les rebaixes, però tampoc en l'increment d'aquestes penes. Que la seguretat de les dones no depèn de la justícia punitiva, però que alhora no podem generar un espai d'impunitat. Haurem de trobar el punt intermedi, el punt equilibrat entre que no hi hagi impunitat i que tot el debat no estigui focalitzat en les penes, en si són prous, en si les rebaixem o no les rebaixem, o si l'eliminació de l'abús és més punitivista que no.

Jo crec que hem de poder trobar aquest punt intermedi. I, en tot cas, la prevenció és imprescindible, la justícia restaurativa és imprescindible, però no podem defugir el debat central, que és que..., i crec que avui en dia, que estem celebrant i que ha sortit en més d'una ocasió Joan Fuster, en el centenari, que deia: «Tota política que

no fem nosaltres serà feta contra nosaltres.» Doncs bé, ara resulta que fem les polítiques, però qui les ha d'aplicar també les aplica contra nosaltres, no? No podem obviar que en la prevenció i en la justícia restaurativa hi ha el quid de la qüestió.

Si seguim avançant una miqueta més, arribem a l'Escuela Mayor. I ho dic perquè he parlat d'avenços. El cas de La Manada, el Me Too, l'enfortiment del moviment feminista, les manifestacions massives del 8-M, com moltes de nosaltres hem arribat a espais de poder, a poder representar..., i com, per exemple, en la passada legislatura vam trobar aliances més enllà dels nostres grups parlamentaris per poder fer una llei pionera que ja bevia d'una altra llei pionera que era del 2008. Però arribem al 2022 i veiem que l'Escuela Mayor és un fet, que no està aïllat de la societat. Que per més que el moviment feminista s'enforteixi, al davant segueix havent-hi una resistència.

I volem preguntar-li concretament per les violències sexuals, perquè aquell dia vam poder tornar a corroborar algunes qüestions: que nosaltres avancem, però que el patriarcat es reorganitza; que la cultura de la violació ha normalitzat moltíssimes situacions i que és una violència normalitzada. Probablement és una de les més greus de les que totes hem assumit, no?, la violència sexual, les violacions. Jo crec que, en cap cas, mentre encara s'estava negant la violència masclista en molts altres àmbits..., les violacions jo crec que han estat..., aquest terrorisme sexual ha estat teló de fons de les nostres adolescències.

I, per tant, jo crec que el fet de que estiguessin normalitzades ha fet que estiguessin silenciades, fins al punt que, en el cas de l'Escuela Mayor, moltes de les noies que rebien tots aquests crits i totes aquestes bestieses havien normalitzat aquest comportament. Està normalitzada, la justifiquem, està silenciada, perquè arrossega una culpa. Amb el cas de La Manada també vam veure com, de cop, si ella refeia la vida, doncs, significava que no era prou víctima. I també està infantilitzada, perquè resulta que som unes exagerades que ja no ens poden dir ni «guapes» pel carrer.

Amb aquesta situació, de molts avenços dels últims deu anys –i jo situava el cas de La Manada, que en fa set, però probablement podríem parlar de la darrera dècada, de com hem avançat, de com avui en aquest Parlament estem parlant de qüestions que no se n'havia parlat mai, de com podem desplegar i millorar l'abordatge de les violències masclistes... I, precisament perquè estem a la setmana que estem, li voldríem demanar, consellera, que ens parlés d'aquest model d'abordatge de les violències sexuals, de com podem deixar de parlar..., de posar el focus on sempre ha estat posat, que no sigui en les penes, que no sigui..., com enfortim una justícia patriarcal, sinó com podem millorar aquesta reparació, aquesta justícia restaurativa, i, per tant, que posem en el centre les víctimes, que puguin parlar amb veu pròpia i que nosaltres, des d'aquest Parlament, i vostè, des del Govern de la Generalitat, puguem atendre totes aquestes necessitats. I per això li voldríem fer, doncs, aquesta pregunta.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada Díaz. Com vostè deia, les violències masclistes de tipus sexual, és a dir, les violències sexuals, són la forma més prevalent, més invisibilitzada, més naturalitzada, de violència masclista. Ocorre en tots els àmbits. De fet, les dades de la magnitud són brutals: vuit de cada deu dones hem estat víctimes de com a mínim un fet de violència sexual des dels quinze anys, segons l'enquesta realitzada pel Departament d'Interior l'any 2019.

I són unes violències que ocorren en tots els àmbits: en l'àmbit social i comunitari, en l'àmbit educatiu, en l'àmbit digital, en l'àmbit laboral, en l'àmbit de la vida

política i també, i sovint molt oblidat, en l'àmbit de la parella, l'exparella i de la família.

I ja n'hi ha prou. Perquè no som les dones, les que hem de canviar o les que hem de viure amb por, sinó que ha de canviar la societat. De fet, la Llei 17/2020, que modificava la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, ja parlava de consentiment sexual, ja donava uns mandats concrets amb relació a l'atenció de totes les formes de violència, també les violències sexuals. I per aquest motiu la setmana passada vam presentar el model d'abordatge de les violències sexuals, que és molt més que un conjunt de protocols, serveis i circuits d'atenció, perquè vol ser un canvi radical en el paradigma d'intervenció que proporcioni un GPS al conjunt d'administracions i actors socials del país per fer front a les violències sexuals.

Aquest model arranca amb un pressupost de partida del Departament d'Igualtat i Feminismes de 40 milions d'euros d'aquí fins al 2025 –evidentment, els altres departaments, perquè tots hi són convocats, hi aportaran també recursos– i estableix una norantena d'accions guiades o estructurades en dos eixos fonamentals. Aquí..., no és novetat: els dos eixos clau sempre són la reparació i la prevenció. La reparació, per garantir l'acompanyament i per acabar amb la impunitat, per restablir el dany causat a les dones, infants i adolescents de la forma més justa possible, perquè, recordem-ho, o emfatitzem-ho, és un dret, la reparació. I un segon eix, de prevenció, per desterrar la cultura de la violació i substituir-la per la cultura del consentiment.

Aquesta setmana passada posàvem l'èmfasi especialment en el reforç de les polítiques de reparació, en la manera en què aquestes polítiques de reparació es reforcen, que bàsicament és dotant de major especialització els serveis existents, creant nous serveis i assegurant que s'acompanyen totes les situacions de violència sexual que necessiten ser ateses –vostè parlava del Me Too i les seves derivades, el Cuéntalo..., als diferents països ha tingut la seva pròpia etiqueta–, perquè, hagin passat quan hagin passat, siguin més recents o no recents, el Govern no deixarà cap dona sola.

Sabem que les dones que han patit violències sexuals no necessàriament denuncien ni necessàriament busquen acompanyament, busquen aquest suport en el moment dels fets, sinó que poden passar dies, setmanes, mesos o anys. Sovint es bloqueja, com una estratègia de supervivència, per poder tirar endavant. I quan surt aquest trauma és quan es necessita igualment aquest acompanyament. D'aquí la insistència, perquè volem poder atendre totes les dones; que cap dona, pensant que perquè fa temps ja no pot rebre atenció, es quedi sense aquest acompanyament.

De manera específica, quins són aquests serveis que es posen en marxa? Re-fundem el telèfon 900 900 120. Aquest telèfon fins ara proporcionava informació d'on trobar els serveis d'atenció, quin era el servei –SIAD, SIE, d'altres que quedaven més a prop del lloc de residència de la dona–, però a partir d'ara, ja de manera imminent, passa a fer atenció directa. Això vol dir que, quan una dona truqui al telèfon, una psicòloga especialitzada en violències sexuals l'escollarà, li oferirà suport emocional, i, segons la situació de violència viscuda i les necessitats de la dona, des del telèfon també se li proporcionarà un primer assessorament jurídic i es farà l'acompanyament a l'atenció presencial als serveis que necessiti. Cada cas és un món; per tant, l'atenció és individualitzada.

També és des del telèfon 900 que s'activarà un servei de resposta a les situacions de crisi. I aquest és un nou servei, un nou servei també d'atenció vint-i-quatre hores –com saben que també ho és el telèfon–, el Servei d'Intervenció en Crisi –el SIC. Estarà actiu vint-i-quatre hores, amb capacitat de desplaçar-se de manera presencial arreu del territori, perquè tindrà una coordinació descentralitzada a nivell de vegueria.

I, per tant, quan es produeixi una situació de crisi, entenent la crisi com una reacció que no pot ser anticipada –pot ser perquè acaba de passar, pot ser perquè el trauma acaba de sortir per un record, per una situació que ha provocat, no?, tornar a

reviure allò que s'havia bloquejat per poder tirar endavant—..., una psicòloga, doncs, es desplaçarà a un espai que sigui confortable per a la dona —pot ser el seu domicili, si aquell és un espai segur, pot ser un altre lloc acordat, podria ser la seu d'un servei públic— per proporcionar aquests primers auxilis psicològics davant la situació desencadenada i també per ajudar la dona a prendre les seves pròpies decisions sobre els següents passos a seguir.

Molt important de subratllar: ajudar a prendre les pròpies decisions. Aquest és un principi bàsic del protocol marc que aprovàvem ahir a govern, el dret a l'autonomia en la presa de decisions, perquè també cada cas és un món. Podem tenir ritmes diferents, i no podem posar el focus d'entrada en la denúncia penal, sinó en quines necessitats hi ha de manera més immediata d'acompanyament, i després ja vindrà el que hagi de venir.

Reforcem també els serveis d'intervenció especialitzada, els SIEs, obrint almenys cinc SIEs d'aquí a finals del 2023. En alguns d'aquests SIEs es creen itineràncies perquè part de l'equip es pugui desplaçar als municipis més propers. La que de manera més immediata es crea, d'itinerància, és la de l'Alt Pirineu i l'Aran.

Reforcem també tots els SIEs existents amb més psicòlogues expertes en violències sexuals perquè puguin acompanyar les dones. Però estem ja formant tots els equips, tot l'equip sencer, diguéssim, dels SIEs, amb la formació especialitzada més avançada en les eines de tractament de les violències sexuals. Perquè, de fet, són el conjunt de professionals d'aquest servei els que són claus per a la recuperació de les dones supervivents de violències sexuals en les diferents dimensions d'aquesta atenció integral que proporcionen els SIEs.

De manera cabdal, també, revisem i millorem els circuits existents. Segurament, el circuit més existent és el sanitari d'emergència, perquè impera aquest imaginari en què l'agressor és un desconegut que opera de nit, pel carrer, que l'agressió sexual és molt violenta, amb dany físic, s'entén, i sabem que no, que són molt diverses, les violències sexuals. I, per tant, necessitem adaptar tots els circuits. Necessitem adaptar els circuits perquè puguin atendre totes les violències sexuals, que poden ser en alguns casos l'atenció en emergència —perquè és una atenció immediata, el fet que acaba de passar—, en la urgència —és a dir, que seria preferent l'atenció en les primeres hores perquè no es perdin proves o perquè hi hagi alguna qüestió de salut més urgent—, en situacions recents —que són els primers dies, però ja no és aquesta situació d'emergència o d'urgència— o, com dèiem, situacions no recents —quan hagin passat setmanes, mesos o anys.

Estem treballant amb el Departament de Salut en l'actualització del protocol d'abordatge de les violències masclistes en l'àmbit de la salut, també en el document operatiu sobre violències sexuals, perquè aquesta atenció hospitalària d'emergència i d'urgència en aquestes situacions sigui la mateixa arreu del país i estigui més i millor connectada amb la xarxa especialitzada del Departament d'Igualtat i Feminismes. Perquè una cosa és l'atenció hospitalària, què passa en aquests primers moments, i després, l'atenció, l'acompanyament més a mitjà o llarg termini que pugui necessitar cada dona.

També la variable d'edat: circuits específics clars per a nens i nenes, per a adolescents i per a dones adultes. Per a això també resulta essencial la coordinació de la xarxa especialitzada d'igualtat i feminismes amb el desplegament territorial del model Barnahus, de drets socials. I com deia, també a nivell territorial, tots els circuits, perquè comparteixin els mateixos estàndards en els procediments, en la implementació de l'atenció i en la coordinació entre els diferents serveis públics existents.

Pel que fa a les polítiques de prevenció, comentava abans que estem treballant en aquesta estratègia nacional de prevenció, que presentarem el primer quadrimestre del 2023, amb elements bàsics centrals, com adreçar els factors estructurals que causen, justifiquen o naturalitzen les violències sexuals, la promoció de masculinitats

antimasclistes i igualitàries, i generar aquesta nova cultura del consentiment i del disseny sexual en plena llibertat.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre l'accessibilitat al sistema públic de salut

300-00248/13

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'accessibilitat al sistema públic de salut, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada Assumpta Escarp Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, bona tarda. Miri, conseller, avui ha tingut quatre preguntes al Ple –bé, tres vostè, una el president–, interpellacions, mocions, una comissió de salut molt concorreguda... Tot això no és res més que l'expressió de la preocupació que els grups parlamentaris, la ciutadania i els i les professionals tenim sobre el sistema de salut. Una preocupació que no només és conjuntural –no és que avui, a hores d'ara, estem més de dotze hores perquè ens atenguin a urgències–, és que fa massa temps que estem abocats al col·lapse del sistema sanitari.

Aquest diumenge a *La Vanguardia* hi havia una carta d'una metgessa de primària que li deia..., li diu que estan d'acord en el fet que es necessita un canvi de model; diu que innovar no és deixar de fer les visites domiciliàries, que innovar és deixar de ser els apagafocs del sistema, innovar és incrementar recursos. I li demana, conseller, que passi una setmana a la seva consulta per veure què fan els metges de família, quins problemes de tota mena tenen, i, llavors, plantejar un canvi de model.

Aquest és l'ambient, l'ambient que viuen els professionals, però l'ambient també entre la ciutadania.

Aquest matí vostè ha dit, en una de les respostes, que va explicar a bastament les polítiques sanitàries en comissió. Miri, un powerpoint on setze pàgines són de context, de vint i escaig. Hi ha un reguitzell de «continuar», «potenciar», «avançar», però no hi va haver ni un sol «farem», ni cap mesura concreta, ni un calendari, ni previsió de recursos, ni resposta a les preguntes dels diputats i diputades.

Avui ja ha dit que explicaria el com, i, malauradament, s'ha quedat sense temps. Per tant, entenc que el què el va explicar, el com no n'ha tingut temps i el quan deu ser un dels grans misteris de la humanitat. Però la situació no admet demores, conseller. A mi..., si em permet que l'hi digui, no només és que no tenim respostes, sinó que –i em permetrà que l'hi digui ja per última vegada–..., la seva actitud crec que no és la millor. A salut sempre hem tingut una norma: el respecte, el diàleg i la recerca del consens. Espero que vostè no ho trenqui.

La pandèmia ens va posar de manifest les mancances del sistema, eh? –anys de retallades, de poques polítiques actives–, i també ens va posar de manifest que el sistema necessita reformes estructurals –sobretot per abordar necessitats i canvis que s'estan produint, i més ara–, socials, econòmiques i demogràfiques. Tenim molts problemes: atenció primària, professionals cremats i mal pagats, salut mental, i molts altres; ho veurem també demà en una moció.

Però jo avui em volia centrar en dos valors que formen part del sistema públic i que no s'estan complint: l'accessibilitat i l'equitat social i territorial en les prestacions assistencials. En resum, conseller, volem parlar de les llistes d'espera. Si el sistema no és accessible, si no atenem el ciutadà, si d'alguna manera l'atenció depèn d'on visquis, que importa més el codi postal que el codi genètic, no estem donant

resposta, estem expulsant moltes capes del sistema públic. El sistema deixa de ser universal i obrim el pas cap a les assegurances privades.

Miri, llegia avui –ara, no fa molta estona– que els barcelonins amb mútua privada ja són un quaranta per cent, un màxim històric. Jo crec que és de les coses de les que ens podem sentir més..., bé, menys orgullosos o més culpables, de que no estem donant resposta. Perquè en realitat el que estem fent és una doble vara, no? Qui pot pagar busca resposta fora del sistema públic de salut; qui no, espera en una interminable llista d'espera. Unes llistes que vostè va qualificar d'«inacceptables i que no es poden tolerar» –són paraules seves. Jo l'admiro: reconèixer el problema està molt bé, però hagués estat molt millor i molt més admirable si al costat del reconeixement del problema i dels qualificatius hagués posat sobre la taula algunes mesures de xoc, de disminució, i altres d'estructurals. Segurament els ciutadans i ciutadanes trobarien més admirable que els hi diguem quin dia els atendrem.

Tres dades, eh? Vostè algunes les va donar, altres les he buscat jo: el temps d'espera perquè t'atengui el metge a primària, entre deu i trenta dies –ho deien aquest matí–; es triga una mitjana de quasi set dies a donar resposta al primer missatge que envia un ciutadà a través de l'e-CAP; 186.156 pacients en llista d'espera quirúrgica; 177.000 pacients en llista d'espera de proves diagnòstiques, i 469.000 pacients en llista d'espera per a la visita a un especialista. Intolerable, té raó.

Però no són números, no són números que no es puguin tolerar; són ciutadans i ciutadanes que no troben resposta en el sistema públic de salut. Aquest és un país en espera i que espera estar en una llista d'espera, i com et descuidis i no contestis al telèfon el dia que et truquen, saltes de la llista d'espera.

Però, a més, si mirem les dades per territori... Perquè l'espera, conseller, genera mala salut, pèrdua de qualitat de vida, malestar, incertesa i *molts* costos econòmics. Costos econòmics laborals, costos econòmics per al sistema. Però li deia: mirem les dades per territori i veurem les grans inequitats territorials. A Martorell, perquè et visiti l'especialista de «càrdio»..., triga 193 dies; la mitjana és de vuitanta-tres. A Sabadell, urologia triga 123 dies perquè t'atengui; la mitjana és de 167. Al Vendrell, l'otorrino en triga 322, sobre els noranta-vuit de mitjana. I el bingo és l'al·lèrgologia, els al·lèrgòlegs, que ja sabem que en tenim pocs, que a Santa Caterina trigues 1.615 dies. Però si parlo d'intervencions quirúrgiques, doncs..., a Reus, genoll i maluc –pròtesi–, es triga quatre-cents dies, i la mitjana és de vuitanta-set.

I sap què passa, conseller? Que és cert. És a dir, si agafo les dades estrictes de la Catalunya Central, però sobretot de lo que seria el Camp de Tarragona o algunes zones de Girona –Trueta o Santa Caterina–..., i no vull assenyalar cap hospital, vull parlar de les inequitats territorials, perquè d'alguna manera hem de buscar el mecanisme perquè això no ho sigui. I que quedi clar: accessibilitat no vol dir immediatesa, i ho tinc molt clar; i equitat no vol dir tots igual, vol dir que hi hauran coses que, de referència, s'hauran de fer en uns centres més especialitzats. Però el que no pot dependre..., és que no et posin una pròtesi de genoll, amb la mala qualitat de vida que tens quan no te la posen, en un lloc, i en l'altre tinguis uns altres dies d'espera.

Jo, conseller, li faré unes preguntes molt concretes, eh?, i espero que aquesta vegada me les contesti. Jo li pregunto si farà un pla de xoc, com pensa, ja que vostè les va qualificar..., amb les seves paraules, no?, d'«insostenible»..., doncs, si farà un pla de xoc; si hi hauran recursos extraordinaris; com ho pensa abordar també amb els professionals, perquè no m'imagino que els hi digui que facin peonades, al preu que els hi paguen i enmig de la negociació d'un conveni; o si, a més, conseller, té una visió una mica més de futur i es plantegen mesures més estructurals per a un problema que ha estat endèmic. Perquè, clar, quan vostè presenta les dades diu: «Bé, estem al nivell del 19.» Si li ensenyo les gràfiques del 19..., no eren..., vaja, també ens esperàvem; el que passa és que en algun punt estem encara molt per sobre de l'any 19. Per tant, també preguntar-li si pensen incrementar el nombre de procediments amb temps garantit.

Per últim, conseller, ens preocupa un altre tema, també, en aquesta mateixa línia. I és que, arran de la pandèmia, hi ha hagut molt infradiagnòstic. Vam parar durant molt temps els cribratges preventius, es van fer un vint per cent menys de diagnòstics de càncer, hi van haver moltes malalties cròniques que no es van poder seguir i algunes no es van poder diagnosticar. I això és la pandèmia que ens ve, i això incrementarà encara més les llistes d'espera.

Per tant, conseller, espero les seves respostes. Deixi'm-li dir amb una frase: molts reptes. I, la veritat, tinc un dubte, que avui mateix també s'expressava en altres intervencions que hi ha hagut: si realment aquest Govern tindrà capacitat o temps per tirar-les endavant.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la resposta, té la paraula el senyor Manel Balcells i Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; moltes gràcies, vicepresidenta. Diputada Assumpta Escarp, evidentment, la seva preocupació és la meua i és la nostra, sobre el sistema de salut. Ho hem pogut contestar, efectivament, aquest dematí, ho vam contestar l'altre dia a la compareixença. I és lògic que estiguem preocupats, no? I aniré per ordre de la seva intervenció per intentar-li contestar totes les preguntes que m'ha fet.

Primer, em citava una carta de *La Vanguardia*, que vaig llegir també, sobre innovar. No renuncio a que innovem, eh? Innovar no és només posar més mitjans, sinó fer les coses de maneres diferents, també. És a dir, no perquè sempre ho hem fet d'una manera hem de continuar-ho fent igual, sobretot si hi ha evidència científica de que les coses, fent-les diferents, les podem fer millor, eh?

Aleshores, vostè em deia: «L'altre dia, a la compareixença..., molt diagnòstic», i no va trobar el «ferem». Bé, això era lògic, perquè ja l'hi vaig comentar: en aquesta primera compareixença havíem de fer un estat de situació, i, evidentment, hem de començar a posar fil a l'agulla del que cal fer en els propers temps i quin pressupost això comporta. Està clar que es necessiten recursos. En aquest sentit, es poden fer moltes coses; en podem fer més i millor si tenim uns pressupostos adients, no?

Diu: «Respecte, diàleg i consens.» Absolutament d'acord, i mai ha estat en la meua intenció que no fos així. Diàleg, consens, per abordar uns problemes que són molts i que són complexos, que no tenen solucions màgiques.

Els valors de l'accessibilitat i l'equitat, que vostè em deia, doncs..., parlem-ne. En cap cas a mi m'agradaria que la ciutadania es decanti cap a l'assegurança privada, perquè això, evidentment, és un termòmetre de que les coses no van bé, sobretot a l'atenció primària, no?, que és d'allà on plora la criatura, diguéssim, eh?, on ja tenim els problemes més grossos d'accessibilitat. I ho deia i ho torno a dir, que hi ha llistes d'espera i situacions que són inacceptables.

Per tant, passem a la segona part, no?: què podem fer per a això? Aquesta doctora deia: «Que vingui el conseller i que vegi el que passa.» Bé, jo estic al cas del que passa, i, a més a més, juntament amb tot el meu equip hem anat a veure què passa, què està passant amb aquesta accessibilitat. Perquè, d'una forma paradoxal, hem incrementat molts professionals durant la pandèmia i ara ens trobem que hi ha una insatisfacció creixent i hi ha una dificultat d'accessibilitat, en aquest cas, a la primària.

Aleshores, què està passant? Passen diverses coses, no?, i en cada una d'aquestes coses hem d'actuar. Una d'elles: costa molt l'accessibilitat telefònica. Això és una queixa habitual. Truquen i no s'hi posa ningú, i, al final, costa molt de trucar i contactar. Bé, això té alguna solució que hem començat a posar i que implementarem més i de forma absoluta a tot el sistema, que són les centraletes aquestes «intelligents», que se'n diu, eh? Hi ha una experiència que ja s'ha fet i que val la pena, que és: truques i et surt una contestació que diu: «Ja el trucarem d'aquí a mitja hora.» I truca la persona adient en funció de la necessitat del que truca, no?

És a dir: «Truco per una recepta», «truco per una visita», «truco perquè tinc mal de cap»..., i contesta, al cap de mitja hora, el professional que toca, i la persona no s'ha d'estar esperant dues hores amb el telèfon. Això són centraletes intel·ligents, i les posarem a tot el territori. Això tindrà un pressupost –l'estem comptabilitzant–, i farem l'accessibilitat telefònica. Per tant, farem accessibilitat telefònica a tots els CAPs de tot el país.

Què més passa en una llista de visites de qualsevol professional, metge, d'un dia qualsevol? Que, de totes les visites, n'hi ha unes quantes que són ITs, eh?, que són confirmació de baixes, i unes altres que són confirmació de medicació, i unes altres que són les eConsultes, que són les consultes telemàtiques. I de visites presencials n'hi ha poques. Això s'ha de corregir. Aleshores, ens hem posat en marxa, amb tot el meu equip, per veure com es pot solucionar cada una d'aquestes coses.

Per a les ITs s'ha començat, des del pacient i el ciutadà que entra de forma programada a un hospital, que des de l'hospital se li doni la baixa. Això s'ha començat a fer en alguns hospitals. Es farà a la totalitat dels hospitals de Catalunya en els propers mesos. Això no soluciona totes les ITs. He demanat a tots els serveis jurídics que sospesin què podem fer perquè les ITs de tres dies..., no calgui passar pel metge de capçalera. Això des del punt de vista jurídic no és fàcil; ho estan treballant, estem buscant solucions.

He demanat també al meu equip que treballi què cal fer amb les eConsultes: si les eConsultes són per a tothom, si les eConsultes han de servir només per contrastar o poden substituir una visita o no.

De tal manera que, amb aquestes accions, que són moltes de desburocratització del temps del professional, tindrem, hem de tenir molt més espai per a les visites presencials, que permetran que aquesta accessibilitat amb visita presencial al metge de capçalera baixi.

Per tant, són aspectes concrets que..., alguns ja els tenim concretats, altres necessiten el suport jurídic necessari per poder-ho fer, i altres, una anàlisi més profunda de com podem utilitzar les eines que van ser molt útils durant la pandèmia i que ara potser no ho són tant o que no han de substituir la visita presencial. Això, pel que fa a l'atenció primària.

Pel que fa a les llistes d'espera, jo estic d'acord amb vostè, diputada, que hi ha molta iniquitat territorial, és a dir, no passa el mateix a tot el territori, i això no pot ser. Per tant, com que no pot ser, també he demanat a tot l'equip del CatSalut que analitzi territori per territori per veure què està passant. I intuïm que podrem solucionar-ho bastant, diguéssim, eh?, que ho podrem millorar bastant, perquè cada situació és diferent. I depèn també de l'accessibilitat cap a l'atenció especialitzada en funció dels centres i en funció dels requeriments. I això segurament comportarà una compra superior d'allò que en diem «productes intermedis» per poder absorbir més demanda de proves complementàries i disminuir aquestes llistes d'espera llargues, sobretot pel que fa a les proves complementàries.

Pel que fa a l'infradiagnòstic del càncer, és veritat que la pandèmia, doncs, ha tapat molts diagnòstics. En aquest cas, però, tota sospita de càncer no passa pel circuit d'espera habitual, sinó que va pel diagnòstic ràpid de càncer. En aquest cas, jo crec que tenim garantit, en els casos de sospita de càncer, que hi hagi l'atenció ràpida diagnòstica. I també és veritat que, en el cas de les llistes d'espera, tant de les intervencions de cor com de tota la patologia neoplàstica, estem en el nivell d'espera que hi havia l'any 2019, un nivell més o menys correcte per al que és la patologia.

N'hi ha d'altres en què aquest és excessivament llarg i altres en què haurem de fer aquest pla de xoc que vostè diu. Que, més que un pla de xoc, a nosaltres ens agradaria fer canvis més estructurals que permetin que això es pugui solucionar d'una forma més efectiva que no pas allò, les *peonadas* que coneixíem, sinó que hem de fer una anàlisi, i l'estem fent, i la farem, en aquests propers mesos, sobre com abordar aquesta manca d'especialistes d'algunes especialitats en alguns centres, eh?

Això requereix un trasbals de dalt a baix del sistema, no?, que l'estem també analitzant per fer una solució una mica més estructurada i que pugui durar més temps.

I, en tot cas, per a les coses que em falten, aprofitaré la segona tanda de contesta. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula diputada Assumpta Escarp Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, conseller. Vicepresidenta... Com en tota interpellació, nosaltres li farem també propostes en aquest sentit a la moció subsegüent respecte als canvis estructurals.

I m'ha fet gràcia una frase final. Diu: «Les *peonadas* que coneixíem.» Fa cinc dies oferien als metges d'un centre la *peonada*, que es van negar tots radicalment a fer. Per tant, no és que les coneixíem, és que són les que estan aquí. I, per tant, aquesta és la situació.

Jo estic d'acord amb vostè, conseller: innovar estar bé, això és evident. Però el problema és quan un parla d'innovació i no ha resolt els problemes més petits, quan no ha resolt el dia a dia. I aleshores algú diu: «A mi per què...?, què volen innovar? Que em resolguin primer el dia a dia, i a partir d'aquí busquem els canvis estructurals o el canvi que fa falta.» Potser és un tema de prioritats, però ha d'entendre quines són les prioritats dels professionals, perquè la seva prioritat la tenen davant quan obren la porta, sigui del consultori o sigui d'urgències. La prioritat la tenen allà davant, i, per tant, és aquesta la resposta que demanen.

I estic d'acord, també, amb que l'urgent ho atenem. Sí senyor, els codis funcionen, la urgència funciona, però el dia a dia és un desastre. I si hi ha un diagnòstic que s'ha de fer, de càncer, però resulta que no hi ha sospita, o resulta que triguen tres mesos a donar-li hora al CAP, doncs la sospita es tindrà tres mesos més tard. I, a partir d'aquí, possiblement tot funcionarà, però això és el que ens falla en aquest sistema.

Miri, està clar, si enviem la gent a l'assegurança privada, hi estem enviant les classes mitjanes. Si les classes mitjanes abandonen el sistema públic, el sistema públic quedarà amb la gran complexitat i amb la vulnerabilitat, i això no ho aguantarà, el sistema públic. I això ho tenim tots clar.

Parla vostè de l'accessibilitat i, sobretot, a la primària. És veritat, hem incrementat professionals, però també..., quins professionals? En aquest moment tenim a la primària aquest rum-rum, una miqueta, de dir..., potser hi posen els professionals que no necessitem, aquells que no fan agenda. I sí, hem de treure burocràcia, sobretot la que fan els facultatius, però doni'ls el control de l'agenda, que és que l'agenda és un... Perquè, bé, tu vas a l'especialista al CAP i et treu l'agenda i té cada visita doblada. O sigui, a les 13, dos visites; 13.10, dos visites. Clar, això no és fer una agenda ni ajudar el facultatiu ni el professional. Perquè, a més, com que hi ha cribratge de l'eConsulta, doncs, ens hem trobat amb alguna violència de gènere que ha passat perquè no ha arribat el professional, o amb molts problemes amb l'atenció telefònica, que ja no és de centraleta, sinó que el cribratge decideix que es fa amb atenció telefònica i amb persones immigrants –i en això la consellera serà molt sensible–..., quan elles no entenen, potser no convé parlar amb el marit. I ens trobem que per telèfon només podem parlar amb el marit. I aquestes coses s'han de tenir en compte, perquè estem parlant moltes vegades de gent que necessita una altra atenció.

Si tot això d'incrementar la presencialitat..., jo hi estic d'acord, però és que no és un problema de que no em contesten al telèfon i, per tant, faig poques visites telefòniques; és que truco al CAP i em donaran hora per telèfon o em diran que faci una eConsulta, no em donaran hora presencial. I això és el que està notant l'usuari. L'usuari troba que no li donen hora al CAP i que quan hi va no hi ha gent, i, per tant, estem entrant en una contradicció.

Per això vostè l'altre dia deia –i jo ho comparteixo– que hi han més casos d'agresions, hi ha més malestar, perquè la pandèmia ens va tenir un temps tancats. Ara volem que ens atenguin i que em recuperin la cronicitat i el meu control de la diabetis... –no el meu, eh?, ho dic en general, perquè jo no en tinc–..., però, en tot cas, sí que m'agrada que em cuidin, però trobo que no tinc aquesta resposta. I això genera molt més malestar, i això només ho pateixen els professionals.

Llistes d'espera. Bé, jo espero també que vostè faci una proposta i que d'alguna manera puguem abordar no només les inequitats territorials, sinó també mesures estructurals que ens permetin realment que els temps siguin garantits, conseller, perquè el que no podem és usar temps de referència que després tampoc en fem massa cas.

Fa molt temps es parlava de fer mesures estructurals, de canviar temps de garantia, d'incrementar el nombre de procediments que anaven a la garantia. És cert, jo ho reconec, la pandèmia ens ho va tancar tot, però tampoc comencen de zero. Vostès i la seva força política han format part d'aquest Govern des del 2015. Des del 2015 al 2021 hi van haver consellers i conselleres d'Esquerra Republicana –i hi ha hagut un altre conseller–, dels quals vostès en formaven part. Home, suposo que moltes de les mesures no han de ser totalment noves, que moltes potser les podríem aprofitar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per a la rèplica, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, vicepresidenta. Diputada, efectivament, no comencem de zero. La meva formació política està en aquesta conselleria des de fa temps, però entremig hi ha hagut una pandèmia, eh?, i això ens ha trasbalsat a tots i ha trasbalsat també la situació des del punt de vista sanitari.

Perquè, evidentment, tots els esforços i tots els objectius han estat per abordar la pandèmia. Que és el que passa: ara estem en una altra situació d'epidèmia de bronquiolitis, després vindrà la grip. Quan passa això, s'acaben desprogramant intervencions perquè es necessiten els recursos, els llits, les unitats de semicrítics i el postoperatori per posar-hi pacients, etcètera. És a dir, les circumstàncies a vegades alenteixen la voluntat de fer aquestes solucions més estructurals, no?

Innovació. La innovació no és només tecnològica, eh?, també és organitzativa. I aleshores, en aquesta línia d'innovació organitzativa..., és el que li plantejo i el que li dic, que hem de revisar com s'estan estructurant a dia d'avui aquestes agendes, i com cal estructurar-les de nou i com utilitzem les eines perquè els professionals –els metges, en aquest cas, també infermeria, amb la seva tasca– tinguin més espai per a visites presencials.

Per tant, objectiu: millorar les visites presencials i el temps d'espera a les visites presencials. Per tant, aquests canvis organitzatius, que donaran també autonomia en els centres i a cada àrea bàsica i també en la gestió de la seva agenda, passen per temes reguladors: per exemple, quins objectius els hi marquem als centres d'atenció primària perquè responguin, amb la seva capacitat de gestió..., a donar aquesta resposta.

Temes més estructurals, de fons. És a dir, quan implementem aquests nous professionals, al començament costa, l'encaix. És a dir, posem un fisioterapeuta en un centre d'atenció primària i ha de trobar l'encaix amb els professionals, de manera que la seva feina, al cap d'un temps, el que hagi provocat és que hi hagi menys demanda en l'atenció primària –en el metge–, menys demanda a l'especialista i més una visió comunitària des del punt de vista de prevenció de problemes.

Això cal avaluar-ho, i cal avaluar-ho des de l'Aguas, i cal avaluar-ho bé, i no podem avaluar l'impacte que té sobre la millora de les prestacions fins al cap d'un temps. Però estem segurs de que aquesta introducció dels higienistes, aquesta introducció dels dietistes i aquesta introducció de la..., aquesta visió comunitària és

un instrument molt interessant a curt i a mitjà termini perquè millori la salut de la població.

Però hi ha coses que hem de fer..., més estructurals, també. És a dir, tenim realment problemes de professionals, no? I, aleshores, cal fer coses. Cal desenvolupar especialitats d'infermeria, cal reconèixer-les. Cal ubicar i desenvolupar aquests llocs de treball per a aquestes especialitats. I, després, cal pagar-los com cal. Això és un plantejament que fem en aquest 2023 i també en el pressupost del 2023.

Esperem propostes seves i del seu grup, i les escoltarem amb atenció. I, si s'escau, les podem incorporar, i podem treballar-ho conjuntament, perquè al final..., més recursos, però més innovació organitzativa, una altra orientació cap als professionals... També veure què passa amb els professionals que tenim. És a dir, tenim reptes pendents, com l'acreditació dels professionals actuals que tenim. És a dir, tenim molts professionals a la primària sense la titulació d'especialista i sense l'acreditació d'homologació dels seus títols. Aquest és un tema que no és fàcil i l'hem de fer conjuntament, no només nosaltres, sinó també amb l'Estat, perquè en aquest tema no tenim totes les capacitats de poder-ho resoldre.

Però sí que tenim opció de fer coses nosaltres, i les farem. I les farem durant aquest període que ve, en aquest pressupost que ve. I si tenim els recursos per fer-ho podrem, a més a més, dotar-los de l'increment tant pressupostari com de professionals que necessitem perquè millori el sistema de salut i millorem aquestes llistes d'espera, i millorem aquesta accessibilitat, en la qual ens trobaran sempre treballant, buscant la màxima complicitat dels agents, dels grups polítics, i el màxim de consens en tot el sector.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltíssimes gràcies, conseller.

Doncs suspenem la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i cinc minuts.